

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

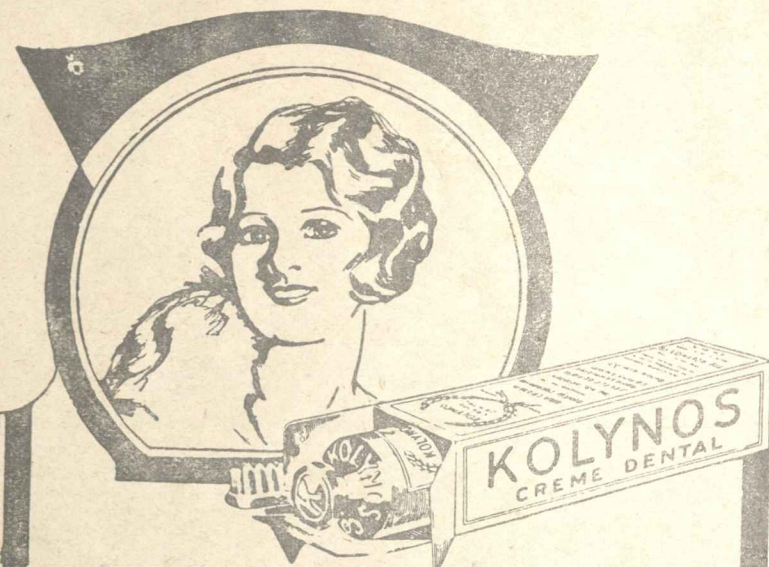
ΤΟΣ 6ος

ΑΡΙΘ. 253

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΕΣ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

Η οδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ χρησι-
μοποιουμένη επί ξηράς ψιτtras
ἀπαλλάσσει τούς οδόντας τών ύπο-
λειμμάτων τών τροφών διαλύει τό
ἐπίστρωμα καί καταστρέφει τάς
ἐπικινδύνους μολυσματικές ἐστι-
ας, προστατεύει κατὰ τών πόνων
τών οδόντων τῆς σήψεως καί τῆς
οὐλίτιδος. Τό στόμα διατηρεῖται
δρoσερόν καί ὑγιεινόν ἐπὶ ὥρας.

Δοκιμάσατε τήν ΚΟΛΥΝΟΣ καί
θ' ἀποφανθῆτε: "Πόσον καθαρόν
αἰσθάνομαι τό στόμα μου!"

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΜΟΝΟΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΗΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
4 Εὐριπίδου 4 ΑΘΗΝΑΙ

Μη ξεύρετε
ἀπὸ τὰ παλαιήματα
ἀρχῶς "ἕνα γίμν" ---
Μη ξεύρετε ἕνα
Agfa-gimn

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΕΣ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

rêve d'or

LIPIVÉ
PARIS

Poudre-Lol

GRACA

ΣΥΝΑΧΙ-ΓΡΙΠΠΗ

ΜΕ ΤΑ ΚΡΑΓΙΟΝ ΒΕΤΥ
Σχεδιάζετε ὅτι σχέδιον καί ὅτι χρώμα θέλετε εἰς ἑλ-
σματα (χωρίς νὰ εἰσθε ζωγράφου). Τὸν τρόπο τὸν
ἀμέσως.
Ποιοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Χρωματοποιεῖα καὶ Χρωμα-
Γεν. Ἀντιπροσωπεία ΡΕΞ Κολοκοτρώνη 3. Τηλ. 350

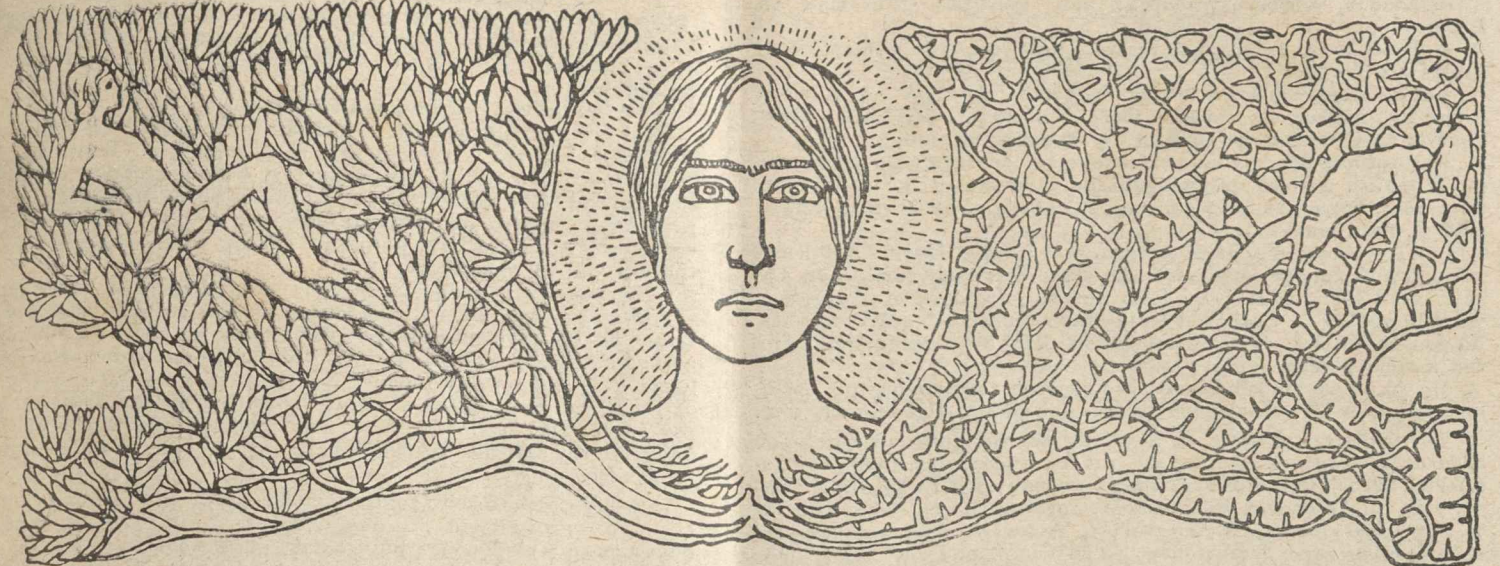
7 Φεβρουαρίου 1929

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

145

ΡΩΣΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

«Νά, καλὲ μου, κύριε, σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ δάσος, πέρα ἀπ' τὸ χεί-
μαρο, γίνηκε κάποτε ἕνα ἐγκλημα. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου—
πού ὁ Θεὸς νὰ συχωρᾷ τὴν ψυχὴν του—πῆγαινε στ' ἀφεντικὸ του
μὰ μὲρα πεντακόσια ρούμπλια. Ἦτανε τὸ νοῖκα μισοῦ χρόνου πού
πληρώναν οἱ μουζικοὶ τὸν χωριὸν μὰς γιὰ τὰ κτήματα πού τοὺς
νοίκιασε. Ὁ πατέρας μου φοβότανε τὸ Θεὸ καὶ διάβαζε ταχτικά τίς
Γραφές. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ μουζικοὶ μὰς τὸν ἐκτιμοῦσαν πολὺ
καί, ὅταν ἦτανε νὰ στείλουν κανένα στὴν πολιτεία γιὰ νὰ μιλήσῃ
στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ πᾶν χρήματα, ἐστελναν πάντοτε τὸν πατέρα
μου. Δὲν ἦτανε συνηθισμένος ἄνθρωπος ὁ πατέρας μου. Ὡστόσο,
χωρὶς νὰ θέλω νὰ τὸν προσβάλω, θὰ σὰς πῶ ὅτι εἶχε κ' αὐτὸς μιά
ἀστέια ἀδυναμία: ἀγαποῦσε πολὺ τὸ ποτὶ. Ἦταν ἀδύνατο νὰ πε-
ράσῃ μπρὸς ἀπὸ χάνι χωρὶς νὰ πῇ μέσα καὶ νὰ πῇ ἕνα ποτήρι.
Καὶ τότε, ἀντίο ἐννοεῖς!»

Ὁ πατέρας μου ἤξερε τὴν ἀδυναμία του αὐτὴ
καὶ κάθε φορὰ πού πῆγαινε στὴν πολιτεία ξένα
λεπτά, μ' εἶπαινε μαζὺ του ἡ εἰπαρνε τὴ μικρὴ
μου ἀδερφή τὴν Ἀνιούτκα γιὰ νὰ ἔχουμε τὸ νοῦ
μὰς μὴ τὸν πάρῃ ὁ ἕνος πονθενὰ ἡ μήπως τοῦ
πέσουν τὰ λεπτὰ ἀπὸ πάνω του.

Πὰ νὰ σὰς μιλήσω εὐλαχρινῶς, δὴ μὰς ἡ
οικογένεια, εἶχε τὴν ἰδία ἀδυναμία μὲ τὸν πατέ-
ρα μου γιὰ τὴ βότκα. Νὰ ἐγὼ: ἔξω νὰ διαβά-
ζω καὶ νὰ γράφω καὶ ἐξῆ δολοχληρά χρόνια ἡ-
μουν ὑπάλληλος σ' ἕνα καπνεμπορικοῦ τῆς πολι-
τείας, μπορῶ νὰ κουβεντιάζω μὲ ὅποιονδήποτε
σπουδαγμένο κύριο, μπορῶ νὰ λέω ὁμοφρα λό-
για, μὰ τί τὰ θέλετε ὅλα αὐτά, μὰ κ' ἐγὼ τὸ
ἴδιο πάθος μὲ τὸν πατέρα μου. Ἡ βότκα, ὅπως
διάβασα σ' ἕνα βιβλίο, εἶνε τὸ αἷμα τοῦ Σατα-
νᾶ. Καὶ αὐτὸ εἶνε μιά μεγάλη ἀλήθεια, καλὲ μου
κύριε. Ἡ βότκα μὲ κατάντησε ἔτσι φτωχὸ ἀμα-
ξά, ὅπως μὲ βλέπετε, ἀμόρφωτο σὰ μουζικο
πού δὲν ξέρει νὰ διαβάσῃ...

Ἀς ξαναγυρίσουμε ὁμῶς στὴν ἱστορία μὰς...
Ὁ πατέρας μου, ὅπως σὰς εἶπα, πῆγαινε λεπτά
στ' ἀφεντικὸ στὴν πολιτεία. Ἡ Ἀνιούτκα τὸν
συνόδευε, πού ἦταν ἐκεῖνὴ τὴν ἐποχὴ ἑπτὰ-ὀχτὼ
χρόνων κ' ἔμοιαζε μ' ἕνα πραγματάκι τόσο δά,
πού μόλις φαίνεται. Ὡς τὸ Καλάντσκι ὅλα πῆ-
γαν καλά: ὁ πατέρας μου δὲν εἶχε μεθύσει ἀκό-
μα. Μὰ μόλις ἔφτασαν στὸ Καλάντσκι καὶ μῆ-
χαν στὸ χάνι τοῦ Μοισέσκι, ἀμέσως τὸν πατέ-
ρα μου, τὸν κυρένουν ἡ ἀδυναμία του. Ἀφοῦ ἄ-
δεασε μονορούφι μερικὰ ποτηράκια, ἡ γλώσσα του λύθηκε κ' ἀ-
ρχε νὰ κοροῦρεται μπρὸς τοὺς ἄλλους πελάτες:

— Εἰμαι, ἔλεγε, ἕνας φτωχὸς ἀνθρώπακος κ' ὁμῶς ἔχω αὐτὴ
τὴ στιγμὴ πεντακόσια ρούμπλια στὴν τσέπη μου!... Ποιὸς ἄλλος
ἔχει τόσα!... Ὅθι μποροῦσα, ἀν' ἤθελα, ν' ἀγοράσω μ' αὐτὰ ὅλη τὴν
ταβέρνα μαζὺ μὲ τὸν ταβερνιάρη τῆς, τὴν γυναικα του τὴν Ἑβραία
καὶ τὰ ἐβραϊοπούλα τους... Μπορῶ νὰ τ' ἀγοράσω δυὸ φορὲς ὅλ'
αὐτά!

Ἀφοῦ ὁ πατέρας μου ἀστεινέθηκε ἔτσι, ἀρχισε κατόπιν νὰ παρα-
πονιέται.

— Χριστιανοί, εἶπε, εἶνε μεγάλῃ δυ-
συχία νὰναι κανένας πλούσιος, νὰναι
ἐμπόρος ἡ κατὶ παρόμοιο... Ἀρὰ δὲν
ἔχῃ κανεὶς λεπτά, δὲν ἔχει οὔτε σκοτού-
ρες... μὰ ὅταν ἔχῃ λεπτά, πρέπει νὰ γῇ

πάντα τὸ νοῦ του στὴν τσέπη του γιὰ νὰ μὴν τὸν κλέψουν οἱ κακοὶ
ἄνθρωποι... Εἶνε τρομερὸ σ' ὅποιον ἔχει πολλὰ λεπτὰ νὰ ζῇ ἀνάμε-
σα στὸν ἄλλο κόσμῳ...

Οἱ ἄλλοι πελάτες τῆς ταβέρνας ἀκούγαν φυσικά τὰ λόγια αὐτά
τοῦ πατέρα μου καὶ διαφορὲς σκέψεις γεννιόντουσαν μέσ' στὸ μυα-
λὸ τους... Κατωσκεύαζαν τότε τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τοῦ Καλαν-
τσκι κ' εἶχαν μαζεφτὴ καὶ πέρα ἐργάτες κάθε λογῆς γιὰ νὰ δουλέ-
ψουν. Οἱ περισσότεροὶ τοὺς ἦσαν ὑποπτα στοιχεῖα. Ὅταν τὸ πῆρε
χαμπάρι αὐτὸ ὁ πατέρας μου, ἦτανε πειτ ἀργά. Τὰ λόγια δὲν εἶνε
σπουδαγμένα: ἅμα πετάξουν μιά φορὰ δὲ μπορεῖ νὰ τὰ ξαναπάρῃ
κανεὶς ποτέ...

Ὁ πατέρας μου κ' ἡ ἀδερφή μου, καλὲ μου κύριε, ἔφταναν ἀπὸ
τὸ χάνι καὶ τραβῆξαν ἀνάμεσα στὸ δάσος, ὅταν ἔξαφνα εἶδαν πῶς
κάποιος ἐρχόταν καβάλλα ἀπὸ πίσω τους. Ὁ
πατέρας μου—αὐτὸ τὸ ξέρω καλά—δὲν ἦτανε
καθόλου δειλός, μὰ βλέποντας τὸν καβαλλάρη,
ἀμέσως τοῦ πέρασαν χίλιες-δυὸ ὑποψίες ἀπ' τὸ
μυαλό. Ὁ δρόμος τοῦ δάσους αὐτοῦ δὲν ἦταν
καθόλου πολυσύχναστος: δὲν ἐπενοῦσαν παρὰ
κάρρα μὲ σανά καὶ μὲ ξύλα: ἕνας καβαλλά-
ρης δὲν εἶχε χαμπάρι δουλεῖν ἐκεῖ μέσα, προ-
πάντων στὴν ἐποχὴ πού ὅλος ὁ κόσμος δοῦλενε
στὰ χωράφια. Ἀν' περνοῦσε κανεὶς, δὲν εἶχε
βέβαια καλὸ σκοπό...

— Ὁλέγε κανεὶς ὅτι μὰς παρακολουθοῦν...
Εἶπε ὁ πατέρας μου στὴν Ἀνιούτκα. Κατάζω-
ν πολὺ γρήγορα... Ἐκανα πολὺ ἀσχημα πού φά-
νηκα τόσο ἀνοητόστομος στὴν ταβέρνα... Δὲν
κατάπινα καλύτερα τὴ γλώσσα μου... Ἀλλοί-
μονο, κόρη μου, ἔχω κακὰ προαισθήματα...

Σκέφθηκε λίγο τὸν κίνδυνο πού διέρχε κ'
εἶπατα εἶπε στὴν ἀδερφή μου:

— Τὰ πράγματα εἶνε ἀσχημα... Φαίνεται
ὅτι μὰς παρακολουθοῦν γιὰ νὰ μὰς πάρουν τὰ
λεπτά... Γι' αὐτὸ, ἀγαπημένη μου Ἀνιούτκα,
πάρε εὐφ, μικρούλα μου, τὰ λεπτὰ, χῶς τα
μέσ' στὸ μπουστό σου καὶ πῆγαινε κρυφὸ πίσω
ἀπὸ κανένα βάζο... Ἀν' τὰ πράγματα ἐρθοῦν
ὅπως, ἀλλοίμονο, τὰ φαντάζομαι καὶ μὴ ρι-
χτοῦν γιὰ νὰ μὲ ληστέψουν, εὐὸν τρέχα στὴ μη-
τέρα σου καὶ παράδωκε τῆς τὰ λεπτὰ γιὰ νὰ τὰ
πῇ στ' ἀφεντικὸ. Μονάχα προσέξε νὰ μὴ σε
πάρῃ χαμπάρι κανεὶς, ὅποιοςδήποτε κ' ἂν εἶ-
νε αὐτός. Τώρα ποῦ ἀπὸ τὸ δάσος, ποῦ ἀπὸ

τὴς ροματιές, εἶται πού νὰ μὴ σε δῇ κανεὶς... Βάλε τὰ πόδια σου στὸν
ὄμο σου κ' ἐπικάλεισεν τὴ βοήθεια τοῦ πολυέλεου Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς
μαζὺ σου!

Ὁ πατέρας μου ἔδωκε στὴν Ἀνιούτκα τὸ δέμα μὲ τὰ λεπτὰ.
Τότε αὐτὴ ἔφυγε, εἶπῃ καὶ διάλεξε τὸ πῶς πικρὸ σῦνδρο καὶ γά-
θηκε μέσα.

Σὲ λίγο, τρεῖς καβαλλάρηδες ἔφταναν τὸν πατέρα μου στὸ δρόμο
του: ὁ ἕνας ἦταν ψηλός, χοντροκαμωμένος, μὲ κόκκινο πονκάμισο
καὶ ψηλὲς μπότες. Οἱ ἄλλοι δυὸ ἦταν ἐσκαμμένοι, λυγδιασμένοι
καὶ φαινότουσαν σὰν ἀλγίες. Τὰ πρά-
ματα, καλὲ μου κύριε, ἔφταναν ἀκόρβως
ὅπως τὰ εἶχε προβλέψει ὁ πατέρας μου.
Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κόκκινο πονκάμισο,
ἕνας ρομαλὸς μουζικός, κράτησε τὸ ἀ-
λογό του καὶ ἀμέσως κ' οἱ τρεῖς τοὺς

Ἡ Ἀνιούτκα ἦταν τότε ἑπτὰ-ὀχτὼ χρόνων

ρίχτηκαν απάνω στο φτωχό μου πατέρα :

— Στάσου, γουρουνί, γαϊδούρι ! τού φώναξαν. Πού είνε τὰ λεφτά !

— Ποιά λεφτά ; απάντησε εκείνος, κάνοντας τὸν ἀνέξερο. Πηγαίνετε τὸν διόβολο !

— Τὰ λεφτά πού πηγαίνει στ' ἀφεντικό σου γιὰ τὰ νοίκια... Δόστα μας ἀμέσως, γουρουνί, γαϊδούρι, μουλάρη... Ἄλλοιως εἶσαι χαμένος !... Θὰ πεθάνης χωρίς νὰ ξεμολογήσης σὲ παπᾶ !

Καὶ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ κακοποιῶν τὸ δυστυχισμένο μου πατέρα, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ τοὺς παρακαλέσει ἢ νὰ κλάψῃ ἢ νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο, ἄρχισε νὰ τοὺς φέρνεται κι' αὐτὸς μ' ἀνάλογο τρόπο, ἄγρια κι' ἀπότομα.

— Τί γυρεύετε ἀπὸ μένα, κατηραμένοι ; τοὺς ἔλεγε. Ἀνθρώποι τοῦ σκονιοῦ καὶ τοῦ παλαιοῦ, δὲν ἔχετε Θεὸ μέσα σας... Δὲν θέλετε λεφτά ἐσεῖς, ἀλλὰ ξύλο, ξύλο πού νὰ μαυρίσουν ἢ πλάτες σας γιὰ τρία χρόνια !... Σεφορτώθηκε με παληανθρώποι, γιατί ἄλλοις θὰ ὑπερασπιστῶ κι' ἐγὼ τὸν ἐαυτὸ μου. Μέσ' στήν τσέπη μου ἔχω ἕνα πιστόλι μ' ἕξι σφαῖρες !...

Μὰ τὰ λόγια αὐτὰ θύμισαν περισσότερο τοὺς κακούργους, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε τὸν πατέρα μου δὲν εἶχαν ἀπάνω τους.

Τὸν ἔβλεπαν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, μὰ δὲν τοῦ βόηχαν τίποτε. Τοῦ ἔβγαλαν κι' αὐτὲς τίς μπότες καὶ τοῦ τίς πήραν, ἀφήνοντάς τον ἐκπύλντο. Ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ πατέρας μου, παρ' ὅλο τὸ ξύλο πού ἔφαγε, τοὺς ἔβριζε ὁλοένα καὶ πὺν πολὺ, ἄρχισαν νὰ τὸν βασανίζουν με χιλιούς - δυὸ τρόπους. Ἐντωμεταξὺ ἡ Ἀνιούτκα εἶχε καθήσει μέσ' σὸ σὺνδερὸ καὶ ἡ δυστυχισμένη τὰ ἔβλεπε ὅλα. Ὅταν τέλος εἶδε τὸν πατέρα μου νὰ σωριάζεται κάτω ροχαχίζοντας, σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ μέσ' ἀπ' τὰ δένδρα καὶ τὰ χαντάκια, τραβώντας γιὰ τὸ σπίτι.

Ἡ Ἀνιούτκα ἦταν μικρούλα, πολὺ μικρούλα. Δὲν ἤξερε τὸ δρόμο καὶ τραβοῦσε κατ' εὐθείαν ἐμπρός, χωρίς νὰ ξέρῃ πὺν πηγαίνει. Τὸ σπίτι μας θὰ ἀπείχε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἵσα με δέκα βέρσια. Ἐνας ἄλλος θάκανε τὸ διάστημα αὐτὸ μέσα σὲ μιά ὥρα, μὰ ἕνα παιδί, τὸ καταλαβαίνετε αὐτό, κάνει ἕνα βήμα μπρὸς καὶ δυὸ πίσω καὶ δὲν εἶνε καθόλου εὐκόλο νὰ περπατᾷ κανεῖς ἐκπύλντος στ' ἀγάθια καὶ στὲς τσουνίδες. Πρέπει νάχῃ συνηθίσει, ἐνὺ ἡ ἀδερφή μου δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἔσταιναι κοντὰ σὸ τζάκι ἢ νὰ σούρνεται στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ μας. Φοβόταν μάλιστα ὡς τότε νὰ πᾶν μόνη της σὸ δάσος.

Κατὰ τὸ βράδυ, ἡ Ἀνιούτκα ἔφτανε κοντὰ σὲ μιά καλύβα. Ἦταν ἡ καλύβα τοῦ δασοφύλακος, πίσω ἀπ' τὸ Σουκιουροκοβο, μέσα σ' ἕνα κρατικό δάσος πού τὸ νοικίαζαν καρβουνιάρηδες. Χτύπησε τὴν πόρτα, ἡ γυναίκα τοῦ δασοφύλακος βγήκε ἔξω. Ἀμέσως ἡ Ἀνιούτκα ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς καὶ τὴς ἀφηγήθηκε με κάθε εὐλικρίνεια ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ στὸν πατέρα μου καὶ σ' αὐτήν. Τὴς μίλησε ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ λεφτά πού κρατοῦσε ἐπάνω της. Ἡ γυναίκα τοῦ δασοφύλακος ἔκανε πὺν τὴν λυπάται.

Κόρη μου, φτωχή μου κόρη, τὴς εἶπε, εἶσαι τόσο μικρούλα πὺν ὁ Θεὸς σὲ λυτήθηκε καὶ σὲ φύλαξε ! Ἀγαπημένο μου παιδί, ἔμπαινε σὲ τὴν καλύβα καὶ σὲ σὺνδερὸ τούλαχιστὸ νὰ φᾶς !

Καλόπαισε τὴν Ἀνιούτκα, τὴς ἔβαλε νὰ φᾶ καὶ νὰ πῇ κι' ἔλανε ἀκόμα μαζί της. Μὲ δυὸ λόγια, ἡ γυναίκα τοῦ δασοφύλακος περιποιηθήκε τόσο τὴν ἀδερφή μου, ὥστε ἐκείνη—φαναστῆτε !—τὴς ἐμπιστεύθηκε τὰ λεφτά.

— Θὰ σοὺ τὰ κρύψω, φῶς μου, καὶ θὰ σοὺ τὰ ξαναδώσω αὐριο τὸ πρωτῶ... Ἐγὼ θὰ σὲ πᾶω ὡς τὸ σπίτι σου, πουλάκι μου...

Ἡ γυναίκα πῆρε τὸ χρέμα κι' ἔβαλε κατόπι τὴν Ἀνιούτκα νὰ κοιμηθῇ, πλάι σὸ τζάκι ἐπάνω σὲ κατὶ σκοῦπες ἀπὸ σημιδές. Ἐκεῖ κοιμόταν κι' ἡ κόρη της, ἕνα κοριτσάκι τῆς ἡλικίας τῆς Ἀνιούτκας.

Ἡ Ἀνιούτκα μᾶς ἔλεγε ἀργότερα τὴ μυρωδιά πού εἶχαν αὐτὲς νὰ κοιμηθῇ. Ἐκλαίγε σιγά-σιγά, θρηνώντας τὸν πατέρα της καὶ φοβόταν. Ἐἶχαν περάσει, καλὲ μου κύριε, μιά δυὸ - ὥρες, ὅταν εἶδε ἄσφαινα νὰ μπαίνουν μέσα στήν καλύβα οἱ τρεῖς λησται πού εἶχαν βρῆσαι τὸν πατέρα της. Ὁ ψηλότερος, αὐτὸς με τὸ κόκκινο πουκάμισο—ὁ ἀρχηγὸς τοὺς—ἀλυσίαισε τὴν γυναίκα καὶ τὴς εἶπε :

— Ἀρχιμα μανάτα, γυναίκα μου... Πήραμε σὸ λαμό μᾶς μὴ ψυχὴ χωρίς κανένα κέρδος. Σκοτώσαμε ἕναν ἄνθρωπο τὸ μεσημέρι πού δὲν εἶχε πεντάρα ἀπάνω του.

— Ἐταί λοιπόν ; Ὁ ἄνθρωπος με τὸ κόκκινο πουκάμισο ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς γυναίκας, πού φιλοξενοῦσε τὴν Ἀνιούτκα ;

— Ἐνας ἄνθρωπος, εἶπαν κατόπι καὶ οἱ σύντροφοί του, σκοτώθηκε γιὰ τὸ τίποτε. Βαρύναμε τὴ συνείδησή μας μ' ἕνα ἐγκλημα, χωρὶς νάχομε διὰ φονοῦ !...

Ἡ γυναίκα νὰ ἔλεγε ὅτι...

τοὺς κῆρυξε καὶ τοὺς τρεῖς καὶ χαμογέλασε.

— Γιατί γελάς, ξεμυαλισμένη ; τὴς φώναξε ὁ ἄνδρας της.

— Γελῶ γιατί χωρίς νὰ κάνω κανένα ἐγκλημα, χωρίς νὰ βασθῶ μ' αὐτὸ τὴ συνείδησή μου, ἔπῃρα ἐγὼ τὰ λεφτά...

— Ποιά λεφτά ; ρώτησαν κι' οἱ τρεῖς. Τί μᾶς τσαμπουτᾷς, τρελλάθηκες ;

— Δέστε μόνον σας ἂν τρελλάθηκα. Καὶ ἡ γυναίκα ἔβλεπε τὸ δέμα καὶ τοὺς εἶδε τὰ λεφτά πού εἶχε πάρει ἀπ' τὴν Ἀνιούτκα, ἡ καταραμένη. Ἐπειτα τοὺς τὴς διηγήθηκε ὅλα : πὺς ἡ Ἀνιούτκα εἶχε φτάσει στήν καλύβα, εἰς τὴν εἶχε πῆ καὶ ὅλα τὰλλα. Ἀμέσως οἱ δολοφόνοι ἀλλάξαν ἀπ' τὴν χαρὰ τους. Ἐπειτα μοίρασαν μεταξὺ τους τὰ λεφτά καὶ λίγο ἔλανε νὰ πιαστοῦν ἀπάνω στή μοιρασιά. Τέλος καθῆσαν γύρω ἀπὸ τὴν τραπέζι γιὰ νὰ γλεντίσουν.

Ἐντωμεταξὺ ἡ φτωχούλα ἡ Ἀνιούτκα, ξαπλωμένη καθὺς ἦταν, τᾶκονε ὅλα ὅσα ἔλεγαν καὶ σπάρανε ἀπὸ τὸ φόβο της, σὺν τὴν ψόφῃ. Τὶ νὰ κάνῃ ; Κατάλαβε ἀπὸ τὰ λόγια τους ὅτι ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει κι' ὅτι τὸν εἶχαν ἀρῆσει, ἔτσι, σκοτωμένο, κατὰ μεζὶς τοῦ δρόμου, σὸ δάσος. Νόμισε τότε, μικρούλα καθὺς ἦταν, ὅτι οἱ λῃδοι κι' οἱ σκῆλοι θὰ τὸν ἔτρωγαν. Φοβόταν ἀκόμα καὶ τὸν ἐαυτὸ της, φοβόταν μήπως τὴν κλείσουν ἐκεῖ κανένα ὑπόγειον, ὅπου θὰ τὴν ἀφῃναν νὰ πεθάνῃ τὴν πείνας, γιὰ νὰ μὴ μαρτυρῇ τὸ ἐγκλήμα της.

Οἱ δολοφόνοι ἀφοῦ ἔφαγαν ὅ,τι βρισκόταν μέσ' σὸ σπίτι, ἔπῃλαν τὴν γυναίκα γιὰ νὰ τοὺς ἀγοράσῃ ποτὶ. Τὴς ἔδωσαν πέντε ρουμπλὶα γιὰ ν' ἀγοράσῃ βότκα καὶ γλυκὸ κρασί.

Γλεντοῦσαν με τὰ λεφτά τὸν θύματός των. Σὲ λίγο ἔστειλαν πάλι τὴν γυναίκα γιὰ νὰ τοὺς πῇρη κρασί. ἤθελαν νὰ πῶν πὺν πὺν νὰ μὴ διηγήσαν πᾶν ποτὶ.

— Θὰ γλεντήσουμε, ἔλεγαν, ὡς τὸ πρωτῶ. Ἐχομε τώρα μάλιστα λεφτά. Δὲ χρειάζονται οἰκονομίες.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, διὰν πᾶν εἶχαν μεθύσει γιὰ καλά, ἔστειλαν τὴν γυναίκα νὰ τοὺς πῇρη βότκα. Ὁ ἀρχηγὸς μοιροῦριζοντας ὅχιος νὰ πῇρη βόλτες μέσ' στήν καλύβα.

— Ἐ, ἀδέρφια, εἶπε, σὲ μὴ σιγή, τί θὰ κάνουμε; Πρέπει νὰ ξεφορτωθῶμε τὴ μικρή... Ἄλλοιως αὐτὴ θὰ μᾶς πρὸδώσῃ !

Κοιμῆσαν, σκέφτηκαν κι' ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἀφήσουν ζωντανὴ τὴν Ἀνιούτκα : θὰ τὴς ἔκοβαν τὸ λαμό. Ἐπὶ βέβαια τὸ ομαχικὸ πᾶγμα νὰ σκοτώσῃ κανεῖς ἐν' αἰῶνα κοριτσάκι. Μονάχα ἕνας μεθυμένος ἡ ἕνας τρελλὸς μπορεῖ νὰ πᾶρῃ στήν ψυχὴ του μιά τέτοια ἀπαρτία. Ἐπειτα ἄρχισαν νὰ συζητοῦν ἐπὶ μὴ ὅρα πᾶνω-κάτω ποῖος θὰ ἦταν ἐκείνος πού θὰ τὴν σκοτώσει. Ὁ ἕνας ἤθελε νὰ τὴν σκοτώσῃ ὁ ἄλλος καὶ λίγο ἔλανε νὰ πιαστοῦν ἀπάνω στή συζήτηση. Τέλος ἀποφάσισαν νὰ βγάλουν κλήρο. Ὁ κλήρος ἔπεσε στὸν ἀρχηγὸ. Ἀμέσως ἐκείνος ἤπια ἕνα ποτήρι γεμάτο ὡς πᾶνω βότκα καὶ βγήκε στήν εἴσοδο γιὰ νὰ πᾶρῃ τὴν ἀξία του.

Μὰ ἡ μικρὴ Ἀνιούτκα εἶχε τὸ νοῦ της. Κι' ἂν μικρὴ, σκέφτηκε κατὶ πὺν δὲ θάχοταν οὐτε σὸ μυαλὸ ἐνὸς σπουδαγμένου ἀνθρώπου. Ἡ καλύτερα, ὁ Θεὸς τὴν ἐδωκεν ἀντιτάχῃ καὶ τὴς ἔστειλε ἑκείνες τίς τρομερὲς στιγμὲς λίγη γνώση. Ἡ, ἀκόμα, ὁ φόβος της τὴν ἔκανε ἐξυπνὴ. Ὅσοιδήποτε, ἡ Ἀνιούτκα φάνηκε πὺν ἐξυπνὴ ἀπὸ τοὺς τρεῖς κακούργους. Σηκώθηκε ἀθόρυβα ἀπ' τὴν σκοῦπὴ πού κοιμόταν κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Ἐπειτα πῆρε τὴν ἀρσενίαν με τὴν ὁποία τὴν εἶχε σκεπασίσει ἡ γυναίκα τοῦ ἀρχιλήστη καὶ τὴν ἔβριζε πᾶνω ἀπὸ τὸ κοριτσάκι τους, πὺν καθὺς σὰς εἶπα, κοιμότανε δίπλα της. Φόρεσε ὕστερα τὰ ρούχα τοῦ κοριτσιοῦ κι' εἶτα μεταμορφωμένη με τὰ ξένα ρούχα, διέσχισε τὴν καλύβα, περνώοντας μπρὸς ἀπ' τοὺς μεθυμένους. Ἐκείνοι, νομίζοντας πὺς ἦταν ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακα τοῦ ἀρχιλήστη, οὐτε τὴς ἔδωσαν καν σημάδι. Ἐδυνῶς γιὰ τὴν Ἀνιούτκα, πὺν ἡ γυναίκα τοῦ δασοφύλακα, δὲ βρισκόταν μέσ' στήν καλύβα : εἶχε πᾶν ν' ἀγοράσῃ βότκα, ἀλλοῦς δὲ θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὰ νύχτα τὸν κακούργον, γιὰ τὸ βλέμμα τῆς γυναίκας εἶνε διαπεραστικὸ σὰν τοῦ γεραίου.

Ἡ Ἀνιούτκα βγήκε ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ, χωρίς νὰ ξέρῃ πὺν πηγαίνει, τῆρσε στὰ πόδια. Ὅλη τὴ νύχτα πλανήθηκε μέσα στὸ δάσος. Μονάχα κατὰ τὰ ἡμερώματα, καθόρθως νὰ βρῇ τὸ δρόμο. Ὁ Θεὸς τὴν ἐβοήθησε καὶ ἀπάντησε σὲ λίγο τὸν γραμματέα Γρηγόρη Ντανίλιτς—πὺν ἡ ἀγάπη ἡ ψυχὴ του—πᾶναι νὰ φέρῃ σὺν ποτάμι. Ἡ Ἀνιούτκα ἀμέσως τοῦ τὴ διηγήθηκε ὅλα. Τότε ἐκείνος παρατώντας τὸ ψάρεμά του, ξαναγύρισε σὸ χωριό, πῆρε τὴν κόρη σπῆτι του καὶ τὴν παρέδωκε στὴν γυναίκα του. Ἐπειτα μᾶζεψε κάποιους μουλίκους κι' ὅλοι μαζί, ξεκίνησαν γιὰ τὴν καλύβα τοῦ δασοφύλακα.

Τὴν

ὥρα πὺν

ἔφταναν

ἐκεῖ, οἱ

κακούρ-

γοί...

Ἡ γυ-

ναίκα

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Α.

Μία ἡμερὰ καὶ ὥρα ἐμφάνισαν στὲς ἐκλεκτὲς δεξιώσεις πὺν τὴν διακρίνει μὴ συμπαθεστῆτα δειλὴ παρ' ὅλον τὸ ἔντονον καὶ ἑσπὸν τῆς φυσιογνωμίας της. Μελαχροινὴ με ὥρατα φεγγερά ἀμυδαλωτά μάτια καὶ μὴ φινέσκα ἑξαιρετικὴ προσώπου καὶ σιλουέτα. Πολὺ χαριτωμένη στὴ συνομιλία της. Παρ' ὅλο τὸ χαμόγελο πὺν διανθίει στὴ φυσιογνωμία της, διακρίνει κανεῖς ὅτι εἶνε βαθύς νοῦς καὶ σοβαρότητα. Ἀν κρίνῃ κανεῖς ἀπὸ τὴς ὁρατοῦσας καὶ ἐν-χάρως δεξιότητες πὺν δίδονται σὸ καλλιτεχνικὸ διακοσμημένο σπῆτι της, ἀντιλαμβάνεται ὅτι κατέχει τὸ μυστικὸν μὴς συγκρατη-κὴς καὶ φιλοξενῆς ὑποδοχῆς.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ πλέον εὐχάριστος χορὸς τῆς ἐποχῆς ἦτο τῆς Λέσχης Καλλιτεχνῶν—Ἀτελιέ, πὺν ἐδῶθ τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς τὸ Καπρίε.

— Ἀντράνι ἀνέξαντλητον τὸν χορὸ, στοὺς ὁμίλους πὺν ἀπο-τελοῦντο ἀπὸ κομψὸς κυρίας καὶ κυρίους, στὰ γύρω τραπέζια πὺν ἦσαν κατελκυσμένοι ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους ἀθηναίους τύπους.

Παρουσία πολλὲς ὁμορφες. Συναγωνισμὸς ἀπὸ κομψὲς ὁρατοῦσας βραδυνῆς «σορτί» πὺν φέτος θεωρεῖται ἀπαραίτητον νὰ χρη-σμοῦνται ὡς συμπλήρωμα τὸν βραδυνὸν φορεμάτων. Φορέματα αἰ-θέρα Ὑπεραστῶν τὰ στυλ, τὰ ὁποῖα—ἀλήθεια—γιὰ βράδυ εἶνε λίαν διακοσμητικὰ καὶ ἐξαιρούν τὴν ὁρατότητα τῆς ἀνθρώπου νεότη-τος, ὅπως τῆς Δος Λούση Δ. Κωνσταντινίδη, με τούλῃα βέρ-ντ-γαφ, Δος Ἰσὲν Ν. Μακκά, με ταφτὰ κίτρινο, Δος Σταῖκου με τα-φτὰ ρὸς μωβ, Δος Σ. Χαροκόπου, με τούλῃα καὶ δαντέλλα μπῆς ρο-ζῆ, Δος Λένα Φορέστη, δαντέλλα κόκκινη λάκα, Δος Ἀλεξ. Ν. Μακ-κά, με ρὸς ταφτὰ, ἡ νεαρά κ. Δελγηγιάννη με ἄσπρα, Δος Σταύρου, με ρὸς, Δος Ντέλη Ἀλ. Δημητριάδη, με τουαλέτα πολὺ σικ ἀπὸ ζαφίρετ ἀσπρὴ «μπροστὴ» με λουλούδια ρὸς.

— Ἐπίσης παρεῦρθησαν κ. καὶ κ. Καλαμάρα, κ. καὶ κ. Κοσμα-δοπούλου, κ. καὶ κ. Α. Λαδοπούλου, με κόκκινη μουσελίνα, κ. καὶ κ. Π. Μπέστη, ἐλκυστικὴ φυσιογνωμία καὶ ἐκτάκτως κομψὴ ἐμφά-νισ, κ. καὶ Δος Κρίστα, ἀριστοτεχνικὴ σιλουέτα, κ. καὶ κ. Νικο-λαΐδης, πολὺ σικ με μωβ κρῆπ - σατέν, κ. καὶ Δος Γ. Κωνσταντινίδη, αἰθέρα με κρῆπ - σατέν ρὸς - τέ, κ. καὶ κ. Γ. Βαλλιάνου, ὁρατοῦσ-τὴ με τουαλέτα χαριτωμένη καὶ πὺν μαύρη δαντέλλα σ' ἑξαισία «κούπε», κ. καὶ κ. Ζαρίφη, με δαντέλλα μπῆς, κ. καὶ κ. Ἀποστολίδη, τουα-λέτα ἀσπρὴ, κ. καὶ κ. Διυλέτη, με ρὸς μουσελίνα, κ. καὶ κ. Γ. Πετρίδης, με ρὸς δαντέλλα.

— Στὴν Ἀγγλικὴ Προβεία ἕνα μπουνκέτο ἀπὸ τίς κομψότερες Ἀθηναῖς. Στὸν Ναυάρχον Τέρλ ἄλλο. Στὴς Κ. Β. πανζουρλισμοὶ

καυνοῦσαν ἀκόμα, κάτω σὸ πάτωμα, καθένας σὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει ἀπ' τὸ πολὺ μεθύσει. Κ' ἡ γυναίκα βρισκόταν κι' αὐτὴ σὸ ἴδιο χάλι. Πρὶν ἀπ' ὅλα, τοὺς ἔφαξαν καὶ τοὺς πῆραν πίσω τὰ λεφτά πὺν εἶχαν κλέψῃ. Ὅταν ἐκύτταξαν πλάι σὸν τζάκι—μαζὺ μας νῆαν πῆντοτε ἡ προστασία τοῦ σταυροῦ !—εἶδαν τὴν κόρη τοῦ δασοφύλακα σωριασμένη ἀπάνω στὰ αἰμάτια της, νεκρά, με τὸ κε-φάλι της σχισμένο στὰ δύο ἀπὸ τὸ χτύπημα τῆς ἀξίνας πὺν τὴς εἶχε κατασφῆρι ὁ πατέρας της, νομίζοντας τὴν γιὰ τὴν Ἀνιούτκα.

Ἐπῆρθησαν τοὺς κακούργους καὶ τὴν γυναίκα, τοὺς ἔδωσαν τὰ χεῖρα πίσω ἀπ' τὴν πλάτη καὶ τοὺς ὠδήγησαν στὴν ἀστυνομία. Ἡ γυναίκα σὺλησε σὸ δρόμο, ἐνὺ οἱ ἄντρες δὲ μπορούσαν νὰ κατα-λάβουν πὺν εἶχε προδώσει.

Σὲ λίγον καιρὸ ἔγινε ἡ δίκη τους στὴν πόλιν. Τοὺς ἐπιμώρησαν με δὴν τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου.

Ἀπὸ ἡμᾶν, καλὲ μου κύριε, τὸ ἐγκλημα πὺν γίνῃκε κάποτε σ' αὐ-τὸ τὸ δάσος, πᾶν ἀπ' τὸν χειμαρρὸ. Νὰ ! τὸ μὴλὸ φαίνεται μακριὰ ! Ὁ ἥλος κατακόκκινος κρύβεται σὺν-σὺν πίσω ἀπ' αὐτό. Κοιβε-ν-πᾶν μὴν σὰς καὶ τ' ἀλογά μου σάστησαν, σὰ νὰ μ' ἀκούει κα' αὐ-τὴν. Ἐ, πούλῃ μου, κουνήθη-τε λιγνίκα... Ἄδρῃ τῶρα ! Τὸ ἀφεν-τὸν εἶνε καλὸς κύριος καὶ θὰ μᾶς δώσῃ γενναῖο ποινικοῦ !... Ἐμ-πᾶν, περισσότερα μου !...

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ !

Τὴν 24ην Φεβρουαρίου ἡ «Οἰκογένεια» πανηγυρικὴ με 36 ΣΕ-ΛΙΔΕΣ, ΜΕ ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΩΜΑΤΑ, πλουσίως εἰσολογημένη, με ὕλην Ἀποκρητικὴν σαρκυριστὴν, με τοὺς παλῶν τύπους τὸν Ἀθῆνῶν σκισσαριμένους ἀπὸ διάσημον Γάλλον ζωγράφον καὶ χίλιες δυὸ ἄλλες καινοτομίες πὺν θὰ σὰς καταπλήξουν.

Ετοιμασθῆτε νὰ τὴν ἀπολαύσετε ! Κᾶτι τὸ πρωτοφανὲς στὰ ἐκδοτικὰ χρενικά τοῦ Περιδικίου Τύπου.

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΑΘΟΓΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Ἐσπερικὸς δι' ἕν ἔτος... Δορ. 180|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 360||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 540|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 810||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 1080|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 1620||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 2160|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 3240||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 4320|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 6480||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 8640|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 12960||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 17280|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 26000||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 34720|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 52080||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 69440|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 104160||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 138880|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 208320||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 276640|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 414960||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 549120|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 823680||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 1097280|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 1645920||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 2191360|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 3287040||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 4574080|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 6861120||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 10972800|| Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ. 16459200||

Ἐσπερικὸς δι' ἑξ. ἔτος... Δορ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Οχι, μικρούλα μου.
— Σας ευχαριστώ, κυρία κόρη μου.
— Ναι, παιδί μου, σου είπα την αλήθεια, δεν πιστεύω στα λόγια του κόσμου, δεν δίνω σημασία στις κακογλωσσίες. Μά τι σημαίνει; Μήπως μ' αυτό θα εμποδίσουμε τη μονομαχία;
— "Η Ιωάννα σκέφτηκε λίγο και είπε:
— Είπε σπύτι ο κ. Ιάκωβος;
— Μάλιστα, αγάπη μου, σπύτι είπε.
— "Εγχει κάτω το άμαξι σας;
— Ναι.
— Λοιπόν εμπρός... "Ελάτε μαζί μου. Θέλω να δω τον κ. Ιάκωβο... Πρέπει να τον δω...
Και χωρίς να διασπείρει καθόλου σηκώνθηκε άπ'από, φόρεσε το έπαυφορι της, κι έβριξε μιά ματιά στον καθρέφτη.
— "Εμπρός... Εμπρός, κυρία, είπα μ' άνωπομονησία στην κ. ντε Λέρν.

— "Η κ. ντε Λέρν σηκώθηκε και είπε άναποφάσιστα:
— Είπε οσοτό αυτό;
— Ναι, ναι, πρέπει... "Ας μη χάνουμε καιρό. "Ελάτε λοιπόν...
Μπήκαν σ' αμάξι κι έφυγαν.

— "Η ώρα είχε περάσει πια.
— "Ο Ιάκωβος είχε γυρίσει σπίτι του και καθόταν στο γραφείο του. "Εγραφε τις τελευταίες του επιστολές. "Ισως να έφρονετο στη μονομαχία αυτή. "Επρεπε συνεπώς ν' άποκαταστήσει δυνάμεις άγαπούσε, να άνομισή κάθε του υπόθεση...

— "Εξαφνα είδε ν' άνοίγει ή πόρτα και να εισορμά στο γραφείο του ή κ. Μωρεσκάν.

— "Η εμφάνισή αυτή, σέ τέτοιαν ώρα τον έκαμε να σαστίσει. Νόμιζε πως τον γελούσαν τα μάτια του. Τυνάχτηκε άπάνω ταραγμένος, συγκινημένος, νοιώθοντας δυνατό χτυποκάρδι και φώναξε στην Ιωάννα:

— "Α! Θεέ μου!... Θεέ μου!... Σεις έδω!... Είπε δυνατόν!... Τι θέλτε;... Γιατί ήρθατε; Γιατί;... Γιατί το κάματε αυτό...
— Τα έξερω όλα! Του άποκρίθηκε ή Ιωάννα:

— Τι έξερτε;
— Πρόκειται να μονομαχήσετε αύριο με το σύζυγο μου. Το έμαθα και θέλησα να σας δω... Πήρα τη μητέρα σας και ήρθα...

— Τη μητέρα μου! Το έξερε ή μητέρα;
— Ναι, έξερε τα πάντα.
— Θεέ μου, τι λύπη, τι δυστυχία! Γιατί να της τό πείτε;... Και σεις; Σεις, γιατί νάρητε;... Τι ήθατε να κάμετε έδω, φιλάτη μου;... "Αν σάς είδαν;... Τι θα πουν γι' αυτό; Θα σάς κακολογήσουν και δεν το θέλω, δεν το θέλω γιατί... γιατί σάς... έκτιμω τόσο!...

— Δεν μ' ενδιαφέρει τι θα πη ό κόσμος. "Ιάκωβε. "Επρεπε ναρθώ να σάς δω και ήθα... Μή με μαλώνετε γι' αυτό που κάμα... Λυπηθήτε με... "Αν έξερατε... αν έξερατε πόσο υποφέρω!...

— Πραγματικώς ή κ. Μωρεσκάν βρισκόταν σ' άξιολύπητη κατάσταση. "Ηταν κατάχλωμη, τα γόνατά της έτρεμαν, τα μάτια της είχαν βουρκώσει... Μήν μπορώντας πια να συγκρατηθή έπεσε σέ μιά πολτρόνα κι άρχισε να κλαίει. Δυνατοί λυγμοί συντάραζαν το ντελικάτο της κορμί.

— "Ο Ιάκωβος άνησυχούσε. Σηκώθηκε άπάνω, κάθισε κοντά της, της έπιασε το χέρι κι άρχισε να της μιλάει τρυφερά, μ' αγάπη, με συμπόνια:

— Καθμένο μου παιδί!... Φτωχή μου μικρούλα, μήν κλαίς πια. "Αν ήξερες πόσο μου απάραξες την καρδιά! "Ηούχασε, παιδί μου, σέ παρακαλώ... Γύρσε σπίτι σου... Δεν πρέπει να φοβάσαι. Αυτή ή μονομαχία που σέ τρομάζει τόσο, δεν θάχη δυσχερές αποτέλεσμα. Πίστεψε με, Ιωάννα. Είμαι κι εγώ κάλως ευφορικός, όσο κι ό άνδρας σου. Δε θα τον άφήσω βέβαια να με σκοτώσει, όσο κι αν το επιθυμεί αυτό...

— Σε μισεί τόσο πολύ, Ιάκωβε!... "Ω, αν ήξερες πόσο σε μισεί!...

— Μήν είσαι υπερβολική, καλή μου φίλη... Πάνω να φοβάσαι. Δεν μονομαχώ γιά πρώτη φορά.

— Μά ή συγκίνησή και ή ταραχή της κ. Μωρεσκάν ήταν μεγάλη, άσυγκράτητη. Μάτια προσπαθούσε να την συγκράσει ό Ιάκωβος. "Η δύστυχη κυρία έκλαιγε τώρα σάν μικρό παιδί, κυταζοντάς τον σ' ά μάτια...

— "Ο Ιάκωβος άνησυχούσε τρομερά. "Ανησυχούσε γι' αυτόν, γιά τη γυναίκα που τόσο άγαπούσε...

— "Αν ό Μωρεσκάν μάθαινε τη νυχτερινή της επίσκεψη σπύτι του θα γινόταν θηρίο. Προσπαθούσε λοιπόν, με κάθε τρόπο να την καθησυχάσει και να την πείσει να γυρίσει σπίτι της. Της χάρεινε τα χέρια και της μιλούσε με φωνή συγκινημένη, με φωνή που έτρεπε:

— "Ιωάννα, φιλάτη μου, γύρσε σπύτι. Μή θέλεις να χάσω το δάκρυ μου. Σε παρακαλώ, σέ ικετεύω, άκουσε με... "Ιδές τη μητέρα μου: καθούσασέ την, πέσ' της νάχη θάρρος και τρέξε σπύτι πριν άντληφθούν πώς βγήκες έξω. Θάταν όλέθριο αυτό γιά σένα...

— "Η Ιωάννα σφύριξε τα δάκρυά της, σηκώθηκε έπάνω, σάπτηκε μπρός του, τον κούταξε στά μάτια και του είπε:

— Ναι, έχετε δίκιο, θα κάμω όπως μου λένε... "Ο Θεός να σάς βοηθήσει, ό Θεός να σάς προσφυλάξει από κάθε κακό... Χαίρε Ιάκωβε!

— "Εκαμε ένα βήμα, μά εξαφνα στάθηκε, γύρισε πάλι κοντά του και του ψιθύρισε βαθειά συγκινημένη:

— Πές μου πως μ' αγαπάς!... Πές μου πως μ' αγαπάς πολύ... παρα πολύ...

— "Ο Ιάκωβος την έσφιξε στην άγκαλιά του και χαϊδεύοντας τα όμοια της μαλλιά, της ψιθύρισε με φωνή που έτρεπε, φωνή σφονιμένη κ' υπόκοψη:

— Ναι, παιδί μου, σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ πολύ... Σε λατρεύω!...

— "Η Ιωάννα άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και του είπε:

— Φίλησέ με!... Φίλησέ με!... Φίλησέ με!... Μας υποπτεύουνται. Πολλά καλά... "Ας διακωδίσουμε τις υποψίες τους. Φίλησέ με...

— "Ο Ιάκωβος έσκυψε και φίλησε το έσπερο λαμπερό μέτωπό της κ' έπειτα συνδέοντάς την ως την πόρτα της είπε φιλόνας της τα χέρια:

— Και τώρα, καλό μου παιδί, μήν άφροης καθόλου. Τρέξε σπύτι σου... Και να είσαι ήσυχη, έντελώς ήσυχη... Μου το υποσχεσαι;...

— Ναι.
— Σ' ευχαριστώ. Καλή νύχτα...

— "Η Ιωάννα κατέβηκε άργά τη σκάλα, φόρεσε κάτω το έπαυφορι και το καπέλο της, μίλησε λίγα λεπτά με την κ. ντε Λέρν κ' έτοιμάστηκε να φύγει. "Η κ. ντε Λέρν δεν την άφησε να γυρίσει μόνη της σπύτι. Την συνόδευσε ή ίδια ως εκεί.

— Στο σπύτι δεν κατάλαβε κανένας ότι έλειψε. Πέρασε κατόπιν της κρεβατοκάμαράς της, έσπύτισε στο κρεβάτι της άποκαμμένη, τακισμένη, άπαυδημένη άπ' τους κόπους της λαχτάρας και τα χτυποκάρδια της ήμέρας.

— "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος.

— "Η Ιωάννα κατέβηκε άργά τη σκάλα, φόρεσε κάτω το έπαυφορι και το καπέλο της, μίλησε λίγα λεπτά με την κ. ντε Λέρν κ' έτοιμάστηκε να φύγει. "Η κ. ντε Λέρν δεν την άφησε να γυρίσει μόνη της σπύτι. Την συνόδευσε ή ίδια ως εκεί.

— Στο σπύτι δεν κατάλαβε κανένας ότι έλειψε. Πέρασε κατόπιν της κρεβατοκάμαράς της, έσπύτισε στο κρεβάτι της άποκαμμένη, τακισμένη, άπαυδημένη άπ' τους κόπους της λαχτάρας και τα χτυποκάρδια της ήμέρας.

— "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος.

— "Η Ιωάννα κατέβηκε άργά τη σκάλα, φόρεσε κάτω το έπαυφορι και το καπέλο της, μίλησε λίγα λεπτά με την κ. ντε Λέρν κ' έτοιμάστηκε να φύγει. "Η κ. ντε Λέρν δεν την άφησε να γυρίσει μόνη της σπύτι. Την συνόδευσε ή ίδια ως εκεί.

— Στο σπύτι δεν κατάλαβε κανένας ότι έλειψε. Πέρασε κατόπιν της κρεβατοκάμαράς της, έσπύτισε στο κρεβάτι της άποκαμμένη, τακισμένη, άπαυδημένη άπ' τους κόπους της λαχτάρας και τα χτυποκάρδια της ήμέρας.

— "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος.

— "Η Ιωάννα κατέβηκε άργά τη σκάλα, φόρεσε κάτω το έπαυφορι και το καπέλο της, μίλησε λίγα λεπτά με την κ. ντε Λέρν κ' έτοιμάστηκε να φύγει. "Η κ. ντε Λέρν δεν την άφησε να γυρίσει μόνη της σπύτι. Την συνόδευσε ή ίδια ως εκεί.

— Στο σπύτι δεν κατάλαβε κανένας ότι έλειψε. Πέρασε κατόπιν της κρεβατοκάμαράς της, έσπύτισε στο κρεβάτι της άποκαμμένη, τακισμένη, άπαυδημένη άπ' τους κόπους της λαχτάρας και τα χτυποκάρδια της ήμέρας.

— "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος.

— "Η Ιωάννα κατέβηκε άργά τη σκάλα, φόρεσε κάτω το έπαυφορι και το καπέλο της, μίλησε λίγα λεπτά με την κ. ντε Λέρν κ' έτοιμάστηκε να φύγει. "Η κ. ντε Λέρν δεν την άφησε να γυρίσει μόνη της σπύτι. Την συνόδευσε ή ίδια ως εκεί.

— Στο σπύτι δεν κατάλαβε κανένας ότι έλειψε. Πέρασε κατόπιν της κρεβατοκάμαράς της, έσπύτισε στο κρεβάτι της άποκαμμένη, τακισμένη, άπαυδημένη άπ' τους κόπους της λαχτάρας και τα χτυποκάρδια της ήμέρας.

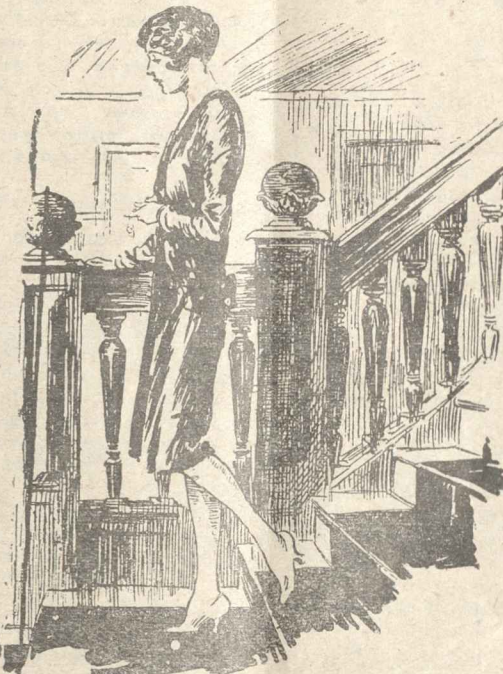
— "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος.

— "Η Ιωάννα κατέβηκε άργά τη σκάλα, φόρεσε κάτω το έπαυφορι και το καπέλο της, μίλησε λίγα λεπτά με την κ. ντε Λέρν κ' έτοιμάστηκε να φύγει. "Η κ. ντε Λέρν δεν την άφησε να γυρίσει μόνη της σπύτι. Την συνόδευσε ή ίδια ως εκεί.

— Στο σπύτι δεν κατάλαβε κανένας ότι έλειψε. Πέρασε κατόπιν της κρεβατοκάμαράς της, έσπύτισε στο κρεβάτι της άποκαμμένη, τακισμένη, άπαυδημένη άπ' τους κόπους της λαχτάρας και τα χτυποκάρδια της ήμέρας.

— "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος. "Η καρδιά της ήταν βρεγμένη, σάν ύπνος.

(Ακολουθεί)

Η Ιωάννα κατέβηκε άργά τη σκάλα...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΟΥΤΑΡΙΟ

Μεταξύ των ξένων πούδαν να πολεμήσουν μαζί μας έναντι των Τούρκων κατά τους Βαλκανικούς πολέμους, ήταν και ό "Ελληνοισλαμικός "Ιταλός "Αουτάριο... κτηνίατρος του "Ελληνικού στρατού, έλθων εκ Σιβαταβέκας, όπου έφησυχάζει, άποστρατευθείς από καιρό.

Στον πόλεμο παρακολουθούσε ως άρχικτηνίατρος την πέμπτη Μεραρχία.

— "Ο "Αουτάριο είχε ξανάρθει στην "Ελλάδα πρό πολλών ετών ως... πεταλωτής, ζητώντας τύχη και... πόδας ίππων διά να πεταλώσει!

— Πώς τώρα έπεταλώσε το "Ελληνικόν Κράτος, κατορθώσας από πλανόδιος πεταλωτής να γίνη άρχικτηνίατρος του "Ελληνικού στρατού, ως έρωτηθή ή ιστορία, ως μόνη άρμοδια γιά τα ζητήματα αυτά. "Εμεις έπανερχόμεθα στην πολεμική του δράση.

— "Ο "Αουτάριο κατά την μάχην του Κιλίκις, άκουσε άξαφνα μιά νύχτα να περνάει πάνω απ' το κεφάλι του

— "Ο "Ιταλός στρατός είχε και βεντάγιες... και τί έκαμε τότε; τον ρωτούσαν οι άλλοι αξιωματικοί του έπιτελείου της Μεραρχίας, όπου συνεχώς βρισκόταν ό "Ιταλός κτηνίατρος.

— "Ετεσα τα μπρούμυτα και έμεινα μέτσο, να έτσι, άπάντησε ό "Ιταλός, με τα "Ελληνοϊταλικά του.

— "Ετσι όμως ήταν πεπνυμένος, λίγο έλειψε να την πάθει, γιατί έβλεπε ξαφνικά μιά έγχρωμη επίθεσις. "Ο "Αουτάριο πήδησε άπάνω τραγανός και το έβαλε στά πόδια. Δεν ήξερε και εκείνος πού πηγαίνει. Τέλος βρέθηκε σ' ένα εγκαταλειμμένο πρόχωμα, γεμάτο πτώματα Βουλγαρικών!...

— "Ο "Αουτάριο τρώαζε μπρός στο φρικαλέο αυτό θέαμα κι άρχισε να σκούζει:

— Πέρ Ντιο-σάντο! Μωρέ ούτε ζωντανούς, ούτε πεθαμένους να τους βλέπω τους γουρνομάδες!...

— Και κατακύληξε στον κατήφορο, ό του παρ' ό-λίγον να τον σκοτώσουν οι εχθρόι, ξαφνισθέντες από το ιδιόρρυθμο του ντυσίματος του κι' από το έξωφρενικό του τρέξιμο.

— Όχι τί ξουτικό είν' ικείνου!...

— Κι' πράγματι σάν ξωτικό ήταν ό "Αουτάριο, με τις ψηλές πολεμικές του γκέτες, τα λουστρινάκια του, με τους πλατειούς τους φανόγους, τα μακρά... σπηρονύμια από πίσω, τις βολές άφου του κίλτσες και το κατακόκκινο του περιλαίμιο (κάς-κάλ) που το φορούσε και τον "Ιούνιο άκόμα!...

— Όχι τί ξουτικό είν' τουτό!... έσκουζαν οι εχθρόι.

— Βρέ, εγώ είμαι ξωτικός ή ή Γκρέτσια που δεν έχει τό Θεό της;

— Τι ήθελες να σου είχαν ή Γκρέτσια; τον ρώτησε ένας άνθυπολοχαγός, ξαπλωμένος και ήσυχάζων ύστερα από την κόρησής της μάχης.

— Να έξης μιά έφοδιοπομιά από τό Σαλονίκη ως έδω και να φέρνης νερό γιά τους σολντάτους (στρατιώτες). Να έξης πορτοκαλάδες, σιτρονάδες (λεμονάδες) παγωμένες. Στο "Ιταλικό στρατό έχει άτρόπλιος πού πηγαίνει λεμονάδες και δροσιτικά στους άνδρες στο μετώπος!...

— "Ετσι πόλεμος με δίφα γίνεται ποτέ; Στο Λυβία τό "Ιταλικό στρατό έχει άκόμα

— "Το Περικλούς τό στόμα ήταν γεμάτο. Και... βεντάγιες!...

— "Η γενναιότητα αυτές και τόσες άλλες άκόμα, έκαμαν τους στρατιώτες να μετονομάσουν τον "Αουτάριο εις... Λεοντάριο.

— Και πράγματι, λιοντάρι έγινε ό γενναίος "Ιταλός, την ήμέρα που σπασε τον στρατιωτικό-υπηρετή του, τον Περικλή, να του τρώη τους κεφτέδες.

— "Ο "Αουτάριο έβρισκε να πη να διαμαρτυρηθή στο Μέγαρχο, μ' όποτε... έξηρανόθη.

— Μετά τον πόλεμο άνεξηρήθη ό γενναίος "Ιταλός και άνευρέθη σέ κάποιο... Νοσοκομείο κτηνών θεραπευόμενος και θεραπευών!...

— "Επηρε τότε τα μετάρια του και ξαναπήγε πάλι στή Σιβαταβέκια.

— Τον έκαναν, άραγε, οι "Ιταλοί στρατιώτες; Ποιος έξερε!... "Ισως ναι, ίσως όχι...

— "ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

— "Ο Γεώργιος, δούκ της Κλασεντίας, κατεδικάσθη εις θάνατον, στά 1478, από τη Βουλή των Λόρδων, ως άπαπειραθείς να δολοφονήση τον βασιλέα.

— Την εποχή εκείνη επικρατούσε τό έθιμο ό-πως οι καταδικαζόμενοι εις θάνατον ευγενείς δρίζουν μόνοι των τών τρόπων με τόν όποιο προτιμούσαν να θανατωθούν.

— "Όταν, λοιπόν, έρωτησαν τόν δούκα της Κλασεντίας πώς ήθελε να πεθάνη, ό καταδικασμένος άπάντησε:

— Να με βάλτε μέσα σ' ένα βαρέλι γεμάτο κρασί!...

— "Η επιθυμία του, πράγματι, έτετελέσθη, κι' ό ευγενής πέθανε από άσφυξία μέσα στο κρασί.

— "Ο "Αουτάριο έτρωγε μαζί με 3-4 άλλους αξιωματικούς, και δεν μπορούσαν να καταλάβουν πώς χανόταν από την κουζίνα ως την τραπεζαρία, τό φαί. "Εψαξαν τότε τον Περικλή, μά δεν του βρήκαν τίποτα άπάνω του.

— "Εγώ θα τόν... συλλάβω, είπαν ό "Ιταλός και τόν συνέλαβε πράγματι.

— "Ενώ ό Περικλής μετέφερε τό πιάτο με τους κεφτέδες στην τραπεζαρία κ' ενώ βρισκόταν άκόμα στο διάδρομο, ό ένδοξος άρχικτηνίατρος του φώναξε:

— Περικλίνο!... Περικλίνο... Ζήτω μωρέ τό Πατρίς!...

— Δεν του έδόθη όμως καμμία άπάντησι. "Ο Περικλίνος σιωπούσε...

— Ζήτω τό Πατρίς! Είπα Περικλίνο, δεν άκούς; Φώναξε άμέσως Ζήτω τό Πατρίς! διέταξε τό-ρα ό "Αουτάριο.

— "Ενα μούγκρισμα άκούστηκε τότε άπ' τό διάδρομο.

— Κ' εϋθες ό "Αουτάριο πετάχτηκε και συνέλαβε τόν Περικλήν, με τό στόμα γεμάτο, μπουκουμένο από τους κεφτέδες!...

— "Ετσι είχαν τα πράγματα όταν ή Μεραρχία Κατόρθωσε να πεταλώσει την "Ελλάδα. προελάνουσα, άρχισε να άνεβαίνει στο Μπέλλεσι, πράγμα τό όποιο έκαμε τόν γενναίον "Ιταλόν να υποφέρει πολύ και πρό πάντων να στενοχωριέται, γιατί χάλαινε τα λουστρινάκια σαρκινία του.

— Μά τι χάσαμε και τρέχουμε στά βουνά! φώναζε. Πού πάμε μωρέ "Ελληνάδες;

— Στή Σόφια, τού άπαντούσαν οι στρατιώτες.

— Στή Σόφια; Τι θέλουμε εκεί; Αυτή εινε των Βουλγάρων!...

— Θα την καταλάβουμε.

— Τι θα καταλάβουμε! "Εγώ δεν καταλαβαίνω τίποτα! Πώς θα πάρουμε την ξένη χώρα!

— "Ετσι θέλουμε!

— Θα μάς άφίσουν μωρέ ή "ποτέντισες" (ή Δυνάμεις).

— Δεν θα τις ρωτήσουμε.

— Και γιατί δεν πέρνουμε τόν ίσιο δρόμο, μωρέ, μόνο πέρνουμε τοίχο τό άγριο βουνό;

— "Εδω εινε οι Βουλγάροι.

— "Εδω άπάνω στά βουνά, τι να κάνουν οι Βουλγάροι! "Εδω κατοικούν κι' άγκάδια έχη, δεν έχη Βουλγαρούς έδω. Θα πάω να τό πω στά Μέγαρχο!

— Κι' ό "Αουτάριο έβρισκε να πη να διαμαρτυρηθή στο Μέγαρχο, μ' όποτε... έξηρανόθη.

— Μετά τον πόλεμο άνεξηρήθη ό γενναίος "Ιταλός και άνευρέθη σέ κάποιο... Νοσοκομείο κτηνών θεραπευόμενος και θεραπευών!...

— "Επηρε τότε τα μετάρια του και ξαναπήγε πάλι στή Σιβαταβέκια.

— Τον έκαναν, άραγε, οι "Ιταλοί στρατιώτες; Ποιος έξερε!... "Ισως ναι, ίσως όχι...

— "ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

— "Ο Γεώργιος, δούκ της Κλασεντίας, κατεδικάσθη εις θάνατον, στά 1478, από τη Βουλή των Λόρδων, ως άπαπειραθείς να δολοφονήση τον βασιλέα.

— Την εποχή εκείνη επικρατούσε τό έθιμο ό-πως οι καταδικαζόμενοι εις θάνατον ευγενείς δρίζουν μόνοι των τών τρόπων με τόν όποιο προτιμούσαν να θανατωθούν.

— "Όταν, λοιπόν, έρωτησαν τόν δούκα της Κλασεντίας πώς ήθελε να πεθάνη, ό καταδικασμένος άπάντησε:

— Να με βάλτε μέσα σ' ένα βαρέλι γεμάτο κρασί!...

— "Η επιθυμία του, πράγματι, έτετελέσθη, κι' ό ευγενής πέθανε από άσφυξία μέσα στο κρασί.

Κατόρθωσε να πεταλώσει την "Ελλάδα.

Ανευρέθη σέ κάποιο νοσοκομείο κτηνών.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΤΟΥ Α. ΖΑΝ

ΟΙΣ ο Κλώντ Ζερλέ έβαλε το ακουστικό του τηλεφώνου στη θέση του, ή γυναίκα του, ή Γαβριέλλα τον ρώτησε :

- Έ λοιπόν ! τι σου πρότεινε ο Κάρεν ;
- Μου μίλησε για κάτι φαρμακευτικά είδη, απάντησε ο Κλώντ αδιάφορα.
- Είπε καλή ή δουλειά ;
- Έτσι μου είπε.
- Και συ αρνήθηκες να την αναλάβεις ;
- Φυσικά.
- Άκουσε, Κλώντ, να σου πω κάτι : μου φαίνεται ότι αυτή ή κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει επ' άπειρον... Έίπε τρομερό και να το σκέπτεται κανείς μονάχα, ότι ένας άνθρωπος στην ηλικία σου δεν θέλει να εργασθώ !

— Είμαστε αρκετά πλούσιοι, απάντησε ξερά ο Κλώντ, ώστε δεν υπάρχει καμιά ανάγκη να εργασθώ. — Όχι, δεν είμαστε πλούσιοι όσο νομίζεις... Και ούτε θα μπορούμε πάντα να ζούμε, όπως ζούμε σήμερα. Η ζωή όλο και άρχειναι κάθε μέρα, τα έξοδά μας όμως μένουν πάντα τα ίδια... Έτσι σιγά-σιγά, άντι να υποφέρουμε στην πρωτεύουσα, θ' αναγκασθούμε ή ν' αποτροβηχθούμε απ' όλα, ή να πάμε σε καμιά επαρχία και να ζήσουμε εκεί. Κτύπησε την κ. Μαρεσίν ! Νά μία τυχερή γυναίκα !... Ο άνδρας της εργάζεται και δεν της άρνείται τίποτ' απολύτως !

Ο Κλώντ τότε πλησίασε την γυναίκα του. Την έσφιξε μέσα στην αγκαλιά του, ενώ εκείνη έκανε μία προσπάθεια για να του ξεφύγει, ακούμπησε το κεφάλι του πάνω στους ώμους της και της είπε χαϊδευτικά και απαλά :

— Νομίζεις ότι μ' άρσσει ή ζωή των Μαρεσίν, παρ' όλη τους την περιουσία ;... Α ! όχι ! Έγώ νομίζω ότι ζουν πάρα πολύ άσχημα... Ο Μαρεσίν πνίγεται από το πρωί ως το βράδυ με τις υποθέσεις του... Έτσι και ή γυναίκα του δεν έινε γι' αυτόν παρά κάτι σαν μανεκέν, που του χρησιμεύει μόνο και μόνο για να το επιδεικνύει στον κόσμο... Δεν μπορούν να βρεθούν ούτε μία στιγμή μόνοι τους... Δεν τρώνε ποτέ μαζί... Όταν αυτή κοιμάται, εκείνος εργάζεται... Ποτέ δεν βγαίνουν μαζί έξω. Αυτός κερδίζει εργαζόμενος, άφθονα χρήματα για να τα ξοδεύει εκείνη έντελώς ασυλλόγιστα. Αυτή έινε ή ζωή τους !... Δεν σου φαίνεται ότι αυτή ή ζωή δεν άζει τον κόπο να τη ζή κανείς ;

— Απ' έναντίας φίλε μου ! απάντησε ζωηρά ή Γαβριέλλα.

— Ένώ έμεις, αγάπη μου, συνέχισε ο Κλώντ, λατρεύει ο ένας τον άλλον ! Δεν χωρίζομαστε ποτέ... Ποτέ δεν βλέπουν τον ένα μας μονάχο.

— Έχεις άδικο !

— Μά τι λές, Γαβριέλλα ;

— Η αγάπη... ή αγάπη... αναστέναζε εκείνη. Λίγο άκόμη και θά μου πης πως μονάχα έμεις απ' όλα τ' άνδρόγυνα αγαπώμαστε στον κόσμο. Μπορώ όστόσο έχω να σου άποριθμώ πολλούς άνδρες που λατρεύουν κυριολεκτικώς τις γυναίκες τους, χωρίς αυτό να τους έμποδίζει να εργάζονται ;... Αντιθέτως μάλιστα...

Ο Κλώντ την κρατούσε άκόμη στην αγκαλιά του και έννοιωθε την καρδιά της να χτυπά τόσο δυνατά άπάνω στο στήθος του, που νόμιζε ότι θά σπάσει.

— Τότε, τι με συμβουλεύεις να κάνω ; ρώτησε τη Γαβριέλλα.

— Να τηλεφωνήσης άμέσως στον Κάρεν. Να του πης ότι σκέφθηκες καλύτερα και πως δέχεται την προσφορά του.

Ο Κλώντ έμεινε άρκετές στιγμές διστακτικός και άναποφάσιστος. Τότε ή Γαβριέλλα τον άγκάλιασε με τα κάτασπρα χέρια της, τον κύτταξε βαθειά με τα μάτρα άμυγδαλωτά της μάτια και του είπε χαδιάρικα :

— Έμπρός ! σκέψου, αγαπημένη μου Κλώντ... Άνάλοβε την ύποθεση αυτή... Έργάσου !... Θα συλλογίζεσαι ένένα μέσα στις δουλειές σου και άντι ή εργασία σου να μ' άσ χαρίζω, θά μ' άνώνη περισσότερο, γιατί θά σκέπτεσαι ότι εργάζεσαι για μένα, για μένα, που λές ότι μ' αγαπάς τόσο.

Ο Κλώντ από την ήμέρα εκείνη έγινε διαφορετικός άνθρωπος. Άκολουθώντας τις συμβουλές της συζύγου του, άρχισε να ζή τη ζωή των πολυασχόλων ανθρώπων, των ανθρώπων που περνούν την ήμέρα τους μέσα στις άτελείωτες φασαρίες των υποθέσεων και στο αιώσιο κουδούνισμα του τηλεφώνου.

Νομίζω πως άόρατοι δεσμοί είχαν ένώσει την ψυχή του και την καρδιά του με

όλα τα βιομηχανικά κέντρα του κόσμου. Τα χείλια του που ήταν άκόμη όγρ' από τα τελευταία φιλήματα της Γαβριέλλας, άρχισαν να στεγνώνουν με τη συχνή επανάληψη των αριθμών. Το όνομά του σιγά-σιγά έγινε πασιγνωστό και τρομερό μέσα στην άγορά. Έίχε γίνει ένας από τους πιο δυνατούς επιχειρηματίες. Όλα του πήγαιναν βολικά για να προσδεύη. Σε ό,τι κι αν άνακατέθηκε, πέτυχε : στα καυστικά, στα πετρέλαια, στα κάβουνα... Και όταν τελείωνε αίσιας καμιά νέα επιχείρηση, το άνεκόνιστο στη γυναίκα του, ή οποία, χωμένη μέσα στα πλούτη δεν καταλάβαινε απολύτως τίποτε απ' αυτή.

Σιγά-σιγά όμως, άποροφρημένος από τις επιχειρήσεις του, ή Κλώντ άρχισε να παραμελή τη Γαβριέλλα.

Ο έρωας που αίσθανότανε πρην γι' αυτήν του φαινότανε τώρα σαν κάτι ακατάληπτο.

Ντρεπότανε μόνος του με την ιδέα ότι επί τόσα χρόνια ως τώρα δεν έκανε τίποτα άλλο παρά ν' άπασχολήται μ' αυτό το εύθραστο πλάσμα.

Η Γαβριέλλα παρακολουθούσε με λύπη τη μεταβολή αυτή, για την όποια όμολογούσε ότι ήταν υπεύθυνη.

Παραμελημένη από τον σύντροφό της, ζούσε μία ζωή χωρίς καμιά απολύτως χαρά και χάρη.

Κάθε φορά που ή Γαβριέλλα μάθαινε πως ο σύζυγός της έσπερμιωσε μία νέα επιτυχία στις επιχειρήσεις του, της φαινότανε ότι ν' άκουγε ότι την είχε άπατήσει με μί' άλλη γυναίκα...

Μία μέρα όστόσο δεν μπόρεσε πια να συγκρατηθή. Πήγε στο γραφείο του άνδρός της και μπήκε μέσα χωρίς να λάβη υπ' όψιν της τίποτε. Τον βρήκε να δουλεύει με τα μούτρα.

Έκείνος μόλις την είδε, την κύτταξε ξαφνιασμένος και με κάποια δυσαρέσκεια :

— Γιατί με άπασχολείς ; τη ρώτησε. Τι συμβαίνει και μου κουβαλήθηκες εδώ ;

Η Γαβριέλλα άρχισε να τρέμει απ' το θυμό της για τη συμπεριφορά αυτή του συζύγου της. Όσπου συγκατέβηκε και του άπάντησε :

— Κλώντ, ήρθα να σε πάρω να βγοίμε λίγο περίπατο. Αυτός την κύτταξε περιεργά. Η κατάληξη του είχε γίνει ακόμα μεγαλύτερη.

— Αν δεν εύκαιρείς τώρα, θέλεις να πάω να βγάλω εισιτήρια να πάμε το βράδυ στην όπερα ; Έτσι θά ξεκουρασθής και οι δύο.

Αυτός άναστήθηκε τους ώμους του και άντι να της άπάντησε της είπε :

— Πήγαινε... Πήγαινε. Άφησέ με... Μ' άπασχολείς, βλέπεις ότι εργάζομαι.

— Κλώντ, Κλώντ, πάρε με να φύγωμε.

— Και να πάμε πού ;

— Δεν ξέρω !... Θέλω να με π' άκου θέλεις εσύ, άρκεί να πάμε μακριά απ' όλα αυτά εδώ...

Και με το χέρι της έδειχνε να γραφεί τα δείγματα, τις μηχανές, τα τηλέφωνα, τα χαρτιά.

Κλώντ, λυτήσου με ! ξανάπε έντεντικά ή Γαβριέλλα.

— Όποτε δεν μ' αγαπάς πια ;

— Όπως να μη σ' αγαπώ τώρα... Άλλά αυτό το θέλησες μόνη σου. Και λέγοντας αυτό σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και άρχισε να ύπαγορεύει διάφορες επιστολές στη γραμματέα του.

Τότε ή Γαβριέλλα, χωρίς κι' αυτή να ξέρη τι κάνει, έβγαλε ένα μικρό περιστρεφόμενο όπλο από την τσάντα της και σκοπεύοντας το σύζυγό της, τρόβηξε τη σκανδάλη...

Δεν άκούσθηκε, παρά ένας ξηρός κρότος... και ο Κλώντ κύλισθη πάνω στο χαλί.

— Βοήθεια !... φώναξε ή Γαβριέλλα σαν τρελή, βλέποντας το σύζυγό της να σωριάζεται κάτω.

Οι υπάλληλοι έτρεξαν άμέσως στο γραφείο και άρπασαν το πιστόλι από τα χέρια της δολοφόνου.

Ο Κλώντ κατάκοιτος ταράζότανε από σπασμούς. Ένας υπάλληλος θέλησε να τον σηκώσει. Μά τα χείλη του έτοιμοθάνατου έσπλεναν άκόμη. Φαινότανε σαν να ήθελε να πη κάτι...

Η Γαβριέλλα γοητιστή, ήταν σκυμένη άπό πάνω του για ν' άκούσει τις τελευταίες του λέξεις.

— Θά με συγχωρήσει άραγε ; σκεπτότανε.

— Έπί τέλους ο πληγωμένος έμίλησε.

— Κλείσατε... βράβα... στον Βραζιλίας.

Και με τα λόγια αυτά ξεψύχησε.

Τότε ή γυναίκα του άρχισε να γελά άπελπισμένα και άφησε τους υπάλληλους να τηνάρουν απ' το γραφείο, χωρίς καν να στείλν' η το κεφάλι της πίσω και να δ' ή το νεκρό σύζυγό της, που ή ίδια τον είχε σκοτώσει και που τόσο τον αγαπούσε...

Α. ΖΑΝ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΦΩΤΙΑ !...

ΤΟΥ Π. ΒΟΛΦ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Άλίκη, 19 ετών.

Άρμάνδος, 21 ετών.

Δειλινό άνοιξιάντικο. Στην άπόμειρη γωνιά ενός κήπου με πυκνόφυλλα δενδράκια. Μία σωστή πράσινη φωλιά γεμάτη εύωδιά και ποιήσι, στην όποία έχουν κρυφθεί σαν δυο τρυφερά πουλιά ή Άλίκη και ο Άρμάνδος. Από το πάγκο φθάνει ο θόρυβος της πρώτης άνοιξιάντικης γιορτής που δίνει ή κόρησσα ντ' Μαριέ...

ΑΛΙΚΗ.— Όρίστε που σ' άς έκανα το χατίρι κι' ήρθα μαζί σας σ' αυτό το μέρος...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Έυχαριστώ. Έίπε τόσο όμορφα ξέω... Και μάλιστα όταν έχω κανείς μαζί του έναν άγγελό σαν κι' εγώ !

ΑΛΙΚΗ.— Όχι δά ! Άφήστε τους ρομαντισμούς !... Όμολογήστε πως σ' άρσσει το μέρος αυτό μόνον... Η πρασινοδά αυτή και ή εύωδιά των λουλουδιών...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Δεν λέω όχι. Μ' άρσσει ή πρασινοδά και ή εύωδιά αυτή, μά μ' άρσσει κι' αυτές...

ΑΛΙΚΗ.— Ό ! δ ! μά που θέλετε να φθάσετε ; Άρχίσατε πολύ γρήγορα βλέπω...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Γιατί με κόβετε έτσι ; Μήπως σ' άρσσει κακό ή συντροφιά μου ; Άς γυρίσουμε τότε στη γιορτή...

ΑΛΙΚΗ.— Μή το παίρνετε στα σοβαρά. Μ' άρσσει πολύ ή συντροφιά σας, αλλά σε τί θά μ' όφελήσουν τα ποιητικά σας λόγια !...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Σε τί ; Στο να σ' άκράσω το άσθμα μου... Δεν καταλάβατε άκόμη ότι σ' άς άγαπώ !...

ΑΛΙΚΗ.— (Τις άρσσει λίγο σαν να παραξενεύεται).— Μ' άγαπάτε ; Τι λέτε ; Άρχίζω να φοβάμαι...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Γιατί ; Εί'αι λοιπόν φοβηρός ;

ΑΛΙΚΗ.— Μά βέβαια, όλοι εκείνοι που άγαπούν εινε κάπως φοβηροί για τα κορίτσια που πρώτη φορά άκούνε λόγια άγάης...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Ό ! μά εινε τάχα φοβηρό να ένωθούν δυο καρδιές ;...

ΑΛΙΚΗ.— Και όμως... Στην έποχή μας εινε φοβηρό ! Μ' άγαπάτε άραγε άληθινά ; Πως θά το έξακριβώσω αυτό ;...

Οι άνδρες εινε σήμερα λιγάκι ψεύτες... Και ή προίκα μου εινε τόσο ζηλευτή !...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (Πειραγμένος).— Με άδικείτε... Όλοι οι άνδρες δεν εινε οι ίδιοι...

ΑΛΙΚΗ.— Μά δεν το είπα για σ' άς, μίλησα γενικά... Πειραχθήκατε ; Δεν ήθελα βέβαια να σ' άς λυπηρό, σ' άς τ' άρχίζω...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Άλίκη...

ΑΛΙΚΗ.— Έλάτε τώρα, άς άφήσουμε τις τρυφερότητες... Έίπε πολύελα !... Πέστε μου καμιά εύθυμη ιστορία !

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (Λυπημένος κάπως).— Θά προτιμούσα να σ' άρσσει αν θέλετε να γίνετε γυναίκα μου...

ΑΛΙΚΗ.— (γέλαει νευρικά).— Νά λοιπόν ! Νά ή εύθυμη ιστορία ! Βρισκόμαστε κι' οι δυο μ' έντη με έντη, και οι δυο πολύ νέοι και καλοπαιγμένοι κι' άφου μίλησαμε πέντε λεπτά γι' αγάπη μιλάμε τώρα για γάμο... Νά λοιπόν ένα πολύ τραγικό, πολύ σοβαρό—άστείο !...

[Δυο στιγμές σιωπής]

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Άλίκη ;...

ΑΛΙΚΗ.— Άρμάνδε ;...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Ξέρετε λοιπόν πως εινε πολύ λυπηρά αυτά που μου είπατε ;

ΑΛΙΚΗ.— Άλήθεια ; Άς πάσουμε λοιπόν κι' άς αλλάξουμε όμιλία... Θά ήταν το καλύτερο, νομίζω.

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Όχι. Μήν είσαστε τόσο κακή ! Πρέπει να νοιώσετε πως σ' άγαπώ !...

ΑΛΙΚΗ.— Πάλι τα ίδια ; Θά σ' άς τιμωρήσω...

[Νέα μικρή σιωπή]

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (με πόθο).— Ό ! Άλίκη, αν θέλατε...

ΑΛΙΚΗ.— (περιεργά).— Τι ;

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Ένα φίλι ! Ένα μόνον...

ΑΛΙΚΗ.— (κοκκινίζει).— Πάμε να φύγωμε !

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (την πιάνει απαλά άπό τη μέση).— Μά τι θά πάθετε αν σ' άς δώσω ένα μόνον φίλι ; Τι κακό βλέπετε σ' ένα μόνον φίλι ;

ΑΛΙΚΗ.— (κοκκινίζει).— Πάμε να φύγωμε !

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (την πιάνει απαλά άπό τη μέση).— Μά τι θά πάθετε αν σ' άς δώσω ένα μόνον φίλι ; Τι κακό βλέπετε σ' ένα μόνον φίλι ;

ΑΛΙΚΗ.— (κοκκινίζει).— Πάμε να φύγωμε !

ΑΛΙΚΗ.— Κάποιοι έρχονται !...

ΑΛΙΚΗ.— (έτοιμη να κλάψη και με φωνή χαμηλή).— Άφήστε με... Άφήστε με...

(Όσο το κορμί της λυγίζει άσυναίσθητα στα χέρια του Άρμάνδου, ενώ τα μάτια της κλείνουν με ήδυπάθεια. Ένας μυστηριώδης μαγνήτης τραβάει τα χείλη της προς τα χείλη του Άρμάνδου. Έπακολουθεί ένα φίλι παρατεταμένο, γεμάτο από το άρωμα των γύρω λουλουδιών...)

ΑΛΙΚΗ.— (ενώ τραβιέται άπότομα από την αγκαλιά του Άρμάνδου).— Δεν έπρεπε να γίνη αυτό... Ήταν κακό !...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Μιά άθωα άμαρτία...

ΑΛΙΚΗ.— Είσαι έγοιστής, Άρμάνδε. Ξεχνάς πως είμαι ένα κορίτσι που πρέπει να δοθ' άγνό στον άνδρα που θά το πάρη μεθάριο...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Μά άφου ο άνδρας αυτός θά είμαι εγώ !

ΑΛΙΚΗ.— Δεν το ξέρω...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Σου το βεβαιώνω ! Θέλεις μ' άπόδειξι ;...

ΑΛΙΚΗ.— Ναί... Δώσε μου την !

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (την πλησιάζει πάλι).— Άν θέλεις... Άν σ' άρσσει θά ξανακάνουμε μ' ά μικρή άμαρτία...

ΑΛΙΚΗ.— Όχι, όχι, εινε κακό !

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Ό !

ΑΛΙΚΗ.— Μά ναί, ναί, νοιώθω πως εινε κακό !

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Γιατί ;

ΑΛΙΚΗ.— (κοκκινίζει σαν τη φωτιά).— Γιατί ; Γιατί εινε ώρατο, εινε πολύ γλυκό !... Δεν έπρόσεξα λοιπόν πως ή άμαρτία μας ήταν μεθυστική αλλά και επικίνδυνη. Στο ήμερολόγιό μου μ' αμεινάνά μπορώ να την σβύσω, αλλά δυο πέφτει πολύ... Θά σιωπήθ' το χορτί και θά με προδώσει... Θέλεις λοιπόν να με κάνεις να κλάψω ;...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Όχι, βέβαια, άφου σ' αγαπώ.

ΑΛΙΚΗ.— Κι' εγώ το ίδιο... Άς φύγωμε όμως πρην ή άμαρτία ξαναγίνη... Μου φαίνεται άλλωστε πως θα γυρίσουμε να λέμε κουταμάρες !

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Μά όχι, δεν έχεις δικήν Άλίκη.

Τοια-τοια άρχίσαμε να μιλάμε σαν δυο παιδιά του αιώνας μας. Μέσα σ' αυτή την εύωδιαστή φωλιά που εινε γεμάτη από ρομαντισμό και ποιήση του παλπού καρπού άνάγαμε μ' ά ώραία, σύγχρονη φωτιά... Δεν εινε έτσι ; πές μου ;

ΑΛΙΚΗ.— Ναί εινε αλήθεια...

Ας την σβύσουμε όμως τώρα και την ξαναβρούμε αίσιο !... Οι προσκαλεσμένοι της κομήςσης θά καταλάβαν βέβαια την εξαφανίσι μας και οι γοργές θα γρήσανε την κουκουλουριά για μ' άς.

Ας σβύσουμε λοιπόν την ώραία σύγχρονη φωτιά μας, Άρμάνδε, κι' άς πάμε πάλι στον σύγχρονο βόρειο πόλο για να χορεύουμε σ' άμνυ...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Ναί, έχεις δικήν.

ΑΛΙΚΗ.— (Φωνάζει).— Φού ! φού, φού... Έορσε, ναί !... Θά ξαναγίνη όμως αίσιο ;

ΑΛΙΚΗ.— (έντυχημένη).— Ναί... Άς βγοίμε όμως τώρα από τους καπνούς... Άς φύγωμε... Κάποιοι έρχονται... (Βγαίνουν από την έρωτική φωλιά τους και βαδίζουν προς το πάγκο). Έμπρός ! Λέγε μου τώρα τίποτα για να πάρουμε ύπρος σύγχρονο και σοβαρό... πρακτικό και αδιάφορο... της έποχής μας !...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Τι να σου πω ;... Βλακείες ; Έίπε λίγο δύσκολο... Μά άς ψάξουμε να βρούμε, άφου πρέπει...

ΑΛΙΚΗ.— (τον σκουνιάει με το δάκτυλο).— Ψάξε γρήγορα... Βρες τίποτα άμέσως... Νά μ' ά παρ' ά προσκεκλημένων που έρχεται κατεπάνω μας... Μ' άς χυτιάσουν ! Μ' άς άκούνε !

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Στάσου ! Βρήκα !... (Μεγαλόφωνα). Λοιπόν, δεσποίνε, ή θεωρία του Άντιστάν περί χετικιότητος, ή τέσον πολύ-κροτος αυτή θεωρία, ή όποία... ή όποία...

ΑΥΛΑΤΑ

ΜΑΚΑΒΡΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ο Άγγλος δικτάτωρ Κρόνβελλ ήταν σκληρός μέγας ύπερβολής. Η ιστορία αναφέρει άσχετικώς το έτος άνέκδοτο του :

Όταν υπέγραψε μπρος στους φίλους του την θανατική καταδίκη του βασιλέως Κουόλου Α' κατέλιπε από μία τέτοια εύθυμία, ώστε άρχισε να μουντζουρώνη με μελάνη τα πόδια του. Κατόπιν έβαλε στο κνήμι έναν απ' αυτούς κι' άφου τον έπιασε, τον έδήλησε στο τραπέζι και, σκαμμένος σ' ά γέλιο, του έδωσε την πένα για να προσανι γράψη κι' αυτός το έγγραφο της θανατικής καταδίκης του βασιλέως.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΕΤΣΕΓΚΟΓΙΕΝ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΕΤΑ από την απογευματινή επίθεσι, τὸ 2ο Σύνταγμα σταμάτησε στὸ δρόμο, πὺν πᾶν ἀπὸ τὴ Βιέννη στὸ Ἐβλὼ, κοντὰ στὸ Βαγκράμ καὶ ἀντίκρου στὸ Ἐνζεντορφ. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ δρόμο, πὺν τὸν εἶχαν κατασκάψει ἡ ὀρίδες, μέσα στὰ θεωρημένα χωράφια, εἶχαν σκορπιστῇ οἱ παλιότεροι στρατιῶτες τοῦ Συντάγματος καὶ εἰσέριζαν τὴ σοῦπα τους, ἐνῶ οἱ νεοσύλλεκτοι, ἀμάθητοι ἀκόμα ἀπὸ ἐκστρατείες, ξαπλώθηκαν ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν.

Στὴν ἀκρὴ τοῦ καταυλισμοῦ, μαζεμένοι γύρω στὴ φωτιά, μερικοὶ γεροφῆδροι μὲ γκριζὰ μουστάκια, ἐπέβλεπαν τὰ καζάνια, μέσα στὰ ὁποῖα βράζαν μερικά πράγματα... ἀκαθόριστα. Οἱ γεροφῆδροι κουβέντιαζαν γιὰ τὴν ἐπίθεσι τοῦ ἀπογεύματος.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ροβάρδ Ἀντωνίους-Βροῦτος;

— Σκοτώθηκε...

— Ἀ...
— Καλὰ, καὶ ὁ Μωρίς; ρώτησε ἕνας ἄλλος.

— Πληγώθηκε ἀπὸ ἓνα κομμάτι ὀρίδας στὰ πλευρὰ καὶ ἀπόμεινε στὸ νοσοκομεῖο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ κάποιοι πλησίασε τὸν ὄμιλόν τους. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κόκκινο, χοντρό, κοιμισμένο, κτηνώδες καὶ γίνονταν ἀκόμα πὺν κτηνώδες ἀπὸ μιὰ σπαθιά πὺν τοῦ χάριζε τὸ μέτωπο σὰ δύο.

— Ὁ Μωρὲν πληγώθηκε; ρώτησε, Δυστυχία!

— Ἐπακούθησε μιὰ βαρεὰ σιωπή, ἐνῶ γύρω ἀπ᾿ αὐτὸν ὀλοένα ἡ νύχτα.

Σὲ λίγο πλησίασε στὴν παρὰ τῶν γεροφῆδρων καὶ ἕνας νεοσύλλεκτος.

— Τὶ λέτε, ἐσεῖς οἱ παλιοὶ; εἶπε. Θέλετε νὰ πῆτε ἓνα κονιακάκι ὑπὲρ τῆς ἀδριανῆς μας νίκης;

— Ὅλοι ἀμέσως στράφηκαν πρὸς τὸ νεοσύλλεκτο.

— Ἐ! κουραμπιέ, μουρμουροῖς ἔνας ἀπ' αὐτούς, τραβώντας τὸ τσιμποῦκι του, δὲ εἶσαι φαίνεται πὺν θρασὺς γιὰ νὰ τολμᾷς νὰ μιλήσῃς τοῦς ἡρώες τοῦ 2ου Συντάγματος μὲ τὴν ἐλαφρότητα. Μὰ ἄς εἶνε... σὲ συγχωροῦμε γιὰ τὸ κατῆρι τῆς μουκαλίας, πὺν κρύβεις κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα σου.

— Πλησίασε, τοῦ εἶπε ἕνας λοχίας καὶ ὁ νεοσύλλεκτος προχώρησε.

Ἦταν ἓνα παιδί ὡς δεκαεπτὰ χρονῶν, λιγνὸ, ξερακιανὸ καὶ ὄλο νεῦρα, πὺν ἔπλεε μέσα στὴ στολή του. Τὰ πόδια του μάτια, ἦσαν ξεπυκνωμένα καὶ γεμάτα ἀφῆλεια.

— Πῶς σὲ λένε; ρώτησε ὁ λοχίας.

— Ὀνομάζομαι, ἀπάντησε ὁ νεοσύλλεκτος, Ἐρρίκος ντ' Ἐσπεϊράκ. Γεννήθηκα στὸ Σαίν Λουὶ στὴ Γασκὼν... Εἰμαι δεκαεπτὰ χρονῶν... Ἦρθα ἀπὸ τὴν Κομπιέννη, ὅπου εἶμαι ὡς ἀποθηκάρχιος στὴν ἀποθήκη τοῦ συντάγματος. Λοιπὸν γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, δόξαμένω ἐφεδρῶν, σὰς ἔφερα δύο μουκαλίες κονιάκ. Νάτες...

Καὶ ὁ νεοσύλλεκτος ἔβγαλε δύο μεγάλες μουκαλίες πὺν τὶς εἶχε χωμένες κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα του.

Ἀμέσως οἱ γεροφῆδροι τὶς ἀρπάξαν, ἐνῶ τὰ πρόσωπά τους φωτίζονταν ἀπὸ χαρὰ καὶ ἄρχισαν νὰ τραβοῦν μὲ τὴ σειρά, πλέκοντας ἕνας-ἕνας τὸ ἐγκώμιο τοῦ ποιοῦ:

— Ἀ! ὑπέροχο! Θαυμάσιο!

— Ἀνασταίνει καὶ νεκροῦς ἀκόμα!

— Ἀ! Ἦσαν πρώτης τάξεως ἡ ἰδέα σου, παιδί μου, νὰ θυμηθῇς τοὺς γέροντες στρατιῶτες. Σὲ βεβαιώνω πὺν κέρδισες τὴν ἐκτίμησίν τους.

Οἱ γεροστράτοι ἔκαναν κέφι. Ὑστερὰ ἄρχισαν ν' αὐτοσυσταίνονταν στὸ νεοσύλλεκτο:

— Ζουρνά, 15 χρόνια ὑπηρεσία, ἑπτὰ ἐκστρατείες, δύο τραύματα...

— Μάλλερ, κατατάχτηκα στὰ 1792, ἔλαβα μέρος στὶς ἐκστρατείες τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Πρωσίας καὶ πληγώθηκα στὴν Ἰένα. Μοῦ χαμαν μαζὺ μ' ἄλλους συντεροφους μου εὐφημο μνεία, γιατί κυριεύσαμε ἓνα ἐχθρικό κανόνι.

Ὁ νεοσύλλεκτος κατάπληκτος ρώτησε τὸν τελευταῖο.

— Καὶ δὲν ἔχετε πάρει τὸ σταυρὸ;

— Τὸ σταυρὸ; γούλλισε ὁ ἄλλος. Γιὰ νὰ πάρω τὸ σταυρὸ πρέπει νὰ κάνω καὶ πολλὲς ἄλλες ἀνδραγαθίες.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἕνας ἄλλος παλιὸς στρατιώτης κοκκινωμάλλης, βλέποντας πὺν ἔρχονταν ἡ σειρά του, ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ συσταίνεται στὸ νεοσύλλεκτο:

— Κερνιέλ, δεκαεπτὰ χρόνια ὑπηρεσία, ἑννέα ἐκστρατείες, δύο τραύματα, δύο φορές εὐφημο μνεία...

Ὁ νεοσύλλεκτος ἔναρρώθηκε μὲ διάφανη, κρυσταλλένια φωνή.

— Δὲν ἔχεις τὸ σταυρὸ;

Ὁ ἄλλος ἀντὶ ν' ἀπάντησε σήκωσε τοὺς ὄμους του.

Ὑστερὰ ἤρθε ἡ σειρά ἑνὸς γέροντος ἀπορομᾶλλη, τιμημένου μὲ τὸ σταυρὸ. Ἀφ' οὗ σκοπίως μὲ τὸ μανίκι του τὰ παχέα ἀτακτα μουστάκια του, ἔδωσε τὸ χέρι στὸ νεοσύλλεκτο καὶ εἶπε:

— Τενάρ, ὁ ἐπιλεγόμενος «χειροβομβίδα», ὁ γεροντότερος τοῦ 2ου συντάγματος. Παλιὸς γρεναδιέρης, τριάντα χρόνια ὑπηρεσία. Ἐλαβα μέρος στὴν ἐκστρατεία τοῦ Λαζαρίτ στὴν Ἀμερική, στὴν Ρήνο μὲ τὸ Ζουρνταίν καὶ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα παντοῦ. Τραυματὴς πλῆθος: ἄλλα ἀπὸ κομμάτια ὀρίδων, ἄλλα ἀπὸ σπαθιά ἄλλα ἀπὸ σφαίρες.

Ὁ ντ' Ἐσπεϊράκ ἄκουγε κατάπληκτος ὅλα αὐτά. Μεθοῦς ἀπὸ ἐνθουσιασμό, τὰ νεανικά μυαλά του εἶχαν φωντῶσει ἀπὸ τὶς ἡρώϊκες αὐτὲς διηγήσεις. Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπόφασι αὐτῆς τῆς δοξᾶς, τὴν ὁποία ἀνάστανε ὀλόγυρά του, φώναξε σὲ μιὰ σιγή:

— Μὰ τὸ Θεὸ! Στοιχηματίζω οὗτοι οὗτοι θὰ περᾶσω πρώτος τὴν Αὐτοκρατορὰ χαρὰκώματα!

Οἱ γεροφῆδροι πειράχτηκαν πὺν μὲ τὰ κορπαστικά αὐτὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ νέου, τοῦ «κουραμπιέ», ὁ ὁποῖος μὲν εἶχε παρῆναι τὸ πόδι του στὸ μέτωπο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἰδῇ ἀκόμα τὴ φωνή καὶ πὺν τολμοῦσε νὰ λέῃ πὺν τὸς ἔπερνουσε! Ἀρρῶν ντ' ἐκπνεύονταν μεταξὺ τους, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Γασκὼν πὺν πᾶν φωντῶντο ἀπὸ ἐνθουσιασμό, φώναξε πάλι:

— Μὰ τὸ Θεὸ! Θὰ μὲ πρῶτος, σὰς τὸ ξαναλέω! Ποῖος στοιχηματίζει μαζὺ μου;

— Ἐγὼ! ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνή ἀπὸ πῶς του, στὸ σκοτάδι.

— Τὶ στοιχηματίζεις; ρώτησε ὁ ντ' Ἐσπεϊράκ, σκύβοντας καὶ προσπαθώντας νὰ διακρίνῃ ἐκεῖνον πὺν ἔιχε μιλήσει στὸ σκοτάδι.

— Τὸ σταυρὸ μου! ἀπάντησε ἡ φωνή, πὺν κοντὰ τώρα.

Καὶ στὴν τρεμουλιὰσὲ λῶμν τῆς φωνῆς τῶν καζανίων μιὰ κοντὴ σελουέττα φάνηκε. Φοροῦσε γκριζὸ ρεντιγκόττα, πὺν ἡ φλόγα τῆς ἔδινε ἓνα χρώμα κοκκινωπὸ... Ἦταν ὁ Αὐτοκράτωρ...

Κατὰ τὰ χαράματα τὸ 2ο σύνταγμα παραταγμένο στὴ γρομμὴ περῶσε τὸ πρόσταγμα. Τὰ πόδια τῶν στρατιωτῶν βουτούσαν μέσα σὲ μιὰ ἀποστασία λάσπη. Δεκαπέντε βήματα πῶς ἀπὸ τὴ γρομμὴ τῶν μαχητῶν τὰ τῶν πανα σιγοῦν, ἔτοιμα νὰ φέρουν τοὺς κερανοῦς τους. Στὸ μῶστος τὴ μάντευσε μονάχα κανεὶς, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ.

Ἦ κατανὰ ὀλόγυρα φαινοὶ καὶ ἔπερνε σιγά-σιγά κάποια ἀόριστη ζωή... Οἱ Αὐτοκρατορὶ βιαστικά-βιαστικά εἶχαν περᾶσει τὸ Βαγκράμ μὲ δυνάμεις. Ἐκεῖ ἔπερνε νὰ ὀρῶσουν ὡς λίγο ἀγενναῖοι στρατιῶτες τοῦ 2ου συντάγματος. Ὁ ντ' Ἐσπεϊράκ, πὺν βρισκόταν στὴν πρώτη γρομμὴ, ταχτοποιοῦσε λιγάκι νεύματα τὸ ζωστήρα του, στερεῶνε τὸ ὄπλο του, ἔδινε τὸ γυλιὸν του. Ἦνας γέρος στρατιώτης πὺν στεκόταν στὸ πλάι του, τοῦ ἔριχνε κίθε τόσο μιὰ ματιά. Ἦνας ἀξιωματικὸς, ἀσφαρτῶντας στὴ χρυσόστολη στολή του, πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὴν παρὰ τῆς σὰ φάντασμα. Οἱ στρατιῶτες περιμέναν μὲ χτυποκάρδι. Ἦνα θρόισμα, ἓνα τρίψιμο ἀσταλῶς ἐκούστηκε... καὶ ὕστερὰ σιγή...

— Ἐμπρός! Μὰρς! ἀντήχησε ἄεφρα μιὰ βροντερὴ φωνή.

Πλάτες-πλοῦτες τὰ παπούτσια τῶν στρατιωτῶν βουτούσαν μέσα στὴ λάσπη πὺν ἔφτανε ψηλὰ ὡς τὶς γκέτες. Πλάτες-Πλοῦτες!

Ἐίχε ἀρχίσει νὰ φωτίζῃ. Ὁ ἥλιος, προβάλλοντας μέσα ἀπὸ τὴ βαρεὶα κατανάξ, σκόρπιζε πλῆθος διαμάντια στὰ χερίτα.

Σὲ λίγο ξαφνικά ἓνα σφοδρὸ φέγγος ἀκούστηκε ἀπ᾿ ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν στρατιωτῶν πὺν προχωροῦσαν, ἐνῶ ἀπὸ τὰ Αὐτοκρατορὶ δυνάμεις μὲ πᾶν ἓνα ἀσπρο-σύννεφο ἀνέβαινε πρὸς τὸν γαλβὸν οὐρανὸν.

— Μάμ! Μπούμ!

Καί, σὰ νὰ δόθηκε τὸ σύνθημα ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, ἄρχισαν ν' ἀναινοῦν τὰ κανόνια.

Οἱ στρατιῶτες μεθυμένοι ἀπὸ ἐνθουσιασμό, τραγουδοῦσαν ἀγαπημένο τους τραγοῦδι:

Ὁ τὸς χτυπήσουμε ἀπ' τὰ πλευρὰ τραλαλά—λαρά—λαρά...

Φοῖτε! φοῖτε! σφύριζαν ἀπ᾿ ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἡ σφαίρες. Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ξαφνικά κυρίαρχη ἀπ᾿ ἀπὸ κάθε ἑλὸν δρόμο:

Στρατιῶτες, νικητὲς τοῦ Κόσμου! Οἱ ἀέτοί σας σκοποῦν νὰ νική! Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

Ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τους οἱ στρατιῶτες διαλύονταν

Οἱ Αὐτοκρατορὶ πολεμοῦσαν μὲ λύσσα...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ὅπως ἔξερε, βέβαια, ὁ Μωρίς Ντεκομπρά εἶνε σήμερὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους συγγραφείς. Τὰ μυθιστορήματά του, ὅπως ἡ «Κυρία τοῦ Βαγκόν Λί», ἡ «Βελούδινες φλόγες» κ.λ.π., γίνονται ἀνάγιστα καὶ διαβάζονται ὅσο τὰ ἔργα κανενὸς ἄλλου ὅσο συγγραφέως.

Ὁ Μωρίς Ντεκομπρά εἶνε ὁ τύπος τοῦ κοσμοπολίτη μυθιστοριογράφου. Τὸν ἴδιο δὲ χαρακτῆρα ἔχουν καὶ τὰ παρακάτω ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ του, ὅπως τὰ διηγείται ὁ ἴδιος.

Ὅταν κάποτε ἔξοδα στὸ Λονδίνο—λέγει ὁ Μωρίς Ντεκομπρά—ἐτρώγα τακτικά σ' ἓνα μικρὸ ἐστιατόριο, σὲ μιὰ ἀπόμειρη συνοικία.

Τὸ γκαρσόνι πὺν μὲ ἐσέρβιρε συνήθως, ἦταν ἕνας Ἰταλὸς, ἡλικιωμένος, πὺν εἶχε μιὰ παράξενη φυσιογνωμία. Ἀν δὲν τὸν ἔξερε κανεὶς, θὰ μπορούσε νὰ στοιχηματίζῃ οὗτι ἦταν κακοποιός. Ἐγὼ λούσε πανοῦρρα, διὰν ἐπλησίαζε κρατώντας στὸ χέρι τὸ δίσκο του, ὀλόκληρο τὸ παρουσιαστικὸ του ἦταν γεμάτο πονηρία.

Ἐὰν κανεὶς τοῦ ἐξήτοῦσε ἓνα ἄλλο καθαρὸ ποτήρι, κατέβαζε Χριστοῦς καὶ Παναγίες γιὰ νὰ τὸν πείσῃ οὗτι τὸ ποτήρι πὺν τοῦ εἶχε φέρῃ ἦταν καθαρό, καθαρώτατο, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ τὸ καθαρίσῃ μὲ τὰ δάκτυλά του. Ὅσοιδήποτε ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς ἄνθρωπος, γιὰ μένα τοῦλάχιστον.

Ἐνα βράδυ, πὺν εἶχα περᾶσει τὴν ἐκείνη τὴν ὥρην καὶ τὸν ἐφώναξα γιὰ νὰ πληρώσω, ἔβγαλε τὸ μπλὸκ του, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του καὶ ἔπειτα μὲ ρώτησε:

— Ἐχετε μιὰ σοῦπα, σενόρ. Δὲν θυμάμαι ὅμως τί ἦταν: κρεατόσουπα ἢ σοῦπα μὲ μπιζέλια;

Τοῦ ἀπάντησα γιὰ νὰ τὸν πειράξω:

— Μὰ οὐ! ἐγὼ ἔξερα τί ἦταν ἐκείνη ἡ σοῦπα σου, ἀγαπητὴ μου. Τὸ μόνο πὺν ἔξερα εἶνε πὺν εἶχε τὴ γεύσι σαπουνιῦ!

Τὸ γκαρσόνι φάνηκε ἱκανοποιημένο ἀπὸ τὴν πληροφορία πὺν τοῦ ἔδωσα, ἔγραψε στὸ μπλὸκ του: «Σοῦπα μπιζέλια» καὶ κατόπιν μὲ ἐξήγησε:

— Ὅρισμένως εἶχατε σοῦπα μπιζέλια, ἀφ' οὗ εἶχε τὴ γεύσι σαπουνιῦ, γιατί ἡ κρεατόσουπα μας μυρίζει ἀπόψε πετρελαιο!...

Ἦμουν στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅταν ἓνα βράδυ συνάντησα ἓναν Ἀμερικανὸ φίλο μου συγγραφέα.

— Ἐξῶς, μὲν εἶπε, οὗτι γνωρίζετε τὴ Νέα Ὑόρκη ὅπως οἱ νυκτοφύλακες τοῦ Μτροντουαί. Θαρῶ δέ μὲς πὺν εἶνε ἀδύνατο νὰ ἔξερετε καὶ μιὰ μικρὴ ταβέρνα στὸ Γρήνουϊτ, πὺν θυμῶν λιγάκι τὴ δική σας; τὴ Μονμάρση. Θέλετε νὰ σὰς δηγήσω; Εἶνε ἡ ταβέρνα τοῦ Μάαρμα-Ἀλεξανδρῆ.

Τοῦ ἀπάντησα πὺν ἦμουν ποδῶν καὶ πῆρα ἓνα αὐτοκίνητο. Σὲ λίγη ὥρὰ εἵσαστε σιτοῦ Μάαρμα-Ἀλεξανδρῆ, ἐνὸς Καναδοῦ, πὺν εἶχε τὴν ἀποστολικὴ φυσιογνωμία ἑνὸς ὁσκητοῦ τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων.

Ἐπῆραμε θέσι σ' ἓνα τραπέζι καὶ ὁ ταβερνιέρης ἤρθε νὰ πᾶρῃ διατάξεις.

— Τὶ θέξετε ἀπόψε, Μάαρμα-Ἀλεξανδρῆ; τὸν ἐρώτησε ὁ νεοδουρὸς φίλος μου.

— Ἐχῶ μισοχρῆσιμο κεφάλι πρώτης σκῆκῃ ἀρροῦ καὶ ποδαράκια γουρουνόπουλου, χῆρες, ἀπῆλθες σοβαρώτατος ὁ ταβερνιέρης.

— Αἱ λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου, τοῦ λέγει τότε ὁ φίλος μου, ἐκείνος πὺν εἶχε μισοχρῆσιμο κεφάλι, σκῆκῃ ἀρροῦ καὶ γουρουνόπουλα πόδια, δὲν κάθεται ταβερνιέρης. Πᾶν νὰ κάμῃ περιουσία σ' ἓνα ταῖο!

Ὅταν ἦμουν στὴν Ἰταλία ἐπέρασα ἔξω. Στὴ Ρώμη ἐγνωρίσα ἓνα νεαρὸ συγγενικὸ ἔγγον ἀπὸ τὸ Βέλγιο, πὺν κίλους καὶ ἐγγενικούς νέους. Ἐταξιδεύσαμε ἔπειτα μαζὺ στὴ Φλωρεντία, καὶ ἄρ' ἐκεῖ καταλήξαμε σὲ Μόντε Κάρλο.

Ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ, ἀναπαυθήκαμε λιγάκι, φάγαμε ἔπειτα μὲ πολλὴ ὀρεξὴ καὶ, φυσικά, πήγαμε σὲ Κόζινο.

Καθίσσαμε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ κυρία ρώτησε τὸν ἄνδρα τῆς:

— Ἐρρίκος, δὲν μπορῶ, ἔξερες, νὰ ἀντιστᾷ στὸν περῶν. Δὲς μου ἐκεῖτο φράγμα μονάχα, γιὰ νὰ νὰ παῖξω στὴ ρουλέττα.

— Σὲ ποῖον ἀριθμὸ θέλεις νὰ βάλῃς, ἀγαπητὴ μου; τὴν ἐρώτησε ἐκεῖνος.

— Στὰ χρόνια τῆς ἡλικίας μου, στὸ 28, ἔρρισκε. Εἰμαι βέβαια πὺν θὰ μὲ φέρῃ τυχὴ!

Ὁ νεαρὸς συγγενὴς ἐπέβλεπε τὴν ἐπιθυμία τῆς ὡραίας του. Ἦ ρουλέττα ἐγὼρρε, ἐκέρδισε ὅμως ὅχι τὸ 28 ἀλλὰ τὸ 30.

Τότε ὁ συγγενὴς γύρισε πρὸς ἐμένα καὶ μὲ εἶπε:

— Βλέπετε, ἐκέρδισε τὸ 30. Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι κρύβουν τὴν ἡλικία τους. Ἄν ἔβραζε σ' ἀληθινὰ τῆς χρόνια θὰ κέρδιζε!...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τίποτε δὲν εἶνε πὺν ὀχληρὸ ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων.

Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι πὺν παντρεύονται, ὅπως ἄλλοι γίνονται ἐπ᾿ ἀλλήλοι.

κανονικοῦς τοὺς σχηματισμοὺς καὶ ὀρμὸν ἀσυγκράτητοι πρὸς τὰ Αὐτοκρατορὶ δυνάμεις. Ὁ ντ' Ἐσπεϊράκ ἔτρεχε μπροστὰ ἀπ' ὅλους.

— Γενναῖοι σύντεροφοί! φώναξε σὲ μιὰ στιγμὴ. Δέκα μέτρα μονάχα μὰς χωρίζουν ἀπὸ τὰ ἐχθρικά δυνάμεις.

Ἀλλὰ μιὰ ξαφνικὴ λάμψη, μερικὲς σπῆδες, μιὰ θερμὴ πνοὴ σταμάτησε τὴν ὀρμὴ τῶν στρατιωτῶν πὺν θερίζονταν. Οἱ Αὐτοκρατορὶ ἀνυπότακτοι μὲ λύσσα. Ὁ ντ' Ἐσπεϊράκ στριφογύρισε μιὰ στιγμὴ, παρατάθηκε, τρίκλισε, ἔπεσε, μὲ ξανασηκώθηκε, συγχρόνως τὸ ἀριστερὸ του χέρι, θρυμματισμένο σφίγγει στὸν ὄμο. Οἱ ἄλλοι στρατιῶτες σέρνονταν γιὰ νὰ πλησιάσουν τὰ χαρὰκώματα.

— Ἐγὼ θὰ μὲ πρῶτος! φώναξε ὁ δυστυχισμένος νεοσύλλεκτος, ἐνῶ τὸ αἷμα του ἔτρεχε ἀφθονο. Στοιχηματίζω μὲ τὸν Αὐτοκράτορα τὸ σταυρὸ του.

Ἦταν χλωμός, τὰ μάτια του θόλωναν, τὰ γόνάτα του λυγίζονταν, ἡ δύναμι του παράλυτο. Ξαφνικά βλεπόντας πὺν δὲ θὰ κατώρθωνε νὰ συρτῇ καὶ νὰ μὴ πρῶτος στὰ ἐχθρικά χαρὰκώματα καὶ νὰ κερδίσει τὸ στοιχημα. Τὸν ἔπιασε κατὶ σὺν τρέλλα καὶ ἀρπάξοντας λυσσασμένα μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι τὸ ἀριστερὸ, πὺν μὲς κρατιῶταν μὲ μερικὲς κουρελιασμένες σάρκες ἀπὸ τὸν ὄμο, τὸ ἔκοψε καὶ τὸ πέταξε μ' ὅλη τὴν δύναμι πέρω στὰ ἐχθρικά χαρὰκώματα.

Σὰν ἐνέτυχε, ὁ Ναπολεὼν θυμῆθηκε τὸ στοιχημα καὶ ρώτησε γιὰ τὸ ντ' Ἐσπεϊράκ. Τοῦ διηγήθηκαν τὸ φανταστικὸ ἐπεισόδιο καὶ τὸν πληροφοροῦσαν πὺν δὲ ντ' Ἐσπεϊράκ ἦταν στὸ χειρουργεῖο ἐκεῖ κοντὰ στὸ στρατογεῖο. Ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ τοὺς στρατάρχους του πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἡρωικὸ αὐτὸ παιδί. Ἦταν ξαπλωμένο σ' ἓνα κρεβάτι καὶ τυλιγμένο σὲ μάλινες κουβέρτες.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΔΟΜΙΝΙΚΑΝΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΣΑΒΟΝΑΡΟΛΕ

Ένα ενδιαφέρον πρόσωπο της μεσαιωνικής Ιταλίας. Η διαφθορά της Παπικής εκκλησίας. Ένας Πάπας με δέκα ξη παιδιά... Ο φοβερός Λαυρέντιος των Μεδίκων. Φραγκισκανοί και Δομινικανοί. Η δοκιμασία της πυράς. Η άσπασία του λαού της Φλωρεντίας. —Στη φωτιά ο ψευδοπροφήτης Ι... Το μαρτύριο του Σαβοναρόλε κλπ. κλπ.

Ο Ιερώνυμος Σαβοναρόλε είχε ένα από τα πιο ενδιαφέροντα πρόσωπα της μεσαιωνικής Ιταλίας. Ήταν μοναχός, του τάγματος των Δομινικανών και τον έκαψαν ζωντανό. Τό γιατί θα το ίδουμε παρακάτω.

Όταν ο Ιερώνυμος Σαβοναρόλε άφησε την ερημιά όπου έμενε και κατέβηκε στην Φλωρεντία, η καθολική εκκλησία ήταν βυθισμένη στη μεγαλύτερη διαφθορά. Ο ίδιος ο Πάπας Ιννοκέντιος ο 8ος είχε... δέκα ξη παιδιά, και γι' αυτό τον επωνόμαζαν ειρωνικά κατάρρα του λαού του! Ο Σαβοναρόλε άρχισε λοιπόν να κηρύττει και να επιτίθεται με το δομινικό τρόπο εναντίον αυτής της διαφθοράς.

Ο λαός δέχτηκε μ' ένθουσιασμό το κήρυγμά του. Οι δρόμοι από τους οποίους θα περνούσε, πηγαίνοντας και γυρίζοντας από το παρεκκλήσι του, ήταν πάντοτε πλημμυρισμένοι από κόσμο, κι' όλοι έτρεχαν να άσπασθούν την άκρη του ράσου του : Τόν θεωρούσαν άγιον άνθρωπο...

Την εποχή εκείνη ηγεμών της Φλωρεντίας ήταν ο Λαυρέντιος των Μεδίκων, ο Μεγαλοπρεπής. Η διαφθορά της Αύλης του δεν άργησε να έπισύρει την όδηγ του Σαβοναρόλε κ'. ο μοναχός άρχισε να μιλά έναντίον του άνοιχτά, σε τρόπο που ο Λαυρέντιος άναγκάσθηκε να τον έδωποιήσει ότι έπρεπε να μετριάση τη γλώσσα του, αν δεν ήθελε να έξωρισθή. Μά ο Σαβοναρόλε δεν έλογιάζει τίποτα. Έξερώνησε έναν ζωνούργιο λόγω έναντίον της Αύλης του Λαυρεντίου των Μεδίκων και στο τέλος προφήτεψε ότι ο ηγεμών θα πέθαινε πολύ σύντομα.

Και πράγματι, έπειτα από λίγον καιρό Λαυρέντιος ο Μεγαλοπρεπής έπεσε βαριά έρωστος. Έμπρός στον κίνδυνο του θανάτου έστειλε μετανοημένος να φωνάξουν το μοναχό. Αυτός έτρεξε άμέσως και ύποσχέθηκε στον ηγεμόνα ότι θα παρακαλούσε το Θεό να τον συγχωρήσει, αλλά με τρεις όρους :

— Ο πρώτος όρος, έλεγε, είνε να έχης άσάλευτη πίστη στο Θεό.

— Την έχω, πάτερ μου, άπάντησεν έκείνος.

— Ο δεύτερος, έλεγε ο μοναχός, είνε να δώσης στους πτωχούς τη μισή σου περιουσία.

— Πολύ καλά, άπάντησεν ο Λαυρέντιος, άφού έσκέφθηκε λίγη ώρα.

— Και ο τρίτος είνε να δώσης στη Φλωρεντία την έλευθερία της.

— Α! αυτό όχι, έλεγε ο έτοιμοθάνατος, προτιμώ να πεθάνω.

Έγύρισε τότε από την άλλη μεριά, και δεν έβγαλε πειρά λέξη από το στόμα του. Έπειτα από λίγη ώρα ξεχύθηκε.

Από τότε η δύναμη του Σαβοναρόλε έμεγάλωσε φοβερά. Ο λαός τον έλάτρευε, ήταν έτοιμος να κάμει ότι του έπρόσταζε έκείνος, όταν στον παπικό θρόνο ανέβηκε Αλέξανδρος ο 6ος. Δεν πέρασε ούτε ένας χρόνος και η διαφθορά του νέου αυτού Πάπα έγινε αληθινό σκάνδαλο. Ο Σαβοναρόλε δεν έδίστασε πάλι. Άρχισε ένα φοβερό πόλεμο κατά του Πάπα Αλέξανδρου.

Ο Πάπας τον έκήρυξε αιρετικό, άλλ' ο λαός δεν έπηρεάστηκε άπ' αυτό. Και ο Δομινικανός εξακολούθησε τον άγώνα του με περισσότερο ζήλο και με περισσότερο φανατισμό. Έκείνη την εποχή πειρά ο Σαβοναρόλε ήταν γιά τη Φλωρεντία όχι πειρά ένας άνθρωπος, άλλ' ένας μεσσίας, ένας ημίθεος! Όλοι έπίστευαν ότι έβλεπε στον ύπνο του θεϊκές όπτασεις, ότι ο Θεός του έλεγε όλα όσα έπρόκειτο να συμβούν, ότι μπορούσε να κάνει θαύματα. Και ο Πάπας Αλέξανδρος πολύ γρήγορα κατάλαβε πως είχε να κάμει με πολύ επικίνδυνο αντίπαλο.

Τότε όμως παρουσιάσθηκε ένας άνθρωπος, ο όποιος επρόκειτο να σωθή από Σαβοναρόλε στον όλεθρο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν έπίσης μοναχός, του τάγματος των Φραγκισκανών, πιστός όπαδός της παπικής έξουσίας, που θεωρούσε τον Σαβοναρόλε άληθινά σαν έναν αιρετικό, άνθρωπο του διαβόλου. Ο πάτερ - Φραγκίσκος - έτσι λε-

Ο Σαβοναρόλε

(Παλιή έξιογραφία)

ήταν σωστό αυτό... Διότι έτσι έβραζαν σε δύσκολη θέση το Θεό...

Έπρεπε ν' άνεβούν στην φωτιά, χωρίς άλλη προστασία έξω από την άγνότητα της ψυχής τους και την όρθότητα των δοξασιών τους.

Τό πλήθος έβριζε σωστή αυτήν την άποψη και οι Δομινικανοί άναγκάσθηκαν να ύποχωρήσουν. Πέρασε όμως αρκετή ώρα στο μεταξύ και τότε κάτι το άναπάντεχο συνέβη. Ο Φλωρεντινός ήλιος έλαμπε ίσαμε έκείνη τη στιγμή σ' έναν ολογόλανο και κατακάθαρο ουρανό. Άέρας δεν ύπήρχε, και η φλόγες της πυράς ανέβαιναν όλοιανα προς τα έπάνω... Έξαφνα όμως τ' σύννεφα έσφοδίσθηκαν κατάματα, άστραπεξ αδιάκωσαν τον ουρανό που έσοτειναι και η πόλη έξέσπασε τρομερή. Η δυνατή βροχή έβρυσε μέσα σε λίγα λεπτά τη μεγάλη πυρά.

Τί συνέβη τότε ; Τό πλήθος, αυτό τό άστατο φλωρεντινό πλήθος, άλλαξε άμέσως μυάλα. Φωνές άρχισαν να άκούονται έδώ κ' εκεί :

— Οι Δομινικανοί μ'ς ενέπαιξαν !... Άπέφυγαν τη δοκιμασία... Έχασαν έξέπληγδες την ώρα —γιατί έξωσαν πως θα έβρεξε... Έίτε μάγιοι !...

Ο Σαβοναρόλε έφυγε από την πλατεία με τους μαθητές του, χωρίς να τους πειράξει κανείς, άλλ' από εκείνη την ήμερα τό γήιτρό του άρχισε να ξεπέφτει και η αϊγλή του να σκοτεινιάζει. Οι έθροί του επλήθυναν και τ' άρχισαν έναν συστηματικό πόλεμο. Οι άνθρωποι του Πάπα και οι άνθρωποι των Μεδίκων τον έπέσκαπαν

γότανε — έπήρε την άδεια από τον Πάπα να πάη στη Φλωρεντία. Και μόλις έφθασε εκεί, άρχισε να κατηγορή στον κόσμο το Σαβοναρόλε.

— Ο Θεός άναγνωρίζει τους ανθρώπους του, έλεγε. Δέχομαι να άνεβώ στην ίδια φωτιά μ' αυτόν τον αιρετικό. Για να ίδητε ότι η φλόγες θα τον κάμουν μαύρο κάθουντο τον άνθρωπο αυτόν το στανά !

Ο μοναχός αυτός ήταν τόσο φανατισμένος, ώστε έπρουμπούσε πράγματι να καή ζωντανός έπάνω στην φωτιά, παίρνοντας μαζί του και τον Σαβοναρόλε, γιά τον όποιο έπίστευε σοβαρός πως έσφαχνε χιλιάδες ψυχές στο βάραθρο της άπολείας ! Ο Σαβοναρόλε όμως, ο όποιος άλλαζε δεν ήταν καθόλου υπεύθυνος γιά όσα έπαιτα και σημεία διέδιδαν γι' αυτόν οι όπαδοί του, δεν ήταν διατεθειμένος να καή, γιατί δεν ήταν καθόλου βέβαιος αν ο Θεός θα έκανε κανένα θαύμα γιά χάρι του.

Αλλά τότε συνέβη κάτι που άποδεικνύει ίσαμε ποιά σημείο είχε άνάγη ο φανατισμός των όπαδών του. Ένας μαθητής του Σαβοναρόλε, ο Δομινικός Μπονβισίνι έδίδωσε ότι ήταν έτοιμος να ριφθή στη φωτιά μαζί με τον Φραγκισκανό αντίπαλο του δασκάλου του. Έκείνος άρνήθηκε, διότι τό έθεωρούσε αυτό ταπεινωτικό γιά τον έαυτό του. Έόθης άμέσως όμως ένας Φραγκισκανός μοναχός, ο Ροτινέλλι, προσφέρθηκε κι' αυτός με τη σειρά του να πέση στη φωτιά, στη θέση του δικού του διδασκάλου.

Ο λαός της Φλωρεντίας είχε πειρά φανατισθή και η προσπάθειες των άρχόν να έμποδίσουν αυτή την τρέλλα έπήγαν χαμένες έμπρός στο φανατισμό του πλήθους. Και την ώριμένη ήμερα στη μεγαλύτερη πλατεία της πόλεως έστήθηκε μια μεγάλη φωτιά. Πλήθος άπειρο είχε συγκεντρωθή τριγύρω. Και σε λίγ' ώρες παρουσιάσθηκαν οι Δομινικανοί με το Σαβοναρόλε και τον πιστό μαθητή του Μπονβισίνι και οι Φραγκισκανοί με τον πάτερ Φραγκίσκο και τον Ροτινέλλι.

Πρώτος έτοιμάσθηκε ν' άνεβή στη φωτιά ο Μπονβισίνι. Ο Σαβοναρόλε του έδωσε την τελευταία εύλογία. Και ο ίδιος καταλάβαινε σε ποιά τραγικό σημείο είχαν φθάσει τα πράγματα έξ αίτίας του, αλλά έμπρός στην άπαρητη του λαού δεν μπορούσε πειρά ν' άντισταθή. Έκείνη όμως τη στιγμή μια φιλικότητα άρχισε ανάμεσα στους Φραγκισκανούς και τους Δομινικανούς. Οι Φραγκισκανοί παρητήρησαν ότι ο Μπονβισίνι είχε έπάνω του ένα σταυρό με τίμιο ξύλο. Και έβαλαν τις φωνές, δεν έπρεπε ν' άνεβούν στην φωτιά, χωρίς άλλη προστασία έξω από την άγνότητα της ψυχής τους και την όρθότητα των δοξασιών τους.

Τό πλήθος έβριζε σωστή αυτήν την άποψη και οι Δομινικανοί άναγκάσθηκαν να ύποχωρήσουν. Πέρασε όμως αρκετή ώρα στο μεταξύ και τότε κάτι το άναπάντεχο συνέβη. Ο Φλωρεντινός ήλιος έλαμπε ίσαμε έκείνη τη στιγμή σ' έναν ολογόλανο και κατακάθαρο ουρανό. Άέρας δεν ύπήρχε, και η φλόγες της πυράς ανέβαιναν όλοιανα προς τα έπάνω... Έξαφνα όμως τ' σύννεφα έσφοδίσθηκαν κατάματα, άστραπεξ αδιάκωσαν τον ουρανό που έσοτειναι και η πόλη έξέσπασε τρομερή. Η δυνατή βροχή έβρυσε μέσα σε λίγα λεπτά τη μεγάλη πυρά.

Τί συνέβη τότε ; Τό πλήθος, αυτό τό άστατο φλωρεντινό πλήθος, άλλαξε άμέσως μυάλα. Φωνές άρχισαν να άκούονται έδώ κ' εκεί :

— Οι Δομινικανοί μ'ς ενέπαιξαν !... Άπέφυγαν τη δοκιμασία... Έχασαν έξέπληγδες την ώρα —γιατί έξωσαν πως θα έβρεξε... Έίτε μάγιοι !...

Ο Σαβοναρόλε έφυγε από την πλατεία με τους μαθητές του, χωρίς να τους πειράξει κανείς, άλλ' από εκείνη την ήμερα τό γήιτρό του άρχισε να ξεπέφτει και η αϊγλή του να σκοτεινιάζει. Οι έθροί του επλήθυναν και τ' άρχισαν έναν συστηματικό πόλεμο. Οι άνθρωποι του Πάπα και οι άνθρωποι των Μεδίκων τον έπέσκαπαν

ΕΔΩ ΚΙ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Από τα σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου

Η γυναίκες ξετρελλάνουν τους άνδρες που δεν αγαπούν, και ξετρελλάνονται από έκείνους που αγαπάνε !...

Η Κυρία : Κύνταξε, καλέ, τί όμορφα είνε αυτά τα πουλάκια !... Ο Κόριος : Ναι, είνε χαριτωμένα ! Αλλά τί κρίμα να τα κλείνουν στο κλουβί !...

Η Κυρία : Έχετε δίκιο... Θα ήταν τόσο όραίο... έπάνω σ' ένα καπέλλο !...

Ο καθηγητής στον ξεταξόμενο μαθητή :

— Τί είνε «δίποδον» ;

— Ένα ζώο με δύο πόδια. Παραδείγματος χάριν μια κόττα.

— Και «τετραπόδο» ;

— Ένα ζώο με τέσσερα πόδια. Παραδείγματος χάριν... δύο κόττες...

Στο μάθημα της Ιερής Ιστορίας :

— Για πές μου, μικρέ, σε παρακαλώ, τι έκαμαν οι Έβραίοι άμα βγήκαν από την Έρημο θάλασσα ;

— Κάθισαν να στεγνώσουν !...

Ο κτισματοδόχος στον άτουσιόσαντα ύπάλληλό του :

— Έσύ μου έλεγες ότι ήσουν τόσο άρρωστος ώστε λίγο έλειπε να πεθάνης, κι' όμως προχτές σε συνάντησα στο δρόμο.

— Πράγματι. Πήγαινα να... καλέσω το γιατρό.

— Θέλω ν' άφισω την Έλζα, μα δεν έχω τό θάρρος.

— Γιατί ;

— Γιατί με άπειλεί πως θ' αυτοκτονήσ.

— Δεν βαρύνει ! Όλες τ' ίδια λένε.

— Μπά, αυτή μου τό λέει κάθε ήμερα, πως αν την άφισω, θα πέση...

— Στά σίδερα του Ήλεκτρικού ;

— Όχι, στην... άγκυλιά του Φρίτζ ! :

Ο ιδιοκτήτης ενός σπιτιού λέγει στον φίλο του :

— Άποφάσισα, ξέρεις, με γ α λ ώ σ ω τό σπίτι μου.

— Από κανόν άλλα τόσα δομμένα.

— Πόσα πατώματα προσθέτεις ; Ένα ή δύο ;

— Δεν προσθέτω κανένα πάτωμα.

— Μά τότε, πως τό μεγαλώνεις ;

— Άλλούστατα, χωρίζω κάθε δωμάτιο σε δύο !...

— Είσαι ο πρώτος μου έρωτας.

— Ο πιστέυο.

— Κ' είσαι ακόμη ο πρώτος που τό πιστεύει !

— Ήλθα κυρία, να κοιμηθώ τό πιάνο.

— Μά δεν ας προσεκάλεσα, κύριε.

— Σεις όχι, με προσκάλεσαν όμως οι γείτονές σας.

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

καθημερινά στη συνείδηση του λαού.

Οι φίλοι του Σαβοναρόλε, βλέποντας έτσι τα πράγματα, του έσύστησαν να παρουσιάσθ και να όμιλήση έμπρός στον κόσμο. Έλπι-σαν ότι τα προφητικά του λόγια θα μπορούσαν να ξαναφέρουν στις ψυχές την παλιά αγάπη που αισθανότανε γι' αυτόν ολόκληρη η Φλωρεντία. Ο Σαβοναρόλε δέχτηκε και μια Κυριακή παρουσιάστηκε στον αλλόγηρο μ'ς εκκλησίας. Άλλά τό κακό είχε προχωρήσει πειρά πάρα πολύ. Τό πλήθος τον άπεδοκίμασε :

— Κάτο ο αιρετικός, κάτο ο άφορισμένος, ο ψευτοπροφήτης.

Αυτό ήταν όλο... Την επομένη ο λαός ήταν έξαγριωμένος. Δια-δηλώσεις μεγάλες άρχισαν στους δρόμους και φωνές άκούγοντανε από παντού :

— Στη φωτιά, στη φωτιά ο τρικατάρατος !

Και τότε ένα μουσουλμάκι κόσμου όρμησε στο κελλί του Σαβοναρόλε, τον άρπαξε και τον όδήγησε στην πλατεία. Μια τεράστια πυρά άναψαν εκεί. Τον άνέβασαν έπάνω και ο Σαβοναρόλε πέθανε όπως και έζησε, με τα μάτια καρφωμένα στον ουρανό, τόσο άποσπασμένος από τα έπίγεια, ώστε οι πόνοι που έννοιωθε δεν μπορούσαν να βγάλουν ούτε μια κραυγή από τό στήθος του. Και εκεί που τον έζωναν η φλόγες, ένόμιζε πως άκουε τον ιερό ύμνο που έζωνότανε από τις πόρτες του παραδείσου, που άνοιγαν γι' αυτόν...

Οι Φλωρεντινοί διηγούνται ότι άκριβώς ένα χρόνο άργότερα, στην ίδια πλατεία, στην ίδια θέση όπου είχαμε στήση άλλοτε την πυρά, κάποιον άόρατο χέρι είχε άφήσει μια νύχτα έναν τεράστιο σωρό από λουλούδια. Δεν μπορούν όμως να βεβαιώσουν αν πράγματι ο Θεός έκανε κανένα θαύμα γιά χάρι του ή αν τάβαλε άνθρωπος...

Η κ. Μπωαρναί

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΟΙ ΕΦΙΑΛΤΑΙ ΤΗΣ κ. ΜΠΩΑΡΝΑΙ

Η θεραπευτική δύναμις του Καζότ. Τό μαρτύριο της κ. Μπωαρναί. Νύχτες φρίκης και τρόμου. Η πομπή των διαβόλων. Τά βασανιστήρια. Όπου έπεμβαίνει ο Καζότ. Πως την έθεράπευσε. Τά μετά τον θάνατον του Καζότ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Καζότ, ο συγγραφέας του «Έρωτευμένου Διαβόλου», ο όποιος μετεφράσθη και έλληνιστί, έθεωρείτο στην εποχή του ως μάγης και μάγος ! Έκτός αυτού όμως ο Καζότ ήταν περίφημος στους συγχρόνους του και γιά την θεραπευτική του δύναμη. Χωρίς σ' αυτή είχε γιατρέψει πολλούς ανθρώπους πάσχοντες από ψυχικά νοσήματα. Τους έθεράπευσε δε έγγιζοντάς τους άπλως και ψιθυρίζοντας ακατάληπτα και μπερδευμένα λόγια. Τό κατοτέρό ανέκδοτο μ'ς δείχνει τη θεραπευτική δύναμη του Καζότ, η όποια έξηγείται σήμερα διά της ύποβολης.

Η κ. Μπωαρναί, η σύζυγος του στρατηγού Μπωαρναί, προσβληθείσα έξαφνα από νευρασθένεια, υπέφερε φρικτά από εφιάλτες, έφιάλτες τρομακτικούς και άνατριχιαστικούς, οι όποιοι δεν την άφηναν πλέον να ήσυχάσει.

Ο συνήθης, ο καθεβραδυνός εφιάλτης της κ. Μπωαρναί ήταν ο έξης :

Μόλις η καμαριέρες της έφευγαν από την κρεββατοκάμαρά της, ή κ. Μπωαρναί καταλαμβάνετο από ένα φρικτά καταθλιπτικό αίσθημα άγωνίας... Χτυπούσε τότε άμέσως τό κουδούνι, μα παραδόξως κανείς δεν τό άκουγε, κανείς δεν έτρεχε κοντά της. Αυτό, φυσικά, μεγάλωνε την άγανία της... Άνοιγε τότε τις κουρτίνες του κρεββατιού της γιά ν' άναπνεύσει, μα άμέσως καταλαμβάνετο από την έξής ψευδαίσθηση :

Της φαινόταν πως έβλεπε μια τεράστια φωτιά στο τζάκι της καμάρας της Συγχρόνως έβλεπε ναόίγεται διάπλατα η πόρτα ενός μικρού σαλονιού που βρισκόταν πλάι στον κοιτώνα της. Απ' τό σαλόνι αυτό έφτανε στ' αυτιά της έντελώς ευδιάκριτα ένα διαρκές κ' ένκυριοτικό βήξιμο μικρού παιδιού !...

Τέλος, από την άνοιχτή πόρτα του μικρού σαλονιού, άρχιζαν να μπαίνουν στην κρεββατοκάμαρά της διάφορα παράξενα πρόσωπα ! Πρώτη, έκανε την εμφάνισή της μια πανύψηλη γυναίκα, ντυμένη με κουρέλια και με δύο κερατάκια, στο τυλιγμένο μέσα σ' ένα βρώμικο σάκι, κεράλι της ! Η άπαίσια στη μορφή αυτή γυναίκα, προχωρούσε κατ' ευθείαν προς τό τζάκι και χωρίς να δώσει καμιά προσοχή στην κυρία Μπωαρναί, άρχισε ν' άνασκαλεύη τα έξωλα της φωτιάς. Έν τώ μεταξύ, τό δωμάτιο γέμισε άσφυκτικά από διάφορα άλλα τερατώδη όντα, με σατανικές κ' άλλοκοτες μορφές !

Σ' όλο αυτό τό διάστημα δεν έκανε ν' άκούγεται ο βήχας του μικρού παιδιού απ' τό σαλόνάκι. Τέλος εμφανίζονταν και τό παιδί αυτό, τό όποιο ήταν ένα φοβερό, την όψη μικρό και τό όποιον όδήγούσε, με μεγάλη προσοχή, μια ολόκληρη ποιπή διαβόλων, έχοντας επί κεφαλής τον άρχισάνα, ο όποιος, παραδόξως, έμοιαζε στο πρόσωπο με την...

πεθερά της κυρίας Μπωαρναί !...

Από τη στιγμή έκείνη άρχιζε τό μεγαλύτερο βασανιστήριο της δυστυχισμένης κ. Μπωαρναί. Οι διαβόλοι όμοιοι των έναντίον της, την άποσπασαν βάνοντας από τό κρεβάτι της, της όδήγαν διά της βίας μες στο στόμα διάφορες άνάθρατες τροφές, την άναγκάζαν να πινί, μέσα από ένα γυάλι, πολλές διάδες νερό και τέλος την έρριχναν στη φωτιά, όπου την άφηναν να... ψήνεται όλη τη νύχτα...

Μόλις, έννοείται, άρχιζε να ξεμερώνει, όλ' αυτά έξηφανίζοντο, κ' ή κ. Μπωαρναί άνελαμβάνετο ότι είχε πέσει θύμα ψευδαίσθησεων.

Μόλις ο Καζότ έπληροφορήθη τά της άσθενείας της κ. Μπωαρναί, έπέσυρε να την έπισκεφθ και άνέλαβε να την θεραπεία αυθιμερών και τό έπέτυχε.

Γιά την θεραπεία της δεν μεταχειρίστηκε κανένα άπολύτως γιαιτρικό. Άπλωσε μόνον τά χέρια του πάνω από τό κεφάλι της και κυττάζοντάς την στα μάτια, άρχισε να ψιθυρίζει ακατάληπτες λέξεις και φράσεις ! Και όμως, έτρεψε αυτό γιά να γίνη άμέσως καλά η άτυχής κυρία, η όποια δεν ξαναείδε πλέον τον τρομερόν εφιάλτην.

Η θεραπεία της όμως δεν κράτησε παρα μ'έχρι του θανάτου του σωτήρος της.

Μετά τον θάνατο του Καζότ, ή κ. Μπωαρναί, ξανάρχισε να βλέπει διάφορους εφιάλτες και γι' αυτό, κ' όταν ακόμη έγινε αυτοκράτειρα — ως γνωστόν ή κ. Μπωαρναί έγινε κατόπιν σύζυγος του Ναπολέοντος — δεν έπρεπε ποτέ στο κρεβάτι της, άλλα έσπυλόνταν και κοιμόταν σε μια πολυθρόνα !

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΓΓΙΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Βρήκα στην κλινική τον Ούιλλιαμ να με περιμένει άνωπονα. — "Αργήσε πολύ, παιδί μου, μου είπε όταν μ' αντίκρουσε. Και κουνώντας το κεφάλι του πρόσθεσε: Δεν σε παρεξηγώ όμως, φίλε μου Τζέτζι... Δεν σε παρεξηγώ καθόλου. Ύψαρχει κάτι άνωτερο των δυνάμεών μας και των υποχρεώσεών μας στη ζωή αυτή, κάτι άνωτερο και της φιλίας και του καθήκοντος, ή αγάπης! 'Επί τέλους όμως να που ήρθε! Είδες την κ. Στήβενς;

— Ναί.
— Την ήσυχασες;
— Την άφησα να κλαίει και να δούδετα.
— Είπε κακό, μα τι να γίνει; 'Εδέχθη τουλάχιστον να μείνει άποψε έξω από το σπίτι;
— 'Υποθέτω πως άρχη φύγει κιόλας για το ξενοδοχείο.
— Αυτό είναι ευχάριστο. Τώρα μπορούμε να φύγουμε ήσυχα γιό κείνους π' αγαπούμε.

— Καί ή μίς Ντόλλυ;
— Κατόρθωσα να την πείσω πως δεν πρόκειται να πάμε πουθενά ή να ρινοινδυνεύουμε. Φαίνεται πως το πίστεψε τέλος και μ' άφησε να φύγω. Συνεπώς άς μη χάνουμε καιρό. Μίλησα με τον άμαξά. Είπε άραιοιμένοις σε μās.
— Ο κ. Χάρτ μούδωσε ό,τι μās χρειάζεται. 'Εμπρός Τζέτζι, κ' ό Θεός βοηθός...

Είχε νυχτώσει πια ή καλά.
— Όταν βγήκαμε έξω από τα κέντρα του Λονδίνου σπάνια συναντούσαμε διαβάτες στους δρόμους. Όλα ήσαν έρημα και σιωπηλά...
— Ο καθηγητής καθόταν πλάι μου άμυλτος. Ποιος έξερε τί σκεδίαζε στο μυαλό του... Φαινόταν έν τούτοις ήτυχος, ένδ αντίθετος έγω έννοια-θα μεγάλη άνησυχία. Θά τελειώνανε άραγε τη νύχτα αυτή με τον Στήβενς; Θά γυρίζαμε πίσω ήσυχου για πάντα, γιά να ήσυχουμε ευτυχισμένοι με κείνους που μās αγαπούσαν ή διάφηνανε τα κουσάρια μας σε καμιά στοά των άπαισιών κατακομβών του ημιαγμένου άπ' τα χρόνια μοναστηριού... Βασικόμαστε πια στην συνουσία που θ' άνταμώνανε με τον Τζιμ. Σκοτάδι πικρό άπλώνονταν γύρω. Τ' άλογα τ' άμαξιο σκόνταφταν μέσα σε λάκκους γεμάτους βρομόνερα.

Ψυχή δεν φαινότανε γύρω μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, που τόκανε πιο πυκνό κ' άπαίσιο ή όμίχλη που σκέπαζε τα πάντα, σαν βαρύ πένθιμο πέπλο...

— Έξαφνα ό Ούιλλιαμ φώναξε στον άμαξά να σταματήσει. Κατή-βήκαμε άπ' το άμαξί κ' ό καθηγητής πλησίασε στον άμαξά και του είπε:

— Είσαι όπλισμένος, φίλε μου;
— Ναί, κύριε, άποκρίθηκε ό άμαξάς. Κρατώ μαζί μου το πιστόλι μου.

— Πολύ καλά. Έχε το πρόχειρο και άκολούθησέ μας με τ' άμαξί σου από δά κ' εμπρός.

Προχωρήσαμε πεζοί μέσα στο σκότος και στην όμίχλη, τσαλαβουτώντας στις λάσπες, ως διακόσια βήματα. Το άμαξί έρχονταν έσπίσω μας σ' άπόσταση πενήντα βημάτων. Μόλις διακρίναμε το φως των φαναριών του. 'Η όμίχλη μās έστράβωνε, δεν μās άφηνε να διακρίνουμε τίποτα...

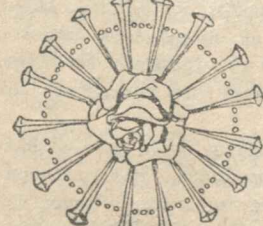
— Ο Ούιλλιαμ στάθηκε τώρα στη γωνία μιας πλινθόχτιστης αποθήκης και περίμενε να πλησιάσει τ' άμαξί, κάνοντας του άμαξά φωτεινά σινάλα με τον ηλεκτρικό του φανό.

— Όταν τ' άμαξί πλησίασε, ό καθηγητής συμβούλεψε τον άμαξά να τυλίξη τα φανάρια του με ήνα πανί για να μην διακρίνεται το φως. 'Ο άμαξάς σκέπασε τα φανάρια του χρησιμοποιώντας το μαντήλι του και το μαντήλι του καθηγητού και ξεκίνησε πάλι, βαδίζοντας τώρα πλάι στ' άμαξί. Το τράνταγμα των τροχών μόλις άκουγότανε. 'Ο δρόμος ήταν γεμάτος παχιά λάσπη που πνιγε κάθε κρότο.

— Έξαφνα διακρίναμε από μακριά ένα κόκκινο, θαμπό φως.

— Στόπ! διέταξε ό Ούιλλιαμ. Κατάλαβα ότι είχαμε φτάσει άντίκρου στο καπήλειο. Συγχρόνως ό καθηγητής μούπιασε το χέρι και μού ψιθύρισε:

— Διακρίνεις το φως, εκεί κάτω;
— Ναί.

Κατόπιν γύρισε στον άμαξά και του είπε:

— Θά μείνης και θά μās περιμένεις έδω. Μην κάνεις τον παραμυθό θόρυβο. Άδωσε καιτάρι σε' άλογά σου να τρώνε και να ήλκμιντρίζουν. Έχε διαρκώς τα μάτια σου γυρισμένα προς αυτό το φως, έκει κάτω. 'Αν δής να σου κάνο ανιάλο τρέψι φορές με το φανάρι μου, χτύπα τ' άλογά σου και τρέξε κοντά μας. Μπορεί όμως να συμβή και τίποτε το άπρόοπτο. Μπορεί και να μην προφτάσω να σου ρίξω το φως. Τότε αν άκούσης θόρυβο, αν άκούσης προβολισμούς, ξεσκέπασε τόνά από τα φανάρια του άμαξιού σου για να ξερούμε που θά σε βρούμε υποχωρώντας και περιμένε μās έδω με το πιστόλι στο χέρι. Πρόσεξε μην πυροβολήσης στα τυφλά, χωρίς λόγο. 'Αν δής πως μās έχουν μπλοκάρει χτύπα στο κρέας και θά πληρωθής καλά...

— Έγνοια σας, κύριε, απάντησε ό άμαξάς, βγάζοντας κ' όλας το πιστόλι του, για να τόχει πρόχειρο...

Τραβήξαμε κ' έμεις τα πιστόλια μας και προχωρήσαμε προς το καπήλειο. Βαδίζαμε με μεγάλη προφύλαξη, ό ένας πίσω από τον άλλο, σ' άπόσταση τριών-τεσσάρων βημάτων.

— Είπε άκριβώς ή ώρα που ώρίσασα για ν' άνταμώνουμε έδω με τον Τζιμ, γύρισε και μού είπε καθώς προχωρούσαμε ό Ούιλλιαμ.

— Πιστεύετε πως θά κρατήση το λόγο του; ρώτησα.

— Αυτό θά το δούμε...

Προχωρήσαμε μερικά βήματα ακόμα και φτάσαμε μπρός στο καπήλειο. 'Η πόρτα ήταν κλειστή.

— 'Ας κάνουμε πρώτα ένα γύρο στο έξωτιο αυτό, είπε ό καθηγητής. Πρόκειαι να δούμε μπρος ελγε κανένας κρυμένος άπ' έξω. 'Όταν έχη κανείς να κάμει μ' ανθρώπους του σχολιού και του παλουκιού πρέπει να λαβαίνει τα μέτρα του.

Κάναμε δυό φορές το γύρο του καπήλειου σκαρπακτώντας και ριχνοντας παντού το φως των φανών μας, μα δεν άντεληφθήκαμε τίποτα το ύποπτο...

— Καί τώρα, είπε ό καθηγητής, άς δούμε αν ό φίλος μας είναι μέσα.

Συγχρόνως πλησίασε στο σκονισμένο κ' άκαθαρο τζάμι του καπήλειου και κύτταξε μέσα. 'Εσκυψα και κύτταξα κ' έγώ μαζί του. 'Ο Τζιμ ήταν έκει!.. Καθότανε μόνος του σ' ένα τραπέζι έπανε κ' έκάντιζε, έχοντας τα μάτια του καρφωμένα στην πόρτα.

— Μας περιμένει, ψιθύρισε στ' αυτί του Ούιλλιαμ.

— Ναί Είπε τέλειος 'Εγγλέσος στο ραντεβού του και δεν πρέπει να φανούμε κατώτεροι του. Μόνον ποί...

— Τι θέλετε να πείτε;
— Θέλω να πώ πως δεν ξέρω με τί τρόπο θά τον ειδοποιήσουμε πως φτάσαμε. Πάντως δεν πρέπει να μπουκε στο καπήλειο αυτό, δεν πρέπει να μās πάρουν μυρωδιά τα έντιμα ύποκείμενα ποίνα μαζεμένα έκει μέσα...

Πραγματικώς ή μικρή αίσθηση του καπήλειου ήταν γεμάτη ανθρώπους ύπόπτους, ανθρώπους του σχολιού και του παλουκιού. Κακοντυμένοι μ' άπαισιες μορφές, μ' άχτένιστα μαλλιά και γένια, έπιναν και συζητούσαν μεγαλοφώνως, χειρονομούνταν και βλαστημούσαν...

Στον πάγκο έστεκε ένας άνθρωπος με γενειάδα και πλατύγυρο καπέλλο, ό κάπλος.

— Δεν πρέπει ν' αφήνουμε να περνάη ή ώρα, είπα στον Ούιλλιαμ. Πρέπει να πάρουμε μια άπόφαση.

— Ο καθηγητής έμεινε σκεπτικός άρκετά δευτερόλεπτα και τέλος είπε:

— 'Αν μπουκε μέσα θά δώσουμε ύποψίες στους άγριανθρώπους αυτούς. Πρέπει, όπως σου είπα, να μί μās δώσει και να μί μās μιστούνε καθόλου. 'Η δουλειά μας θά τελειώνει μια χαρά, αν ό Τζιμ ελγε την έμπνευσή να βγή και να ρίξει μια ματιά άπ' έξω.

Δεν φαίνεται όμως να σκέφτεται να τόφάμη αυτό, αν και το ποί ελγε συστήσει σήμερα πριν χωριστούμε.

Κατά τα φαινόμενα το έξωας και μās περιμένει πίνοντας. Είπε Ικανός να μείνει καρφωμένος έτσι στη θέση του επί έναν αιώνα. Γι' αυτό άς βάλουμε σ' ένεργεια ότι θά σου πώ. Μπορούμε να καλέσουμε έξω τον Τζιμ, χωρίς να φανούμε καθόλου στο καπήλειο.

— Πώς;
— Σεβλόντάς του τον άμαξά...

(Άκούουθε)

— Πώς;
— Σεβλόντάς του τον άμαξά...

(Άκούουθε)

(Άκούουθε)

(Άκούουθε)

(Άκούουθε)

(Άκούουθε)

(Άκούουθε)

(Άκούουθε)

— Είπε το κατήλειο, στο οποίο θά μās περιμένει ό άνθρώπος μās, θά πάμε ως εκεί;

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

— Φυσικά, δεν γίνεται άλλιώς. 'Ας λάβουμε ό μος προηγούμενος τα μέτρα μās.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ...

ΤΟΥ Γ. ΜΩΡΙΕ

Είχαν πλέξει οι δυό τους ένα άμορφο ειδύλλιο άγέραςτο, όπως άγέραςτος είναι κ' ό έρωτας...
— Εκείνος, ό Παύλος, ήταν νέος πολύ καλός, τίμιος, σεμνός, οικονομός, άνθρωπος φτιαγμένος για να γίνει καλός οικογενειόχρης.

— Εκείνη, ή Σόνια, ήταν κόρη ενός δημοσίου υπαλλήλου, νοικοκυρά, μορφωμένη, με σχετική κλίση στη μουσική, άρκετά χαριτωμένη και πλασμένη να πραγματοποιήση το όνειρο ενός ρωμαντικού νέου. Είχε μια μυτι- τιά παριζιάνικη κ' ένα στοματάκι σαν μια κομψή περισπωμένη πά- νω στο συμπληρωτικό μουστάκι της. 'Αρραβονιασθήκανε κ' ήσαν πια ειρηνισμένοι. Όλα, θαρρείς, ήσαν από το Θεό προωρισμένα να βαδίσουν τον τακτικό δρόμο της ζωής.

— Πού εινε ή Σόνια;
— Είπε κρεββατωμένη. 'Εχει πάρει ένα κρυολόγημα δυνατό, εί- πε ή μητέρα της Σόνιας, σενοχωρημένη, στον μέλλοντα γαμπρό της, τον Παύλο, λίγες μέρες κατόπι, όταν πήγε να τους επισκεφθί.

— Η Σόνια τους άνησυχούσε συχνά με το ντελικάτο στήθος της. Πολύ εύκολα κρυολογούσε. Απτή τη φορά όμως το κρυολόγημα της ήταν βαρύ. 'Ο γιατρός πηγαίνοντάς της. Φοβόντουσαν μην προ- ρήση περισσότερο το κακό και δυστυχώς σε λίγες μέρες ένεφανισθή βρογχίτις κ' έπειτα ή άτυχη νέα χειρότερους ακόμα και κρυολόγησε από πνευμονία.

— Το φτωγό κορίτσι έμεινε πια ύπομονητικά στο κρεβ- βάτι της, μέσα στο παρθετικό της δωμάτιο που το έ- λυνε ό ήλιος όλη την ήμέρα.

— Ο γάμος είχε ώρισθή να γίνει στην άρχή του Μαρ- τίου. Και φυσικά άνεβλήθη. Πέρασε άρκετός καιρός έν τω μεταξύ. Κι' όταν όμως σηκώθηκε άπ' το κρεβάτι, και βγήκε από το δωμάτιό της, όχηρ κ' άδύνατη, ό γιατρός έδωσε έντολή να μείνη έσπλωμένη σε μια σάλιν, λόγκ, έξω στην ταράσσα που έβλεπε στον κήπο.

— Οι γονείς της φαινότουσαν άνήσυχτοι. Τα βράδια έμεναν μονάχοι τους μετά το φαγητό κοντά στη φω- τιά, ό πατέρας με την έφημερίδα στο χέρι, ή μητέρα μ' ένα παλιό βιβλίο. Σε λίγο ή έφημερίδα ήσαν πεσε- μενη στο πάτωμα και το βιβλίο στά γόνατα της γρηάς, έ- νω από τα μάτια της κυλούσαν άργά τα δάκρυα.

— Θά την χάσωμε ή Σόνια; ρωτούσε ή μητέρα της.
— Έχει ό Θεός... Μπορεί να μείν εινε σοβαρή ή κατάστασή της, άπαντούσε ό πατέρας της νέας.

— Μα δεν άκουσες το γιατρό; Είπε πως φοβάται πολύ μην την γυρίση σε φθίση...

— Σάπα, γυναίκα, σάπα... 'Ο Θεός να μās φυλά- ξη από τέτοιο κακό!...

— Ο καμμένος ό Παύλος δεν έπαψε να κάνη τις συ- νηθισμένες του έπισκέψεις. Κάθε δυό μέρες έρχότανε κοντά στην αγαπημένη του άρραβονιαστικά, ποτέ με- λίγα λουλούδια, ποτέ μ' ένα κουτί μπουκόνια και την συντόφρευε.

— Πάντα αισιόδοξος περίμενε τη γιατριά της. Δεν ήξερε τίποτε για την έμφάνιση της ύποψης άρρώστιας, της φθίσεως...

— Τις τελευταίες ήμέρες μια κοκκινάδα ελγε άπλωθι στα μάγουλα της Σόνιας. Και φαινότανε περισσότερο όμορφη, πιο γλυκεία έτσι... 'Η φτωχή νέα δεν ήξερε τίποτα για την άρρώστια της. 'Αρχισε όπισσα ν' άπειλίζεται σιγά - σιγά. 'Εκλαιγε συχνά και αυτό την κατέβαλε περισσότερο.

— Ο γάμος της με τον Παύλο και πάλιν άνεβλήθη.

— 'Ω! μητέρα μου, δεν θά παντρευτώ φαίνεται ποτέ! Θά πε- θάνω γρήγορα! Έλεγε ή άτυχη νέα στη μητέρα της κλαίνοντας.

— Εκείνη, κρύφοντας τη συγκίνησή της, προσπαθούσε, με χίλια ψέμ- ματα να την παρηγορήσει και να της διασκεδάση τις μαύρες ιδέες της. Και ή δυστυχισμένη Σόνια, καταλαβαίνοντας τον πόνο της μητέ- ρας της, προσπαθούσε να πνίξη την άγωνία που την κυριεύε. 'Ετσι έκλαιγε ή μητέρα από τη μια μεριά κρυφά κ' από την άλλη ή κόρη.

— 'Ηθε ό χειμόνας. 'Η Σόνια δεν πήγαινε χειρότερα, μα ούτε και καλύτερα.

— 'Ο γιατρός, όταν τον ρωτήσανε για τον γάμο, εδήλωσε κατηγορη- τικά ότι δεν έπρεπε ούτε να τον συλ- λογίζονται. 'Ο Παύλος δεν ήξερε τίπο- τα άπ' όλα αυτά...

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως την άνοιξη πια έξάπαντος θά

— 'Η Σόνια περνούσε τις σκοτεινές χειμωνιάτικες μέρες της μέσα στο δω- ματίό της και στις έπιμονες έρωτήσεις του, του άπαντούσε, με πικρό χαμόγε- λο, πως

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟΥ

Όταν, στα παλιά χρόνια, χτίστηκε ο περίφημος τρολλός της μητροπόλεως του Στρασβούργου, οι αρχοντες της πόλεως απέφασαν να στολίσουν τον ψηλό πύργο του καμπαναριού μ' ένα ρολόι που να είναι ασύγκριτο και που καμιά άλλη πόλις του κόσμου να μην έχει όμοιο. Είδοποιήσαν λοιπόν σχετιζόμενες όλες τις γύρω πολιτείες, μα κανένας απ' τους μεγάλους ρολογάδες της εποχής δεν τολμούσε ν' αναλάβει ένα τέτοιο έργο.

Έτσι ο καιρός περνούσε και οι αρχοντες του Στρασβούργου άρχισαν ν' απελπίζονται ότι θ' αποκτήσουν ποτέ το ποθητό ρολόι, όταν μιά μέρα παρουσιάστηκε άξαφνα μπροστά τους ένας γέρος ρολογάς που τον έλεγαν Ισαάκ Χάμπριχ. Ο γέρος αυτός είχε έρθει από μια πολύ μακρινή χώρα. Παρουσιάστηκε στους αρχοντες, ρώτησε τι ποσόν έδιναν για την κατασκευή του ρολογιού και ανέλαβε να το φτιάξει. Θά ήταν, όπως τους έλεγε, ένα ρολόι που σε κανένα μέρος του κόσμου δε θα βρισκόταν άλλο όμοιο του. Οι αρχοντες δέχθηκαν κι' ο γέρος-τεχνίτης άρχισε άμεσως την κοπιώδη εργασία.

Εργάστηκε αδιάκοπα χρόνια ολόκληρα και όταν επί τέλους τελείωσε, όλοι όσοι είδαν το ρολόι, ντόιοι και ξένοι, έμειναν κατάπληκτοι για την τελειότητα του πολυπλόκου μηχανισμού του.

Το ρολόι έκαιτο έδειχνε όχι μόνον τις ώρες, τις μέρες και τους μήνες, αλλά έδειχνε ακόμη και την ώρα της ανατολής και της δύσεως του ήλιου, τις φάσεις της σελήνης, τις εκλείψεις του ήλιου και της σελήνης. Στη μέση του πίνακος ήταν ένα αγαλμάκι του Έρμη, ο οποίος με ένα μπιστολάκι που κρατούσε στο χέρι έδειχνε όλες τις αστρολογικές μεταβολές.

Το ρολόι είχε και πολλούς άλλους εύφυστάτους συνδυασμούς, απ' τους οποίους εκείνος που προκάλεσε το μεγαλύτερο θαύμασμα ήταν ο έξης: Δίπλα στην καμπίνα που έσήμαινε τις ώρες ήταν ένα όμοιομα του θανάτου, το οποίο, ένα λεπτό προτού έρθει η στιγμή να σημάνη η ώρα, πλησίαζε για να πιάσει το ρολόι και να σημάνη αυτό την ώρα. Αλλά άμεσως φανεωνόταν ένα άλλο αγαλμάκι, το όμοιομα του Σωτήρος, το οποίο παραμερίζοντας το θάνατο, σήμαινε αυτό τις ώρες.

Όλοι οι κάτοικοι του Στρασβούργου ήταν κατενθουσιασμένοι, γιατί η πόλις τους είχε αποκτήσει επιτέλους ένα τέτοιο θαυμάσιο ρολόι, μοναδικό στον κόσμο. Οι αρχοντες μάλιστα της πόλεως σκέφθηκαν ότι θα το ζήλευαν κι' όλες ή άλλες γειτονικές πόλεις και ότι θα προσκαλούσαν τον Ισαάκ Χάμπριχ για να φτιάξει και σ' αυτές όμοιο.

Η σκέψη αυτή ήταν ένα βαρύ σύννεφο που ήρθε για να σκεπάσει τον ένδοξο ισμό του και να τους ρίξει σε βαθειά σκέψη. Στο τέλος όμως συνέλαβαν ένα σατανικό και κακοήγιο σχέδιο. Απεφάσισαν να τυφλώσουν το γέρο ρολογά για να μην μπορεί ποτέ του πια να φτιάξει άλλο τέτοιο ρολόι. Το πράγμα βέβαια ήταν δύσκολο, γιατί ο λαός εκτιμούσε και αγαπούσε υπερβολικά το γέρο-Ισαάκ για τη μεγαλοφυΐα του και για την αγαθότητά του. Έπρεπε όμως να βρούν μια άφορμή για να τον δικαίουν και να τον καταδικάσουν.

Τον κατηγορήσαν λοιπόν ότι ήταν άνθρωπος του Σατανά, με τη βοήθεια του οποίου είχε στήσει το θαυμάσιο έκαιτο ρολόι. Αυτή ήταν η χειρότερη κατηγορία που μπορούσε να βαρύνει έναν άνθρωπο, στην εποχή εκείνη της βαρβαρότητας και του θρησκευτικού φανατισμού και η μόνη που μπορούσε να γ.νη πιστευτή απ' το θρησκόλητο λαό.

Φυλάκισαν λοιπόν τον Ισαάκ Χάμπριχ σ' ένα απ' τα σκοτεινότερα κελιά του πύργου της πόλεως και εκεί, αφού τον υπέβαλαν στα φρικωδέστερα βασανιστήρια που ήταν γνωστά τότε, κατόρθωσαν να τον αναγκάσουν να υπογράψει μια όμολογια ότι πραγματικά ήταν σύντροφος του Σατανά.

Μόλις έβαλαν στο χέρι τους την έγγραφη όμολογια, παρουσιάστηκαν στο λαό και δήλωσαν ότι ο Ισαάκ Χάμπριχ, όχι μόνον δεν ήταν άγιος να λάβει την συμφωνημένη όμοιή για την κατασκευή του ρολογιού, αλλά ότι έπρεπε να του επιβληθεί ή τιμωρία που επέβλεπε σ' όλους τους συνεργούς του Σατανά, δηλαδή να τυφλωθεί.

Ο γέρο-ρολογάς έμαθε την κακοήγιο και άδικη έκβληση απόφασι των αρχόντων και μάλιστα απελπίσθηκε. Πλημμύρισε την αγαθή ψυχή του, για την ανθρωπινή αχαριστία.

Τότε ζήτησε να μιλήσει ακόμη μια φορά στους αρχοντες και όταν τον παρουσίασαν μπροστά τους,

τους είπε ότι το ρολόι ήταν κορυφισμένο για να δουλέψει επί τριών μηνών μόνο. Γι' αυτό—έπρόσθεσε—έπρεπε να κάνει ακόμη μια συμπληρωματική εργασία για να μπορεί το ρολόι να εργάζεται διαρκώς και να κορυφίζεται μόνο του. Τους παρακάλεσε λοιπόν να τον πιάσει για μια τελευταία φορά στον πύργο του ρολογιού.

Οι αρχοντες δεν μπορούσαν ν' απορρίψουν την παράκλησή του κι' ένα πρωί ο Ισαάκ Χάμπριχ, συνοδευόμενος από ισχυρά φρουρά και εφοδιασμένος με μερικά απ' τα συνεργά του, ανέβηκε στον πύργο, όπου με κόπους και μόχθους τόσον ιτών είχε στήσει το μεγαλοφύεστο μηχανήμα που έπενόησε ποτέ άνθρωπος μυαλό.

Στάθηκε, κύτταξε το ρολόι αμίλητος μερικά λεπτά, έπειτα πήσισε, έκανε μερικές άλλες στίς μηχανές, λιμάρισε μερικά άξονες και, αφού έριξε μια τελευταία ματιά, δήλωσε ότι όλα πια ήταν εν τάξει.

Οι αρχοντες τον πήραν άμεσως από κι' τον ξαναπήσαν στη φυλακή και εκεί πραγματοποιήσαν την εγκληματική απόφασή τους. Τον ετύφλωσαν. Ο άγαθος και μεγαλοφυής εκείνος γέροντας δεν ξαναείδε ποτέ πια το φως του ήλιου.

Αλλά έπειτα από μερικά ώρες, οι αρχοντες και ο λαός του Στρασβούργου είδαν ξαφνικά το ρολόι να σημάνη για το χάσιμο των ματιών του, τους έλεγε:

— Έπρεσαν άμεσως να ρωτήσουν τον Ισαάκ Χάμπριχ τι τρέχει.

Τότε εκείνος με μ' άγρια Ικανοποίηση που την δυνάμωσαν ακόμη περισσότερο ο πόνος και ή θλίψη για το χάσιμο των ματιών του, τους έλεγε:

— Σας έπληρωσα για την εγκληματική άρριστη σας. Όχι μόνον δεν μου πληρώσατε την συμφωνημένη άμοιρή για το ρολόι που σας έφτιασα και που όλοι σας το θαυμάζετε, αλλά μου έστερήσατε και το πολυτιμότερο αγαθό της ζωής ενός ανθρώπου: το φως μου. Γι' αυτό κι' εγώ έχάλασα το μηχανισμό του ρολογιού και κανένας πια τεχνίτης στον κόσμο δε θα μπορεί να το βάλει σε κίνηση.

— Έσύ; δεν μπορείς να τον ξαναφτιάξεις έσύ; τον ρώτησαν.

— Σαναδώστε μου τα μάτια μου και το φως μου για να τον φτιάξω, άποκριθηκε πυνά εκείνος.

Αλλά ποιός άνθρωπος μπορούσε να του ξαναδώσει το φως του;

— Έτσι το θαυμάσιο έκαιτο ρολόι σταμάτησε διά παντός. Σώζεται όμως ακόμη για να μαρτυρή την αχαριστία των ανθρώπων και τον εκδικητικό πόνο ενός μεγαλοφυούς τεχνίτη...

Και σήμερα ακόμη, όταν επισκεφθί κανείς τον περίφημο τρολλό του Στρασβούργου, που δείχνουν τόν άκίνητο θρῆνα του μεγάλου φουούς ρολογιού του Ισαάκ Χάμπριχ.

Οι αρχοντες του Στρασβούργου κάλεσαν τους μεγαλειότερους ορολογιοποιούς της εποχής εκείνης, αλλά κανένας τους δεν μπόρεσε να τον κάνει να λειτουργήσει.

Στο τέλος, αφού απελπίστηκαν, κάλεσαν τον ρολογά Σοβίλια ο οποίος εργάστηκε τέσσερα χρόνια, απ' το 1838 ως το 1842 χωρίς μισθό, για να επισκευάσει το μηχανισμό του Χάμπριχ και έφτιαξε ένα άλλο ρολόι, το οποίο τα μεσάνυχτα κάθε πρωτοχρονιάς κορυφίζεται μόνο του...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΥ

Ο ζωγράφος Γκαρνερνί, ταξιδεύοντας κάποτε με το πλοίο «Καράβαν», άρρώσθηκε. Ο γιατρός του πλοίου στον οποίο κατέφυγε, του έδωσε ένα καθαρτικό για να το παίρνει κάθε πρωί.

Όταν ή «Καράβαν» έφθασε στην Τουλούζ, ο Γκαρνερνί τον κάλεσε για κάποιον άσχημο λόγο με τον κατεπαισμένο πλοίο και τον έπροκάλεσε σε μονομαχία. Ο πλοίαρχος δέχτηκε, και ο Γκαρνερνί τον εκόκτωσε.

— Τι τα θέλεις... διηγείτο αργότερα σ' ένα φίλο του. Μόλις άρχισε ή μονομαχία, το διαβρομένο αυτό καθαρτικό άρχισε να τράζει στα σωθικά του. Έπρεπε λοιπόν το πιστόλι και τράβηξε μες στα δα, χωρίς ούτε καν να προσθάσει να σκοπεύσει από την πολλή μου βιάση! Άν έτυχε να πέτυχε τον αντίπαλό μου, σ' αυτό φταίει τό... καθαρτικό κι' όχι εγώ!...

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΚΑΛΑΝΤΙΝΙ, Ο ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΔΙΚΤΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ένα άλλόκοτο πρόσωπο της μεγάλης Γαλλικής Έπαναστάσεως. Υψηλής, φίλος και κατάρκεπος του Ροβεσπιέρου. Όταν ή καρμινιόλα εδριάζευσ. Ναπολέων ε τύραννος! Ένας ατέκμητος σωτήρ της Γαλλίας. Η μυστηριώδης Κονσούλτα. Η επανάσταση με τους 60 χωρικούς. Η σύλληψις του Καλαντίνι. Πως τη γλύτωσε. Το τέλος του, κλπ. κλπ.

Α παρασκήνια της ιστορίας της μεγάλης Γαλλικής Έπαναστάσεως είνε γεμάτα από παράξενες περιπέτειες, από αλλόκοτα πρόσωπα που έπαιξαν όσoόσο ένα σημαντικό ρόλο κι' από τραγικές Ιστορίες... Μιά τέτοια Ιστορία θα σας διηγηθούμε σήμερα. Πρόκειται για τη ζωή ενός ήμισυαφρονος σανδαλοποιού από το Άρρας, την πατρίδα του περιφήμου Ροβεσπιέρου.

Όταν ο Ροβεσπιέρους έπηγε για τελευταία φορά στην πόλη που εγεννήθηκε για να κανονίσει τις ιδιωτικές του υποθέσεις και να κλείσει το μικρό δικηγορικό του γραφείο, πήρε, ξαναγυρίζοντας στο Παρίσι, όπου σε λίγο θα γινότανε ο μεγάλος και φοβερός άρχηγος της Έπαναστάσεως, κι' ένα φτωχό σανδαλοποιό, τον Καλαντίνι, με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του. Ο Καλαντίνι άφρασίθηκε από τότε στο Ροβεσπιέρο. Δεν ήταν βέβαια έξαιρετικά έξυπνος ο Καλαντίνι αυτός. Έκαινε μάλιστα πολλές άνομιες, αλλά ώρες- ώρες είχε κάτι άναλαμπές του μυαλού του, που δεν μπορούσε να καταλάβη κανείς αν ήταν πραγματικές άστοχες κρυμμένη μεγαλοφυΐα, ή εκρήξεις αγίαρτηνης τρέλλας. Όσο αδιόριστο, φαίνεται ότι ο σανδαλοποιός κατέκτησε την άπειροίστη έμπιστοσύνη του Ροβεσπιέρου, ήτανε υπηρέτης του, σύμβουλος του και κατάρκεπος του μαζί, και άναδείχτηκε άρεκτα μέσα στις λέσγες που είχαν ιδρύσει τότε οι Ιακωβίνοι, οι ορισσοαστικότεροι από όλους τις επαναστατικές παρατάξεις. Έγινε μάλιστα και άξιωματικός της Έθνοφρουράς.

Από τότε ή ζωή του Καλαντίνι ήταν μια διαρκής περιπέτεια. Ισχυρός, όσο έπικρατούσε ο Ροβεσπιέρους, άμειλικτος διάκτης των άριστοκρατών και των άντεπαναστατών, έκαμε όσoόσο και μερικές πράξεις που προδίδουν την αγαθότητα που τον διέκρινε κατά βάθος: Έώσως, χωρίς στην έπισηση που είχε πάνω στον τρομερό άρχηγό του, πολλούς αθώους από την άπαίσια λαμπριότητα, ή οποία την εποχή εκείνη έκαμνε θραύση σε ολόκληρη τη Γαλλία. Όταν όμως ο Ροβεσπιέρους άνεγράφη από την έξουσία και καταδικάσθηκε να θανατωθί κι' αυτός με τη σειρά του, έδωσε και το άστρο του Καλαντίνι, ο όποιος έχασε το βαθμό του άξιωματικού και εκλείσθηκε στη φυλακή, όπου έμεινε πέντε ολόκληρα χρόνια.

Όταν ο παράξενος αυτός άνθρωπος έβγήκε από τη φυλακή, δεν ήπιασε. Δεν τον άφρινε να ήσυχάζει ή μεγαλοφυΐα ή ή τρέλλα του. Τα πράγματα είχαν αλλάξει πια στη Γαλλία. Ήταν ή κυριαρχία του Μεγάλου Ναπολέοντος, ο όποιος είχε άνακηρυχθεί αυτοκράτωρ. Άν όμως ή γαλλικές στρατιές εδράμειναν μακριά από τα σύνορα της Γαλλίας, ο λαός όμως, και ιδιαιτέρως οι χωρικοί, έστέναζαν για τους βαρείς φόρους και άρχισαν να καταφέρνεται κατά του Ναπολέοντος, ο όποιος κατέτασε στο στρατό του τη νεολαία της χώρας και τα χωράφια έμειναν έτσι άκαλλιέργητα. Τότε άκριβός ο Καλαντίνι συλλοβάνει το παράτολμο, το τρελλό σχέδιό του κι' άρχισε να οργανώνη μια πραγματική συνωμοσία εναντίον του Ναπολέοντος.

Τι συνέβαινε μέσα στη φαντασία αυτού του ανθρώπου; Είχε πιστέψει με τα σωστά του ότι ήταν ο ένδεδειγμένος για να σώσει τη Γαλλία από τόν τύραννο, για να γίνη αυτός ο ισχυρός και καλός κυβερνήτης που θα άδηγούσε τη χώρα στην ευημερία! Έπιλοφόρησε μάλιστα ο ίδιος τόν έαυτό του «δικτάτορα του λαού και προσωρινόν κυβερνήτην της Γαλλίας»!

Πολύ άγριο έπαδόν τον άκολούθησαν σ' αυτήν την τρελή πειρατεία του. Άλλ' ο θόρυβος που δημιουργήθηκε στις βορεινές επαρχίες της Γαλλίας γύρω από το όνομα του νέου τεράστους. Ο άπλοός λαός έπίστευσε άληθινά πως προσπαρσνεαζόντονε μια ξαφνική επανάσταση, και ότι επί κεφαλής της βρισκότανε ένας «ιακωβίτης» στρατηγός, άνθρωπος του Ροβεσπιέρου άλλωστε. Ο Καλαντίνι ένίσχυε όσο μπορούσε τις διαδόσεις αυτές, κατέλιβε μάλιστα στο τέλος να τις πιστεύη κι' ο ίδιος. Κ' έτσι ένα βράδυ άποφάσισε να θέσει σ' έφωρηχό το άπονενωμένο του σχέδιο.

Την άφωρημη ώρα έξήντα χωρικοί έστρεψαν στην πρόσκλησή του. Δεν ήταν και πολλοί για μια επανάσταση που είχε σκοπό ν' άνατρέψη το Ναπολέοντα, όσoόσο όμως ο Καλαντίνι έμεινε Ικανοποιημένος. Η συνέλευση δεν άνακήρυξε «δικτάτορα του λαού και προσωρινόν κυβερνήτην της Γαλλίας» και έπειτα οι χωρικοί ξαναγύρισαν στα χωράφια τους, ενώ ο ίδιος με τρεις μονόχα έμπιστους τον άνέλαβε να φέρη εις πέρας όλα τα άλλα: Να άπελευθέρωση δηλαδή τούς φυλακισμένους, οι όποιοι έθιωρόντο ως θύματα της τυ-

ραννίας του Βοναπάρτη.

Έτσι ο Καλαντίνι κι' οι άνθρωποι του κατόρθωσαν να εισχωρήσουν στο φρούριο όπου έκρατούντο οι κατάδικοι. Ο Καλαντίνι προσπάθησε στην άρχή να έξείγει την φρουρά εναντίον του Ναπολέοντος. Μά ή φρουρά παραξενεύτηκε στην άρχή μ' αυτόν τόν μυστήριον άνθρωπο που τους μιλούσε κατ' αυτόν τόν τρόπο. Σε λίγο μάλιστα άρχισαν να γελούν μαζί του. Τότε ο πρωτότοπος αυτός επαναστάτης έφυγε, αφού έμοίωσε στους στρατιώτες μια προκήρυξη. Τί έλεγε νομίζετε ή προκήρυξη αυτή;

«Η έκτακτος και μυστική κονσούλτα, έλεγε, άπεφάσισε την επανάσταση εναντίον του Βοναπάρτη. Ο τύραννος έπαισε πια να βασίλει. Άντικατεστάθη από ένα δικτάτορα για έξη μήνες, στον όποιον ολόκληρη ή Γαλλία έχει άποχρέωση να άποστούη. Τα ύψηλά αυτά καθήκοντα ή μυστική Κονσούλτα τα έμπιστεύθηκε στον στρατηγόν Καλαντίνι, ο όποιος, κατόπιν της έξουσιοδοτήσεως αυτής, διατάσσει όλα τα στρατεύματα της Γαλλίας που πολεμούν έξω από τα σύνορα της, πέρα από το Ρήνο, στας Άλπεις και στα Πυρηναία, να έπιστρέψουν άμέσως στη Γαλλία. Στόν κάθε στρατιώτη που θα γυρίζη, θα δοθούν είκοσι σολδά κάθε μέρα, ως πρόσθετο επίδομα».

Η τρελλο—διακήρυξις αυτή έφερε φαρδία πλατιά την ύπογραφή: Καλαντίνι, «δικτάτωρ του λαού, προσωρινός κυβερνήτης της Γαλλίας»!

Έννοείται ότι όλα αυτά τα πράγματα δεν άρχισαν να φτάσουν στ' αυτιά των άρχόν. Συνέλαβαν λοιπόν το δικτάτορα και τόν άδήγησαν έμπρός στο στρατιωτικό διοικητή.

— Γιατί το έκανες αυτό; τον έρώτησε εκείνος.

— Για να σώσω τη ζωή μου! άπάντησεν ο Καλαντίνι.

Ο άστυνομικός διευθυντής τον κύτταξε τότε με την άπορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Είχε άκούσει να λένε πως ο άνθρωπάκος αυτός δεν ήτανε καλά στα λογικά του και τώρα έσυλλογίζονταν πως είχανε δίκιο όσοι τόλεγαν αυτό.

Όσο άσθότερος ο Καλαντίνι βλέποντας πως κινδύνευε, σοφίστηκε μέσα στο κρατητήριό του κάτι για να σωθί. Και έκάθησε άμέσως κι' έγραψε ένα μακροσκελέτατο ύπόμνημα προς τόν Ναπολέοντα. Και τί δεν έλεγε εκεί μέσα!

«Όλα αυτά, έγραφε, προέχονται από μια συνάντηση που είχα στην Όρσο με τρία μυστηριώδη άτομα που κατέχουν μεγάλα άξιώματα. Ήρθαν να με βρουν και με ρώτησαν αν ήμουν άρρασιμένος στον αυτοκράτορά μου. Τους άπήντησα ναι, και το όρκίζομαι αυτό έμπρός στον ήλιο που μες φωτίζει, στην τιμή μου, στο αίμα μου, στο αίμα όλης μου της οικογένειας!...

Και ο Καλαντίνι, εξακολουθώντας τη φαντασιώδη Ιστορία του, πρόσθετε: Οι άγνωστοι ένθροονήθηκαν από την άπάντησή που τους είχε δώσει και τού έδωσαν ένα έγχειρίδιο, το όποιο αυτός έπηρε στα χέρια του με άνατριχίλα και ένα μεγάλο χειρόγραφο, που τού έλεπαν να καθίση και να το άντιγράφη τη νύχτα. Ήσαν γραμμένες σ' αυτό ή άποφάσεις της Κονσούλτας, όπως τού έλεπαν.

Δεν θέλησα, έγραφε παρακάτω ο Καλαντίνι, να μάθω τίποτε περισσότερο. Έκάθησα και άντέγραψα το χειρόγραφο, και πορεύτησα με έκπληξη ότι κάποια Κονσούλτα που δεν έγγράφα καλά- καλά τί ήταν, με διώριζε άντικατεστάτη της Μεγαλειότητός σας! Φαντασθήτε τότε τί έδοκίμασα μέσα μου. Ο αυτοκράτωρ μου, τόν όποιον αγαπώ τόσο πολύ, κινδύνευε! Έπρεπε με κάθε τρόπο να τόν είδοποιήσω. Είπε ολίθεια ότι οι άγνωστοι με είχαν άπειλήσει ότι αν άνοιγα το στόμα μου θα με σκοτώναν με είκοσι πέντε χιλιάδες μαχαίρες. Άλλά, έγω έσυλλογίζομαι: «Στο διαβόλο κι' ούτι κι' εγώ κι' ή είκοσιπέντε χιλιάδες μαχαίρες τους. Πρέπει να σώσω τόν αυτοκράτορά μου!»

Πως έμας θα είδοποιόσε τόν αυτοκράτορα; Τότε, λέγει έδυμήνη τον διοικητή των φυλακών. Τον ένώριζε καλά, ήταν άβλητος άξιωματικός του αυτοκράτορος, έφορμαμένος σ' αυτόν. Έπρεξε λοιπόν στο φρούριο, όλα ή διοικήσις δεν ήτανε εκεί. Τότε τού έδω, λέει, ή έμπνευση να βάλη την επαναστατική διακήρυξη κάτω από τις κληρώσεις των στρατιωτών. Ο διοικητής θα την έβρισκε και θα την έστελνε στη Μεγαλειότητά του—έτσι ο Μέγας Ναπολέων θα σωότο!

Αυτή είνε ή άλλόκοτη Ιστορία που έγραψε στο υπόμνημά του ο Καλαντίνι. Και χωρίς σ' αυτή τη γλύτωσε. Τον άφισαν έλεύθερο άπ'όσο από λίγον καιρό. Τού άστέψαν μονάχα να ήγη άλλωστε κάποις μικρότερες φιλοδοξίες! Κι' ο Καλαντίνι, ο παρ' ολίγον δικτάτωρ της Γαλλίας, πέθανε ήσυχος και άσημονήμένος...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΙΚΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

Οι «ριμναδωροί» της Κεφαλλονίας. Αγράφτοι και όμως πνευματώδιστα στιχογράφοι. Πώς αυτοσχεδίαζαν τα σατυρικά τους διατίχια, στους χορούς και στα πανηγύρια. Ο περίφημος Γασπαράτος. Στις εσπερίδες των Ίακωβάτων. Ο πολύς Γιωργαντάρας. Πώς και γιατί έγραφε μια καυστική σάτυρα. Ο άφρατος Κάγκας. Ο Κούπας ή Αναστάσης. Στιχομαχίες. Η γυναίκα του Κάγκα και η φέβια γίδα του Κούπα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σε κανένα άλλο μέρος της Ελλάδος δεν άνθισε τόσο η σατυρική ποίηση, όσο στην Επάνησο, όσο στην Κεφαλλονία. Κεφαλλονίτης ήταν ο Ανδρέας Λασκαράτος. Κεφαλλονίτης κι' ο αλχημικός διευθυντής του «Ζιζανίου» Μολφέτας. Άλλα στην μελέτη μας αυτή δεν πρόκειται να μιλήσουμε για τους λογίους Κεφαλλονίτες ποιητές. Θα περιοριστούμε στους λαϊκούς σατυριστές, στους ανθρώπους της δουλειάς, που η χειρωνακτική εργασία δεν τους εμπόδιζε από του να στιχογραφούν επιτυχέστατα. Οι λαϊκοί αυτοί σατυρικοί ποιητές είνε άγνωστοι στο πολύ κοινό. Κι' όμως η Κεφαλλονία ήταν άλλοτε γεμάτη από τέτοιους. Δεν υπήρχε χωριό σ' όλο το νησί που να μην έχη τους «ριμναδωρούς» του, οι οποίοι εσαυτίαν σε στίχους γεμάτους αλάτι, όλα τα κομικά γεγονότα του τόπου τους. "Αν οι λαϊκοί αυτοί ποιητές είχαν και κάποια μόρφωση θα έφταναν και θα ξεπερνούσαν ίσως κι' αυτόν τον Λασκαράτο στην εριμνηστική σάτυρα.

"Αν και οι Κεφαλλονίτες είνε εμβέβαιοι και φιλότιμοι, έν τούτοις η σάτυρος των λαϊκών ποιητών δεν τους έθιγαν καθόλου. "Όχι μόνον δεν έθιμναν για όσα έγράφοντο εις βάρος των, αλλά και γελούσαν με την καρδιά τους.

"Ένας απ' τους πιο περίφημους Κεφαλλονίτες σατυρικούς ήταν κι' ο Γασπαράτος απ' το χωριό Ζόλα της Θηναίας. "Ο Γασπαράτος αυτός ήταν έντελώς αγράμματος, μι' και πνευματώδιστα στιχογράφοι. Είχε φτάσει σε βαθεία γηραιότητα πειά όταν τον γνώρισαν οι άδελφοί Ίακωβάτοι, οι περιφημοί, για την πολιτική τους δράση και το πνεύμα τους. Τόν εξετίμησαν δέ τόσο για την εξυπνάδα του όποτε τον καλούσαν συχνά στις εσπερίδες των όπου συνεκκεντρικό εκλεκτός κόσμος...

Για τους Ίακωβάτους και τη δράση τους θα γράψω προσεχώς έν έκτακτο στο «Μπουκέτο», ίδιως μάλιστα για τον Γιώργη Ίακωβάτο, τον γνωστό με τ' όνομα «Γιωργαντάρας»...

Μταίνοντας δ' Γασπαράτος στην αΐθουσα του σπιτιού των Ίακωβάτων, δεν τόχαν καθόλου αντίκρουση εκεί τόσους διαλεκτικούς καλεσμένους, τόσες ώριμες άρχοντισσες. Έβγαζε τη σκούφια του κι' άρχισε ν' άπαγγέλλει:

Προσκυνώ και ριβερίω
του δειτούς και τού τρείς
Πού φωστήρες σάν εδαύτους
"Αλλους δέν έχ' ή Πατρίς.

Και τσού τρείς τσού προσκυνώ
Και πολύ τους έκτιμώ
Πάχουν μι' άγνιά ζωνάρι
Για κολέτο σ'ό λαιμό!

Κατά τις βουλευτικές εκλογές του 1868 οι προύχοντες του νησιού επολέμησαν άγρια τους τρείς άδελφούς Ίακωβάτους. Τότε ό ένας των Ίακωβάτων, ό πολύς Γιωργαντάρας, θέλοντας νά εκδικηθή τους πολιτικούς τον έχθρούς, έκάθισε κ' εσκάρωσε έναντίον τους ένα μεγάλο σατυρικό τραγούδι, από 600 τετράστιχα αποτελούμενο. Τό τραγούδι αυτό, για τό όποιο θα γράψουμε στο μέλλον έκτενώς, έφερε τον τίτλο:

"Ελληνες και Μονζίκιοι, τραγούδι του Λαού. Έρραψώδησαν οι Ομηρίδιο Γασπαράτος, Λιοσάτος και Γακουμάτος.

"Όπως άναφέρει κι' ο τίτλος, η σάτυρα αυτή δέν έγράφη από τον Γιωργαντάρα μόνον. "Ο Γεώργ. Ίακωβάτος είχε σ' αυτό συνεργάτες τον τον περίφημον Γασπαράτο κ' έναν άλλο λαϊκό σατυρογράφο, τον Λιοσάτο. "Η σάτυρα αυτή χάλασε κόσμο μολίς έξεδόθη κ' έκυκλοφόρησε...

Οι λαϊκοί Κεφαλλονίτες σατυρογράφοι άπήγγελλαν τους στίχους των στίχους, στα πανηγύρια,

στούς χορούς. Τα αυτοσχεδίαζαν επί τόπου με μοναδική εύκολία. Κάθε περιστατικό που συνέβαινε στον τόπο τους ήρωικό, ήρωικό, κομικό, τό τραγουδούσαν πετυχημένα, με χάρη, με πνεύμα... Κανένας δέν γλύτωνε, κανένας δέν έξφευγε τους άπλοίκους και άγραμμάτους αυτούς σατυριστές. Οι στίχοι έβγαίναν απ' τό στόμα τους όπως τό νερό απ' την πηγή...

Νά μερικά πετυχημένα τετράστιχά τους:

Δίπλωσε την άγάπη σου
Και κάμετη τουλούμπα
Σ' έπλησαν τα γερόματα
Πάρ' το ραβδί κι' ακούμπα!...

Όσο δέν πίνεις άρκοντα
Κρασί στην κολονούθα
Θά βήχης και θά φτέρνεσαι
Και θάσαι σάν λεβίδα!...

Τά δίστιχα και τά τετράστιχα αυτά τ' άπήγγελλαν οι λαϊκοί ποιητές μετά τό χορό και τη διασκεδάση, όταν άναβε τό γλέντι. Έπρεπε δέ νά είνε άστεία και κομικά. Σε κάθε συγκέντρωση ή ήχοσαν δυό «ριμναδωρούς», οι όποιοι έμάχοντο μεταξύ τους με στίχους! "Έλεγε ό ένας έν τετράστιχο και τό άπαντούσε ό άλλος. Αυτό κρατούσε ώρα πολλή. Φαντασθήτε δηλαδή τίποτο είχαν οι άγράμματοι και έξεστοι αυτοί άνθρωποι, για νά ταιριάζουν άφε — σβήσει έκαιτοντάδες στίχων, χωρίς διακοπή, μη προσφάνοντας νά πάρουν ούτε την άνάσα τους!...

Περιφημότερος απ' όλους τους Κεφαλλονίτες σατυρικούς ποιητές ήταν ό Σπύρος Κάγκας, απ' τή Βαλσαμιά.

Δέν γινόταν γάμος, χορός, πανηγύρι, σ'ό όποιο νά μην προσκληθή ό Σπύρος Κάγκας. Τράντα όλόκληρη χρόνια σκόρπιζε τό γέλιο στο νησί ό άφελής αυτός χωριάτης, με τά πλατοβράκια του και τή σκουφία του. Έκτός των σατυρικών διστίχων του Κάγκα σώζονται άκόμη στη μνήμη του λαού και άλλα τραγούδια του, έναντίοντα μι' και αίσχρά, που δέν μπορούμε, δυστυχώς, νά τά δημοσιεύσουμε.

"Ανταγωνιστής του Κάγκα στις σάτυρες ήταν ένας άλλος περίφημος «ριμναδωρός», ό Αναστάσης Κούπας ή Αναστάκος. Απ' τό χωριό Κουντουράτα της Λειβαθούς. "Ο Κούπας δέν ήταν έξαινετός απ' τον Κάγκα. Οι στίχοι του όμως ήταν τεχνικώς άνώτεροι του άντιπάλου του.

Οι δυό αυτοί «ριμναδωροί» έδωσαν άπειρες ποιητικές μάχες, που μένον αλχημόνιτες στην Κεφαλλονία. "Όταν γινότουσαν, από έτών, οι περίφημοι χοροί του Κάστρου, ό Κάγκας και ό Κούπας πήγαιναν εκεί απ' τους πρώτους. Κι' όταν τό γλέντι άναβε, άρχιζαν τον διά δίστιχων άγώνα μεταξύ τους. "Ο Κάγκας ύποστήριζε τάμ τους Καστρινοίς κι' ό Κούπας τους Λειβαθινούς. Τρείς και τέσσερες ώρες κρατούσε ή στιχομαχία τους. Κι' ό κοσμάκης γύρω διασκεδάζε και γέλαγε με την καρδιά του.

"Αρχισε πρώτος ό Κάγκας κ' εσαυτίς τον Κούπα με την άσπρη ρίμνα.:

Κάγκας:
"Απάντησα ν'α γάιδαρο
Πούχε σταχτάτη μούρη
Και τόν έκλησπέρισα
Τόν πήρα για Κουντούρη.

Κι' ό Κούπας άπαντούσε:

Κούπας:
"Έτσι τό λέει τό χωριό

Κάγκας:
"Απάντησα ν'α γάιδαρο
Πούχε σταχτάτη μούρη
Και τόν έκλησπέρισα
Τόν πήρα για Κουντούρη.

Κι' ό Κούπας άπαντούσε:

Κούπας:
"Έτσι τό λέει τό χωριό

Κάγκας:
"Απάντησα ν'α γάιδαρο
Πούχε σταχτάτη μούρη
Και τόν έκλησπέρισα
Τόν πήρα για Κουντούρη.

Κι' ό Κούπας άπαντούσε:

Κούπας:
"Έτσι τό λέει τό χωριό

Κάγκας:
"Απάντησα ν'α γάιδαρο
Πούχε σταχτάτη μούρη
Και τόν έκλησπέρισα
Τόν πήρα για Κουντούρη.

Κι' ό Κούπας άπαντούσε:

Κούπας:
"Έτσι τό λέει τό χωριό

Τό μολογάει τό γράμμα
"Όθεν περάσει Βάρταμος
Νά μην άφήνη πρέμα.

Κάγκας:
Ποτέ μου δέν την άκουσα
Τέτοια γερά νά τρέξη
Πώς θά περάση Βάρταμος
Τή ψείρες νά σου κλέψη.

Κούπας:
Θι νά σου δώσω δυό κλωτσιές

Κάποτε ό Κάγκας θέλοντας νά πειράξη κάποιον φιλάσθενο άρχοντα του νησιού, τούφτιαζε τό εξής τετράστιχο:

Γερός ελμαι σάν ραπάνι
Βάνο και σερβά τή φέσα,
"Έχε σ'ό χρυσό λεκάκι
Γιά νά φριγής τό αίμα μέσα!

Σώζονται άκόμη του Κάγκα οι παρακάτω στίχοι τους όποιους έφτιαξε για τή γυναίκα του:

"Επανεύνηκα κ' έπληρα
Μι' άγνιά και καλή
Πέντε μέρες μώχει μάχη
Και τή δύο μου μιλέ!

Πέρο φάρ, πέρο κρέας
Νά μου κάμη φαγητό,
Μαγειρεύει και τό τρώει
Και μ' άφήνει νηστικό.

Τό Κούπα πάλι του ψόφησε κάποτε μι' άγίδα. "Ετρεξαν άμέσως στην άγίδα του οι γειτόνοι κι' άρχισαν νά συζητούν και νά σχολιάζουν τό γεγονός. Μερικοί ύποστήριζαν πως ή γίδα δέν ήτο ψόφια. Τότε ό Κούπας, ύμνους και τους ελε:

"Ισάτε! Τι τηράτε!
Ψόφια ν'αι δέν την βλέπετε
"Η λέτε πως κοιμάται

"Αράχτε τη
Πετάχτε τη
Σε λίγο θά βρωμίση,
Δέν είν' καμιά άρχόντισσα
Νάχη λισοθύμηση!...

Δέν σταματούν όμως έδώ ή περίφημες αυτές σάτυρες των λαϊκών «ριμναδωρών» της Κεφαλλονίας. Θα σ'ας ξαναμιλήσουμε λοιπόν γι' αυτούς εις προσεχές φύλλον, δημοσιεύοντας και τά πιο πετυχημένα τραγούδια τους.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΩΝ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΥ

Είπε σε όλους γνωστός ό Τριβουλέτος, ό περίφημος γελωτοποιός του βασιλείου της Γαλλίας Φραγκίσκου του Ιου, τον όποιον ό Βέρνι στο μελόδραμά του τον μετέβαλε σε Ριγολέτο. "Επίσης είνε γνωστό ότι ό βασιλεύς δέν έφέρετο καθόλου τρυφερά προς τό άστει αυτό ύποκείμενο.

Μιά μέρα που όλοι οι αλλικοί μαζί με τό βασιλέα έκαναν ένα μικρό ταξίδι, ό Φραγκίσκος Ιος είχε την σκληρή έμνευση νά ρίξη τό γελωτοποιό του στη θάλασσα. Πριν την πραγματοποιήση όμως, την άνεκόνισσε σ' αυτόν. Τού κάκον ό Τριβουλέτος τον ίκέτευε νά φανή καλός άπάντι του. "Ο Φραγκίσκος Ιος ήταν άμετάπειτος.

"Αυτό, που έλεγε για νά διασκεδάση:

— Τριβουλέτο, θά σου δώσω χάρη, άλλα υπό ένα όρο: Δέν θά σε ρίξω στη θάλασσα άν κατορθώσης και μου κάνεις μι' μεγάλη προσφορά, κι' άν κατόπιν δικαιολογούμενος γι' αυτή, την κάνης άκόμη μεγαλύτερη.

"Όπως βλέπετε τό πρᾶγμα δέν ήταν καθόλου εύκολο, μά ό φόβος που είχε μή τον ρίξουν στη θάλασσα, έδωσε έμπνεύσεις στο φτωχό τον Τριβουλέτο.

Σε μι' ώρα λοιπόν πλησίασε κρυφά τό βασιλέα και έξαφνα τον άγκάλιασε κι' άρχισε νά τον φιλάει.

"Ο Φραγκίσκος Ιος τράβηξε άμέσως έξοργισμένος τό σταθί του.

— "Ο συχωράτε με, Μεγαλειότατε, τραύλισε ό γελωτοποιός. "Έκανα λάθος... Δέν κατάλαβα πως είσαστε έτσι... Νόμιζα πως ήταν ή βασιλισσα!...

"Ο βασιλεύς κατάλαβε τό παιχνίδι και έδωσε χάρη στο φτωχό Τριβουλέτο, ό όποιος γλύτωσε έτσι από τό πένταγμα στη θάλασσα...

"Αληθινές και ντρίτες
νά πεταχτούν τά δόντια σου
Κ' οι ξέη τραπεζίτες!...

Κάγκας:
"Αμέσως τό κουμπούρι μου
Πάω και τό καργάρω
Κι' άν μου τή δώσης τή
[κλωτσιές]
Σε τό πέτο στο συμπάργω!

Κάποτε ό Κάγκας θέλοντας νά πειράξη κάποιον φιλάσθενο άρχοντα του νησιού, τούφτιαζε τό εξής τετράστιχο:

Γερός ελμαι σάν ραπάνι
Βάνο και σερβά τή φέσα,
"Έχε σ'ό χρυσό λεκάκι
Γιά νά φριγής τό αίμα μέσα!

Σώζονται άκόμη του Κάγκα οι παρακάτω στίχοι τους όποιους έφτιαξε για τή γυναίκα του:

"Επανεύνηκα κ' έπληρα
Μι' άγνιά και καλή
Πέντε μέρες μώχει μάχη
Και τή δύο μου μιλέ!

Πέρο φάρ, πέρο κρέας
Νά μου κάμη φαγητό,
Μαγειρεύει και τό τρώει
Και μ' άφήνει νηστικό.

Τό Κούπα πάλι του ψόφησε κάποτε μι' άγίδα. "Ετρεξαν άμέσως στην άγίδα του οι γειτόνοι κι' άρχισαν νά συζητούν και νά σχολιάζουν τό γεγονός. Μερικοί ύποστήριζαν πως ή γίδα δέν ήτο ψόφια. Τότε ό Κούπας, ύμνους και τους ελε:

"Ισάτε! Τι τηράτε!
Ψόφια ν'αι δέν την βλέπετε
"Η λέτε πως κοιμάται

"Αράχτε τη
Πετάχτε τη
Σε λίγο θά βρωμίση,
Δέν είν' καμιά άρχόντισσα
Νάχη λισοθύμηση!...

Δέν σταματούν όμως έδώ ή περίφημες αυτές σάτυρες των λαϊκών «ριμναδωρών» της Κεφαλλονίας. Θα σ'ας ξαναμιλήσουμε λοιπόν γι' αυτούς εις προσεχές φύλλον, δημοσιεύοντας και τά πιο πετυχημένα τραγούδια τους.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΩΝ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΥ

Είπε σε όλους γνωστός ό Τριβουλέτος, ό περίφημος γελωτοποιός του βασιλείου της Γαλλίας Φραγκίσκου του Ιου, τον όποιον ό Βέρνι στο μελόδραμά του τον μετέβαλε σε Ριγολέτο. "Επίσης είνε γνωστό ότι ό βασιλεύς δέν έφέρετο καθόλου τρυφερά προς τό άστει αυτό ύποκείμενο.

Μιά μέρα που όλοι οι αλλικοί μαζί με τό βασιλέα έκαναν ένα μικρό ταξίδι, ό Φραγκίσκος Ιος είχε την σκληρή έμνευση νά ρίξη τό γελωτοποιό του στη θάλασσα. Πριν την πραγματοποιήση όμως, την άνεκόνισσε σ' αυτόν. Τού κάκον ό Τριβουλέτος τον ίκέτευε νά φανή καλός άπάντι του. "Ο Φραγκίσκος Ιος ήταν άμετάπειτος.

"Αυτό, που έλεγε για νά διασκεδάση:

— Τριβουλέτο, θά σου δώσω χάρη, άλλα υπό ένα όρο: Δέν θά σε ρίξω στη θάλασσα άν κατορθώσης και μου κάνεις μι' μεγάλη προσφορά, κι' άν κατόπιν δικαιολογούμενος γι' αυτή, την κάνης άκόμη μεγαλύτερη.

"Όπως βλέπετε τό πρᾶγμα δέν ήταν καθόλου εύκολο, μά ό φόβος που είχε μή τον ρίξουν στη θάλασσα, έδωσε έμπνεύσεις στο φτωχό τον Τριβουλέτο.

Σε μι' ώρα λοιπόν πλησίασε κρυφά τό βασιλέα και έξαφνα τον άγκάλιασε κι' άρχισε νά τον φιλάει.

"Ο Φραγκίσκος Ιος τράβηξε άμέσως έξοργισμένος τό σταθί του.

— "Ο συχωράτε με, Μεγαλειότατε, τραύλισε ό γελωτοποιός. "Έκανα λάθος... Δέν κατάλαβα πως είσαστε έτσι... Νόμιζα πως ήταν ή βασιλισσα!...

"Ο βασιλεύς κατάλαβε τό παιχνίδι και έδωσε χάρη στο φτωχό Τριβουλέτο, ό όποιος γλύτωσε έτσι από τό πένταγμα στη θάλασσα...

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΠΡΟΣ ΕΜΑΘΕ ΤΟ "ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ,"

Μιά φορά ζούσε σ' ένα χωριό ένας χωριάτης πλούσιος άλλα σκληρόκαρδος και ταιγκούνης, που δέν έννοούσε νά δώση ούτε ένα σπειρί σιτάρι, χωρίς νά τό πληρωθή άμέσως και μάλιστα νά τό άκριβοπληρωθή.

Κάποτε άρρώσθησε βαρεία κι' έπειδή φοβήθηκε μήπως πεθάνη και δέν έχει πρόσωπο νά παρουσιασθή μπρός στο Θεό, φώναζε τον έφημέριο του χωριού του για νά εξομολογηθή και νά ζητήση άφεσι άμαρτιών.

— Κάνε πρώτα την προσευχή σου, του ελεπε ό πνευματικός, όταν τον έπισκέφθηκε.

— Ποιά προσευχή; ρώτησε στενοχωρημένος ό χωριάτης. "Εγώ δέν έχω μάθει καμιά προσευχή στη ζωή μου.

— Ούτε τό «Πάτερ Ημών»;

— Ούτε.

— Τότε θά σου επιβάλω μι' τιμωρία, του ελεπε αυστηρά ό πνευματικός.

— Τιμωρία;... "Εστω, πάτερ μου, άρκεί μόνον νά μην είνε πολύ αυστηρή.

— "Ακουσε. Κάθε φορά που θαόχεται κανένας φτωχός έκ μέρους μου νά σου ζητήση σιτάρι, θά του τό δίνης επί πιστώσει και θά γράφης τό όνομά του. Κι' άν τυχόν δέν στο πληρώση ό ίδιος έντός όρισμένης προθεσμίας, θά στο πληρώσω εγώ.

— Πολύ καλά, ελεπε ό χωριάτης.

— "Όταν τελειώση ή τιμωρία σου αυτή, όταν δηλαδή δώσης επί πιστώσει σιτάρι σε όσους φτωχούς σου στείλω, τότε θά σ' εξομολογήσω και θά σου δώσω άφεισι άμαρτιών.

Αυτά τά λόγια του ελεπε ό έφημέριος κ' ύστερα έφυγε.

Τήν άλλη μέρα παρουσιάστηκε στο σπίτι του χωριάτη ένας φτωχός έκ μέρους του έφημερίου και ζήτησε σιτάρι επί πιστώσει.

— Πώς σε λένε; ρώτησε ό χωριάτης.

— «Πάτερ Ημών ό έν τοις Ούρανούς», με λένε, αποκρίθηκε ό φτωχός.

— Και τό επώνυμό σου;

— «Αγασθήτω τό όνομά σου».

— Πολύ καλά.

"Ο χωριάτης τάγραψε αυτά στο κατάστιχό του, του έδωσε τό σιτάρι κι' ό φτωχός έφυγε ευχαριστημένος.

"Επειτα από δυό μέρες παρουσιάστηκε δεύτερος φτωχός έκ μέρους του έφημερίου και ζήτησε κι' αυτός σιτάρι επί πιστώσει.

— Τό όνομά σου; ρώτησε ό φιλάργυρος χωριάτης.

— «Ελθέτω ή Βασιλεία σου»! με λένε.

— Και τό επώνυμό σου;

— «Εννηθήτω τό θέλημά σου»!

— Πάει καλά, ελεπε ό χωριάτης και του έδωσε τό σιτάρι αφού έγραψε τό όνομά του και τό επώνυμό του στο κατάστιχό του.

"Ο φτωχός έφυγε, άλλα την άλλη μέρα παρουσιάστηκε ένας τρίτος έκ μέρους του έφημερίου, ζητώντας κι' αυτός σιτάρι.

— Τό όνομά σου; ρώτησε πάλι ό φιλάργυρος χωριάτης.

— «Ως έν ούρανφ και επί τής γης», αποκρίθηκε ό χωριάτης.

— Και τό επώνυμό σου;

— «Και δός ήμιν σήμερον τον άρτον ήμών τον έπιούσιον», ξανάπε ό χωριάτης.

Κι' έτσι πήρε κι' αυτός τό σιτάρι του κι' έφυγε. Τήν άλλη μέρα παρουσιάστηκε άλλος χωριάτης, και έπειτα άλλος, έως ότου έφτασε κι' ό τελευταίος, ό όποιος όνομάτοσαν «Αμήν»!

"Επειτα από λίγες μέρες ό έφημέριος συνάντηθηκε στο δρόμο με τον άπαρτολό χωριάτη.

— Αί λοιπόν, ρώτησε, τό έμαθες επί τέλους τό «Πάτερ Ημών».

— Πάτερ μου, άπάντησε ό φιλάργυρος, σου ζήτω συγγνώμη, άλλα δέν κατορθώσα νά τό μάθω. Είνε βέβαια μεγάλο τό κομμάτι μου, άλλα τί νά σου πω,δέν μπορώ νά τό μάθω. Τό μόνο που έμαθα είνε τά όνόματα των φτωχών που μου έστειλες και σ'αυτούς όποιους έδωσα όσο σιτάρι μου ζήτησαν επί πιστώσει. Δέν πιστεύω νάχης κι' άλλον νά μου στείλεις. Τελείωσε ή τιμωρία μου. Δέν είνε έτσι;

— Αυτό θά τό ίδούμε, ελεπε ό έφημέριος. Για πές μου τά όνόματα των φτωχών σ'αυτούς όποιους έδωσες σιτάρι.

"Ο φιλάργυρος άπήγγειλε άμέσως τά όνόματα των φτωχών, με τη σειρά μάλιστα που είχε παρουσιασθεί ό καθένας στο σπίτι του.

Τότε ό έφημέριος του ελεπε με ύφος ικανοποιημένο:

— Μπράβο σου! "Όλα αυτά τά όνόματα με τη σειρά, όπως τά άπήγγειλες, αποτελούν τό «Πάτερ Ημών». Βλέπεις λοιπόν πως δέν είνε τόσο δύσκολο νά τό μάθης καγείς άπ' έξω;... Πήγαινε τώρα και φροντίσε νάσαι καλός στους φτωχούς.

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΤΟΥ ΠΑΣΚΑΛ

"Ο διάσημος φιλόσοφος Πασκάλ είχε προμερή μνήμη. Για νά μη λησμονή, ωστόσο, τις διάφορες σκέψεις που έκανε επί διαφόρων φιλοσοφικών ζητημάτων κατά τη διάρκεια των περιπάτων του μετεχειρίζετο τό εξής πρωτότυπο μέσον: Έγράφεεν έπάνω σ'α... νύχια του με μι' καρφίτσα διάφορα σημάδια, καθένα των όποιων αντιπροσώπευε και από μι' τον σκέψη. Κατόπιν δέ, βοηθούμενος από τά άπειράριθμα και μικροσκοπικά αυτά σημάδια, ξαναθυμόταν τις σκέψεις του και τις έγραφε!...

Τό "ΚΑΖΑΝΑ ΣΟΥΠΕΡΜΠ", κραγιόν γιά τὰ χείλη καί τό "ΚΑΖΑΝΑ ΣΟΥΠΕΡΜΠ", κόκκινη κρέμα γιά τὰ μάγουλα, διατηροῦνται ἔλην τήν ἡμέρα καί δέν φεύγουν ἀπό τὰ φιλιά. Ἔχουν χρώμα ἑλαφρὸν κίτρινο-πορτοκαλλί καί μόνον εἰς τὸ πρόσωπο προσλαμβάνουν ἕνα χρώμα φυσικὸν κόκκινο, τὸ ὁποῖον ταιριάζει πάντοτε πρὸς τὸν τόνον κάθε Κυρίας. Τό "ΚΑΖΑΝΑ ΣΟΥΠΕΡΜΠ", δέν βγαίνει οὔτε στὰ σινδόνια τῆς κλίνης, φεύγει δὲ μόνον με σκεπυνάζα.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΦΙΛΙΑ

Τὶ ἄσχημο πού εἶνε νὰ φιλάτε τὸν ἀγαπημένο σας τοῦ χρωματίζετε τὰ χείλη! Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀναγκάσετε σφυγγίζη τὰ φιλιά σας. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι στὸν αἰῶνα τῆς προόδου πού ζοῦμε, ἀπαιτεῖται νὰ μεταχειρισθῶμε κοσμητικὰ εἶδη, ἐντελῶς μοδέρνα.

Ἡ καθὼς πρέπει Κυρία, ξεύρει νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸ ἄσχημο. Ἀγοράζει μόνον τὰ καλλυντικὰ ἐκεῖνα διὰ τὰ ἔγγυαται ἡ καλὴ φήμη τοῦ Ἔργου αἰοῦ. Ὡς κραγιὸν χείλη καὶ κόκκινον παρειῶν μεταχειρίζεται μόνον τὸ

"ΚΑΖΑΝΑ ΣΟΥΠΕΡΜΠ".

D. M. ALBERSHEIM
FRANKFURT A. M. & L.

Ἀπεστέλλονται δωρεὰν ἐν-
τυποι ὁδηγία Ἑλληνιστὶ εἰς
κάθε κυρίαν, παρὰ τῶν Γεν.
ἐν Ἑλλάδι Ἀντιπροσώπων:
"ΕΤΑΙΡΙΑ ΔΑΦΝΗ", Βε-
ρανζέρου 24—Ἀθῆναι

ΚΗΑΣΑΝΑ - SUPER

ΤΣΑΪ ΜΕΛΡΟΖ

ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟ ΤΣΑΪ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μόνον τὸ Τσαΐ Μελρὸς εἰς σφραγισμένα κουτιά με κίτρινον περιτύλιγμα σας ἐξασφαλίζει ὅλας τὰς ὑπερόχους ιδιότητας τοῦ θαυμασίου τούτου εὐφραν-
τικού. Ἀποφεύγετε κάθε ἄλλην μάρκαν καὶ ἰδίως τὰ Τεῖα χύ-
μα, τὰ ὁποῖα στεροῦνται γε-
υστικότητος κλπ.
Ζητήτε ἐπιμόνως τὸ ΤΣΑΪ ΜΕΛΡΟΖ.

Γεν. Ἀντ. Κ. ΚΑΤΣΑΡΗΣ
Σταδίου 46

Ι. ΛΟΥΓ'ΙΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοντοίατρος ΠΑΡΙ-
ΣΙΩΝ. Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Παρί-
σιους σπουδάζας. Ὀλιγοήμερος καὶ
ἀνώδυνος θεραπεία παθήσεων στό-
ματος καὶ ὀδόντων. Οὐλήτιδας,
δυσουσμίας καὶ Ργγορθεῖς τυχέως.
Χαλκοκινδύλη 44.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίνα 9—Ἀθῆναι
Ἀριθ. τηλεφ. 3 72 (Παλαιόν)

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΟΙΗΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ
θεματικὸν Δραχ. 110.000.000

Κεντρικ. Πρατήριον 66. Ἀθῆναι

Οἶνοι χύμα: { λευκοί, ἑρυθροί,
κίτρι, πορτοκαλλί

Οἶνοι εἰς φιάλας: { ἑρυθροί,
κίτρι, πορτοκαλλί

Βερμούτ ἐκ καλλισῶδ Μοσχάτου
Μαυροδάφνη ἀπαρμόζου
Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἶνου
"ΒΟΤΡΥΣ" τύπου Κορυμνίου

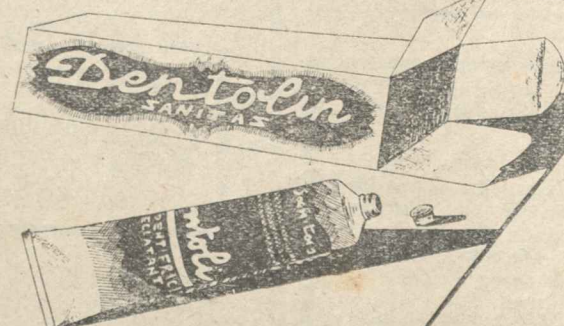
ΕΦΑΝΤΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΛΑΜΕΡΩΝ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ καταναλωτὰς.

ΕΜ. ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ἐν Παρισίοις καὶ Ἀθῶνι
Ἐπὶ τριετίαν εἰδικὸς ἐκπαίδευθεῖς.
Δέχεται ἐν τῷ ἰατρικῷ του 9-11
καὶ 3-6, Σόλωνος 103.

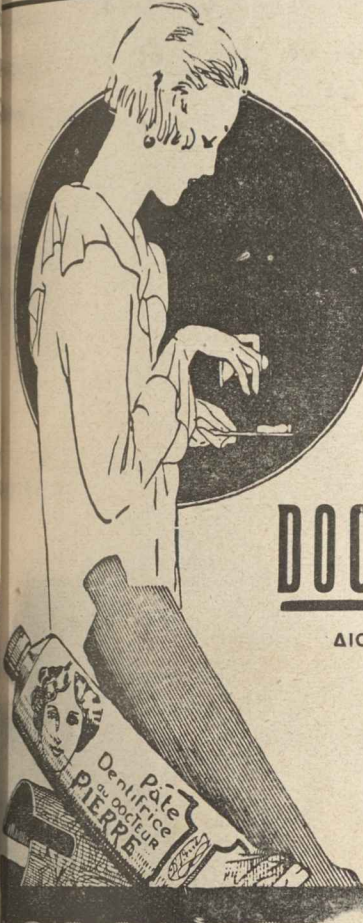

Dentolin SANITAS

Ἡ καλύτερη ὁδοντόπαστα
Καθαρίζει
Δροσίζει
Μοσχοβολᾷ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκoὺς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι Λέκκα 21α

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

ΑΠΟ
ΚΑΘΕ ΑΛΛΗΝ
ΤΗΝ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

DOCTEUR PIERRE

ΔΙΟΤΙ: ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΟΝΩΝΕΙ ΤΑ ΟΥΛΑ
ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΦΘΕΙΡΗ ΤΟ ΣΜΑΛΤΟ
ΕΤΕΙΔΗ
ΔΕΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΣΑΠΩΝΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠ. ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΡΙΩΝΑΣ & ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Ρέμης 18

ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ

ἱρίκη, ρευματισμοί, κεφαλόπονοι, πόνοι τῶν
ὀστέων καὶ ὀδόντων εἶναι λίαν ἐνοχλητικοὶ
καὶ συχνὰ ἐπικίνδυνοι. Μὲ τὰ δισκία ἀσπιρίνης

ΔΙΣΚΙΑ ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

ἐκλύονται τὰς πόνοις καὶ ἐκπνέχεται ταχέως διάθεσις ἔργασίας
καὶ εὐθυμία.

Ζητήτε πάντοτε τὴν γνησίαν συσκευασίαν Bayer
μὲ τὴν κροκόδεινον ταινίαν

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ

ΟΙΚΟΣ Κ. Γ. ΣΟΦΙΑΝΕΛΛΗ

ΠΙΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33

Πόρουν ἰδιαίτερον τμήμα
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Διόρακα καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου. Ἡ τελεία ἐκμάθησις εἰς 40 μαθη-
ματα. Ἀμοιβή 3.000 δρ. Εἰς τὴν αἰτεῖσάν ἀπεστέλλονται λε-
πτομερεῖς ὁδηγία.

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Πατησίων 5

Ἐφαρμόζει ἐν τῷ συστήματι τῆς φωτογρά-
φικῆς τέχνης. Βραβεῖα Παρισίων—Ρώμης

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκoὺς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Λέκκα 21α

ΚΑΝΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΙΟ
ΧΡΗΣΙΜΟ ΑΠΟ ΤΗ

ΜΑΤΕΡΙΚΗ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Ἡ νέη ἐκδοσις εἶνε πολυτε-
λεστάτη καὶ ὡρκα δεμένη.
Ἔχει πέντε χρωματιστοὺς
πίνακας, 225 εἰκόνες, 427
σελίδες.

Ζητήσατε πληροφορίας ἀπὸ
φίλη σας. Εἶνε ὁ καλλύτε-
ρος ὁδηγὸς Μαντινικῆς.

Δραχ. 135

Ἐκδότης: Β. ΠΑΠΑΧΡΥΣΑΝΘΟΥ

Παριζιέλου 12

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΦΩΝΟΓΡΑΦΑ - ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΒΙΒΛΙΑΚΑ ΜΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΩΝ - ΦΩΝΟΓΡΑΦΩΝ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ
ΧΡΥΣΟΧΟΤΑΣ ΚΑΙ ΑΡΓΥΡΟΧΟΤΑΣ

Κ. Δ. ΘΗΒΑΙΟΣ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Λέκκα καὶ Κολοκοτρώνη—ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΑ

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ

ΚΑΙ

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΙΟΛΟΥ 19Α

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἡ ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Μὰ εἶδες πόσο ἀ-
γαπημένα ζοῦν ὁ Μανώλης καὶ
ἡ Νίτσα!

Ὁ ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Ναι, μὰ ἐσύρες τὸ
γιατὶ; Γιατὶ ἡ Νίτσα εἶνε πολὺ ἑ-
ξυπνη γυναίκα καὶ δέν ζητᾷ κάθε
λέγο καὶ κινουμένη φορεῖματα, ὅ-
λα βάφει μόνη τῆς τὰ καλὰ τῆς
μὲ τὰς θαυμαστικὰς Γερμανικὰς Βα-
φὰς ὑφασμάτων "Arti" καὶ τὰ κά-
νει κινουμένη.

Ἡ ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Ἀ! γι' αὐτὸ μὰς
παρουσιάζεται ἡ Νίτσα κάθε λίγο
καὶ μὲ κινουμένη φορεῖμα, ὅπως
τὸ τρέβε, πᾶρε μὲν ἡ Νίτσα 2 πα-
νεσκάκια βαφῆς "Arti" μὲνὰ γιὰ
ἐσὲ. Ἐγὼ δὲ τὰ πωλοῦν στὰ ἐμπο-
ρεῖα καὶ τὰ Φαρμακεία τῆς γειτο-
νίας μας.

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

Γ. ἐπὶ πενταετίαν ἰατρός τῆς
Μαιευτικῆς καὶ Γυναικολογικῆς
Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου,
εἰδικὸς ἐν Παρισίοις σπουδάζας.
Δέχεται 3-6 μ.μ. ἐν τῇ κλινικῇ
του. 4 Ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ 4

ΕΜ. ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ἐν Παρισίοις καὶ Ἀθῶνι

Ἐπὶ τριετίαν εἰδικὸς ἐκπαίδευθεῖς.
Δέχεται ἐν τῷ ἰατρικῷ του 9-11
καὶ 3-6, Σόλωνος 103.

ΓΝΩΜΑΙ ΕΙΔΙΚΩΝ

Ἡ κρέμα Phyllis
ὑπερέχει ὅλων
τῶν ὁμοειδῶν
κρεμῶν...

Ν. Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑψηλὴ τῆς Δερματολογίας
ἐν τῇ Ἀθηνῶν Πανεπιστημίῳ

ΓΡΑΦΙΚΑΙ

LYONSTEA

Τό τσάι πού σερβίρεται εἰς τὰς
ἐκλεκτάς συγκεντρώσεις.

ΓΡΑΦΙΚΑΙ